

Giới thiệu Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia

Tên truyện: Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia Tác giả: Pisces Thể loại: ngôn tình hiện đại, truyện teen~*~Giới thiệu~*~Nó, Vương Băng Di, Hội trưởng hội học sinh trường Sky, nữ vương nổi tiếng lạnh lùng, tài giỏi và xinh đẹp. Aizz, có phải Thiên trách nó làm điều đứng trái tim của hàng vạn nam sinh mới đúng phạt nó như vậy?! Nó chỉ rảnh rồi lên mạng tìm truyện ngôn tình NP nhàn nhàn nào đó để đọc, cứ nhiên lại xuyên qua! Xui xẻo hơn là nó lại xuyên qua thành nữ phụ có số phận bi thảm nhất lịch sử ngôn tình. Nó ngất! T.T Thiên a~, ta hận ông! Author's note: Đây là lần đầu tiên ta viết truyện ngôn tình nên các nàng hãy thông cảm nếu ta có sai sót. Thật tình tâm hồn ta vô cùng trong sáng, thật không hiểu sao ta cứ thích đọc truyện sắc! . . . . . Được rồi, ta thừa nhận, ta là sắc nữ! Ta lấy hết dũng cảm của mình để viết truyện này với mục đích: đầu độc mầm non tương lai của đất nước!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Ngày X tháng Y năm Z.

Hôm nay là ngày nghỉ duy nhất trong tuần của nó, nó đang nằm trên giường, chả biết làm gì, buồn chán muốn chết! Nó lẩn qua lẩn lại trên giường mãi mà chẳng ngủ được. Thở dài, đứng dậy, mở máy tính ra, lướt web search truyện, nghĩ nghĩ nơi xem một chút để giải trí.

Đúng lúc này, một bài viết tên là "Bạch kiểm tiểu thư" lọt vào trong mắt nó

Thể loại ngôn tình? Nó thích! NP? Nó rất thích! Có nhân vật giống tên nó? Nó cực kì thích!

Nó chuyên tâm chăm chú đọc hết sức hăng say.

Lại nói đến lời dạo đầu, nữ chính Vương Thùy Chi, một cô nàng thiên kim tiểu thư nhà giàu, xinh đẹp tuyệt sắc, tính tình ngây thơ, được ba chàng vương tử đẹp trai trong trường ROYAL nổi tiếng nhất thế giới yêu thương. Một người lạnh lùng, một người ôn nhu và một người tà mị. Không lâu quen biết nhau, ba nam chính tỏ tình với nữ chính, nữ chính liền gật đầu đồng ý, và cuối cùng là XXOO.

Nó càng đọc càng nhãn mày đẹp, có vẻ nữ chính quá "bạo". Đồng ý là truyện sắc có rất nhiều cảnh cao H, nhưng cũng cần phải có logic.

Nhân vật giống tên nó là nữ phụ, làm nền cho nữ chính. Theo lời tác giả, nữ phụ là chị gái cùng cha khác mẹ của nữ chính, nổi danh háo sắc, lăng ló, suốt ngày trang điểm thật đậm, ăn mặc hết sức hở hang, tìm mọi cách quyến rũ các nam chính. Nhưng cũng thật sự tội nghiệp nữ phụ, không những bị các nam chính chán ghét, còn bị nữ chính cùng các nam nhân của mình hãm hại.

Nó tuyệt nhiên không thích vị nữ chính kia, cái gì mà "ngây thơ", "bạch kiểm" chứ? Rõ ràng cô nữ chính Thùy Chi này trong bụng đầy xảo trá, quỷ quyệt, chỉ giỏi đóng kịch bạch kiểm để quyến rũ nam nhân, tâm địa thật độc ác, cứ nhiên lại xúi giục nam chính mưu hại nữ phụ!

Đọc đến giữa truyện nó đã vô cùng bức xúc, bức xúc thay cho nữ phụ, nó có linh cảm rất lạ, linh cảm cho nó biết nữ phụ có gì đó rất bí mật, nó không hiểu sao mình lại nghĩ như thế.

Cũng thật không hiểu vị tác giả này nghĩ gì mà có thể viết truyện như thế? Nó có hơi thất vọng.

Trời cũng đã khuya, nó đóng máy tính lại, vì sự hy sinh làm nền của nữ phụ đáng thương, thở dài đánh thượt một cái.

Cho nên mới nói, số phận nữ phụ rất bi thảm, chọc ai không chọc, lại chọc nữ chính, làm gì cũng đừng làm nữ phụ. A di Đà Phật, tránh làm vật hi sinh.

Nó nằm lên giường, quần chăn lại, đem một cốc sữa nóng rót cuộc đã ngủ. Nhưng nó sẽ chẳng biết rằng, khi tỉnh dậy, nó sẽ ở một nơi hoàn toàn xa lạ . . .

---

dải phân cách

Nó có thói quen dậy rất sớm. Khi vừa mở mắt, một khung cảnh hết sức xa lạ. Căn phòng này không phải phòng của nó, đây là đâu??? Nó đưa mắt nhìn tổng thể căn phòng, rất rộng lớn, trang trí rất đẹp mắt, sang trọng, đủ tiện nghi hiện đại, chỉ là có hơi bừa bộn. Quái thật, nó đang ngủ, ai rảnh rồi sinh nông nổi bắt cóc nó đến đây?

Nó lấy tay xoa đầu, lại phát hiện một vấn đề mang tính chất khủng hoảng toàn cầu!

Cánh tay này không phải của nó !!!

Dù tay nó rất trắng nhưng không bằng cánh tay này, cánh tay này không chỉ trắng nõn không tí vết, lại còn cực kì non mềm, mịn màng, thon dài xinh đẹp. Hơn nữa nó tập võ từ nhỏ, cánh tay có hơi rắn chắc, nhưng cánh tay này thì không. Nó cam đoan, tay này không phải của nó!

Nó lập tức chạy đi tìm gương soi. Nó hoàn toàn có thể thấy được khuôn mặt cực kì mỹ lệ phản chiếu trong tấm gương. Đôi mắt to tròn ngập nước màu tím than lạnh lùng và huyền bí, nó dám chắc bất kì ai nhìn thấy đôi mắt này cũng sẽ bị hút vào, không thể thoát ra, lông mi đen dài và cong, khi chớp gấp lại như cánh quạt vô cùng quyến rũ, cái mũi thanh tú tinh tế cao vút, đôi môi kiều mị mọng đỏ ướt át, nhìn vào chỉ muốn một ngậm ngâm lấy đôi môi xinh đẹp ngọt ngào này, mái tóc màu hạt dẻ dài đến tận thắt lưng được uốn cong vô cùng tỉ mỉ. Dáng người cực kì chuẩn, quyến rũ và hoàn hảo trên từng centimet, đây là muốn lấy hết máu của bọn đàn ông. Thực xinh đẹp! Vô cùng xinh đẹp! Nó tuy được xưng là hotgirl no.1 của trường SKY nhưng cũng phải chịu thua ba phần với nhan sắc của thân thể này. Thật không ngờ trên đời này lại có một người xinh đẹp như thiên tiên như vậy, ngay cả nó mà cũng muốn mê luyến.

Rốt cuộc bây giờ là tình hình gì ??? Sao có thể chỉ trong một đêm, nó biến thành một người khác hoàn toàn xa lạ? Chẳng lẽ trên đời thật sự có phép thuật ??? Hay là nó đã . . . lìa hồn khỏi xác và nhập vào thân thể của người khác ?!

"A! ---" Đột nhiên đầu nó đau như búa bổ, khuôn mặt tuyệt sắc vì đau mà vặn vẹo, méo mó, cánh tay trắng như tuyết ôm chặt lấy đầu. Một hàng dài hình ảnh như thước phim tua chậm dần dần hiện lên trong đầu nó. Đây là gì ???

Nó nhắm chặt mắt lại, một lúc lâu sau đầu nó hết đau, đôi mắt cũng từ từ mở ra, tia cười trào phúng tràn ngập trong đôi mắt xinh đẹp. Nó đã hiểu !

Vội vàng chạy đến giường, lấy ra một cuốn nhật ký đã đóng một màng bụi mỏng, nó lật từng trang từng trang, chăm chú đọc những dòng chữ đẹp như in trong đó. Thật đúng là như vậy!

Thực không biết bây giờ nó nên cười hay nên khóc, cứ nhiên lại xuyên qua thành nữ phụ có số phận bi thảm trong "Bạch kiểm tiểu thư" ?! Nhưng nó cũng đã phát hiện một bí mật vô cùng lớn của nữ phụ Vương Băng Di. Quả nhiên linh cảm của nó về nữ phụ là hoàn toàn đúng.

Ồ! Mà khoan, tại sao nó có thể xuyên qua nhập vào nữ phụ được chứ ? Dựa theo lí thuyết trong ngôn tình xuyên không và một số ngôn tình huyền huyền, nếu xuyên qua nhập vào thân xác của người nào đó, thì chủ nhân của thân xác bị nhập đã thân vong. Vậy suy ra, nữ phụ Vương Băng Di này đã mất ?!

Nhưng vào lúc nào chứ ???

Thực quá nhiều khúc mắc và bí mật, nó phải điều tra mới được.

*Vương Băng Di (hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa):

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

"Chị hai --"

Đột nhiên một giọng nói ngọt ngào vang lên làm nó thoát khỏi suy nghĩ đắm chiêu của mình.

Ai ?

"Chị hai" sao ? . . .

. . . Ngoài nữ chính Vương Thùy Chi thì còn ai !

Nó vội vàng ra mở cửa, xem xem rốt cuộc nữ chính là người như thế nào.

Vừa mở cửa xong, lọt vào tầm mắt của nó là một cô gái hết sức xinh đẹp. Đôi mắt hạnh to tròn long lanh, cái mũi thanh tú cao ngất, đôi môi hồng chớm chín, làn da trắng như trứng gà bóc, mái tóc đen cắt ngắn ôm sát khuôn mặt bầu bĩnh, trông vô cùng đáng yêu. Đúng là nữ chủ có khác, xinh đẹp khó ai cưỡng lại.

Trong khi nó đang thường thức nhan sắc người trước mặt thì nữ chủ Vương Thùy Chi cũng ngầm đánh giá nó. Cô ta thật sự bất ngờ xen lẫn đố kỵ với người trước mặt, chị ta là Vương Băng Di thật sao? Sao chị ta có thể xinh đẹp như vậy chứ. Khuôn mặt tinh xảo không chút son phấn, đặc biệt là đôi mắt màu tím than kia, ánh mắt đó thật khác, cô ta dường như thấy được tia lạnh lùng trong đó.

Nó biết Thùy Chi đang dò xét mình, thần nhiên để cô ta đánh giá, nhàn nhạt nở nụ cười nửa miệng khi nhìn nét biến hóa trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta.

"Em gái là đang tìm chị sao ?" nó khẽ mở môi đỏ mọng hỏi

"Chị . . . chị là chị hai thật sao ?" Thùy Chi hơi lấp bắp hỏi nó, cô ta hoàn toàn không tin người trước mặt là Vương Băng Di

Nó cười khẽ:

"Em không nhận ra chị ?"

Thùy Chi nở nụ cười xói lói:

"Nào có a~, em chỉ có chút bất ngờ thôi ạ"

"Chị mau xuống chuẩn bị đi, chúng ta cùng nhau đi học" Thùy Chi nở nụ cười tươi rói, thân mật ôm cánh tay nó.

Dù nụ cười đó có đáng yêu bao nhiêu nó cũng cảm thấy không thích, thực giả dối!

"Được"

Nó khẽ gạt tay của Thùy Chi ra, cười nhẹ rồi đóng cửa lại.

Thùy Chi nhìn chăm chăm cánh cửa đến một lúc lâu mới đi.

Nó ngẫm quyết định trong lòng.

Nó nhất định sẽ dùng bàn tay vàng của mình thay đổi số phận của nữ phụ!

_____ dài phân cách _____

"Băng Di đâu ?" ông Vương, ba của nữ chính và nữ phụ, lạnh lùng hỏi.

Đối với đứa con gái do người đàn bà đó sinh ra, ông ta hoàn toàn không có một chút cảm tình.

Cũng vì vậy mà ông Vương suốt ngày dùng khuôn mặt lạnh lùng đối với nữ phụ, thậm chí khi ông ta biết nữ chính cùng nam chính mưu hại nữ phụ, lòng không chút đau đớn cho con gái ruột của mình. Rốt cuộc đây có phải là một người cha hay không ?

Nó cay đắng hỏi, lòng không khỏi vì số phận của nữ phụ mà chua xót.

"Chị hai đang . . ."

"Con đây" nó từ trên lầu bước xuống, cắt lời của Thùy Chi

Cả ba người ngược mặt nhìn nó, biểu cảm trên mặt ba người biến hóa vô lường. Mắt ông Vương đột nhiên lóe lên một tia sáng khó nhận ra. Bà Vương, mẹ nữ chính, trên khuôn mặt xinh đẹp không tuổi không che dấu nổi sự bất ngờ. Khuôn mặt này thật giống tiện nhân đó, nghĩ đến đây bà ta nhận không được quay sang biểu hiện của ông Vương, chỉ thấy mặt cương nghị của ông ta không chút biểu cảm. Thấy vậy, bà ta thờ vào nhẹ nhõm.

Đương nhiên hành động kia của bà ta không qua khỏi đôi mắt tinh tường của nó. Hành động đó không khỏi làm nó tò mò cùng khó hiểu.

"Chị hai --" Thùy Chi đứng dậy, nhanh chân chạy lại thân thiết ôm cánh tay trắng nõn của nó, cười tí mắt

"Ồ, chị hai không trang điểm sao ? Hay là để em giúp chị --" Thùy Chi "tốt bụng" ngỏ ý giúp nó

Nó biết lòng tốt của Thùy Chi, nhưng thực tình nó không dám nhận:

"Cảm ơn ý tốt của em, nhưng chị không cần" nó cười nhẹ từ chối

Mặt Thùy Chi khẽ biến sắc, nhưng rất nhanh lại tươi cười như trước

Nó trong lòng không ngớt vỗ tay tán thưởng tài diễn xuất cùng che dấu cảm xúc của cô ta quá sức xuất thần đi.

"Ha, Băng Di, con mau ngồi xuống ăn sáng đi --" bà Vương mỉm cười, ra dáng mẹ hiền lương mẫu

"Dạ --" nó mặt không chút cảm xúc ngồi xuống bàn ăn, khéo mắt mang theo tia cười lạnh nhìn "gia đình", hình như nó ngồi đây quá dư thừa.

Nó chỉ ăn một chút rồi bước nhanh ra xe

"Mày không biết chào dì mày một tiếng sao ?" một giọng nói lạnh lùng, không che giấu sự nóng giận

"Không sao đâu anh, trước giờ đều vậy mà, cứ để Băng Di đi học đi" bề ngoài quả thực rất giống là đang giúp nó, nhưng thực chất câu nói "trước giờ đều vậy mà" của bà Vương lại "vô tình" tố cáo nó

Nó cười lạnh, lạnh nhạt nói:

"Thưa ba, thưa dì, con đi học"

_____dải phân cách_____

Trường ROYAL

Kít . . .

Chiếc BMW màu trắng bóng loáng đỗ trước cổng trường ROYAL

"Là hoa khôi Thùy Chi đó"

"Đúng a~"

Vừa thấy chiếc xe BMW trắng sang trọng, ai ai cũng biết đấy chính là hoa khôi của trường Vương Thùy Chi

Thùy Chi bước xuống trước bao ánh mắt thèm thuồng chảy cả nước dãi của bọn nam sinh. Phải thừa nhận rằng Thùy Chi rất xinh đẹp, không những có khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu mà cô ta còn có dáng người là lướt, chuẩn không cần chỉnh.

Thùy Chi ngai ngừng nở nụ cười nhẹ, nhưng ánh mắt lại ánh lên tia đắc chí cùng kiêu ngạo. Thấy thế ngay tức khắc trong đầu nó liền nghĩ ngay đến hai chữ -- chảnh cún!

Nó cười khinh thường rồi bước xuống xe.

Mọi người chuyển dời ánh mắt khỏi Thùy Chi, nuốt từng ngụm nước bọt nhìn đôi chân thon dài trắng nõn từ trên xe bước xuống, không khỏi há hốc mồm nhìn vị tiên nữ bước từ trong xe ra. Khuôn mặt hoàn mỹ không có điểm khuyết, mái tóc dài màu hạt dẻ được buông xõa, khẽ bay bay trong làn gió. Nó vận chiếc áo sơ mi trắng, trên cổ có chiếc cà vạt xanh nhỏ, chiếc váy xanh ngang đến đùi (đồng phục), tôn lên vóc người tuyệt mỹ, cực kì xinh đẹp của nó

. . .

Đôi mắt toàn bộ nam sinh đồng loạt hiện lên hình trái tim lấp lánh. Ngay cả nữ sinh cũng bắt gặp đồ mắt nhìn.

Thùy Chi tức đến đỏ cả mặt, nghiêng răng ken két rồi bỏ đi một mạch.

Nó buồn cười nhìn rồi cũng bước đi trước những lời bàn tán của bọn học sinh.

"Ai thế nhỉ?!"

"Thật xinh đẹp"

"Đúng, còn xinh hơn của Thùy Chi"

"Ủầy, Thùy Chi không bằng một phần hai nữa là --"

"Hình như là Vương Băng Di, hai người họ đi học chung mà"

"Cái gì??? Không thể nào! Làm sao con nhỏ lẳng lơ đó có thể xinh đẹp như thế chứ --"

"Đúng đó, người này đâu có trang điểm tằm lớp như cô ta"

"Vậy là ai?"

Bla . . . bla . . . bla . . .

*Vương Thùy Chi:

Chương 3

Nó không vội vào lớp ngay. Dù gì cũng còn sớm, đi tham quan trường một chút vậy.

Quả nhiên là ngôi trường bậc nhất thế giới, ngôi trường vô cùng rộng lớn, lộng lẫy và sang trọng.

Nó lết cái thân đi qua từng khu vực, nào là canteen, kí túc xá, hồ bơi . . . Thiên! Đây là cái trường sao?!

Bỗng nhiên . . .

. . . một trái bóng rổ an toàn hạ cánh vào mặt nó

CMN! Thăng chết bầm nào dám tổn hại khuôn mặt vàng ngọc của bà!

"Rất xin lỗi, bạn có thể cho tôi xin lại trái bóng được không?" một nam sinh mặc đồng phục thể dục chạy vội đến xin lỗi nó

"Này, anh có mắt không đấy, không thấy tôi ở đây hay sao mà ném bóng vào mặt tôi thế hả --" nó ném mạnh trái bóng vào người Tổng Ngao Thiên, không khách khí mắng anh ta

Khỏe môi Ngao Thiên giật giật --

Từ trước đến nay chưa có ai gan lớn mắng anh như thế, cô gái xinh đẹp trước mặt này chính là người đầu tiên

Trong lúc nó đang tuôn tràn mạch cảm xúc mắng người, Tổng Ngao Thiên buồn cười đánh giá người con gái mạnh mẽ trước mặt, khuôn mặt chút phấn son như những người con gái anh từng gặp, nhưng như thế lại làm cho cô xinh đẹp một cách lạ thường, thoát tục.

Hầu như nữ sinh trong trường này ai cậu cũng từng gặp, huống hồ cô gái trước mặt lại xinh đẹp như thế, chắc chắn là học sinh mới

Tổng Ngao Thiên nở nụ cười tỏa nắng, nói đúng hơn là nụ cười sát gái, chăm chú nhìn đôi môi nhỏ xinh đỏ mọng lúc khép lúc mở của nó, cậu còn có thể thấy được cái lưỡi xinh xắn phấn nộn. Khẽ nuốt nước bọt ực -- (cảnh báo: anh Ngao Thiên này chính gốc là sắc nam!)

"Anh có nghe tôi nói gì không đấy . . . um . . ." nó tròn tròn mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai phóng to trước mặt, nó phải công nhận anh ta rất đẹp. Làn da màu lúa mì khỏe mạnh, đôi mắt phượng hẹp dài màu hổ phách khẽ khép hờ, cái mũi cương nghị cao ngất, đặc biệt là cánh môi mỏng hồng nhuận.

Khoan đã, bây giờ đã là lúc nào mà nó có thể mê trai chứ?!

Anh ta đang cưỡng hôn nó đó !!!! Nụ hôn đầu của nó đó !!!

Những người có mặt hiện giờ, không ai không mắt chữ A mồm chữ O nhìn cảnh hôn chân thực, sống động trước mặt

Mục đích ban đầu cũng chỉ là muốn bịt cái miệng nói không ngừng của nó lại, nhưng khi áp lấy cánh môi kiều nhuần, ngọt ngào của nó, cậu hoàn toàn mất tự chủ, tham lam trần trọc

Nó ra sức thoát khỏi vòng tay rắn chắc của cậu, nhưng sức của cơ thể nữ phụ quá yếu, làm sao có thể chống lại tên con trai này chứ

"Um . . . um . . . uô . . . ng . . . a . . . um . . ." (buông ra)

Mặc kệ sự chống cự gài ngửa của nó, cậu vẫn kiên quyết không rời đôi môi mê người này. Thừa dịp nó mở miệng phản kháng, cái lưỡi của cậu nhanh nhẹn luồn vào khoang miệng của nó, càn quét, tham lam lấy hết mật ngọt của nó

Nó tròn mắt, anh ta . . . anh ta cư nhiên lại --

Nó bị Tổng Ngao Thiên hôn đến hoa mắt, chống cự yếu dần, bắt đầu mê man

Đến khi đường khí của nó sắp cạn, cậu mới lưu luyến rời khỏi môi nó, giữa hai đôi môi còn có sợi chỉ bạc đầy ái muội. Nhìn khuôn mặt mê man, đôi mắt khép hờ ngáp sưng mù, gò má ửng đỏ, đôi môi phấn nộn sưng đỏ há to lấy lại không khí, hai khóa rất tròn cũng vì hồ hấp vội của nó mà phập phồng lên xuống. Cậu mê li nhìn, đôi mắt tràn ngập sắc dục. Cậu thật sự đã bị nó quyến rũ rồi. Khẽ kéo lấy vòng eo nhỏ, cả người ngọc mềm mại, là lướt dán sát vào người cậu, khuôn mặt cậu lần nữa áp sát mặt nó, phả hơi thở nóng ấm đầy nam tính làm nó không tự chủ đỏ mặt, tìm bất giác đập liên hồi.

"Làm bạn gái anh nhé!" cậu găm lấy, cắn nhẹ tai nó, nói nhỏ

Nó dùng hết lí trí còn sót lại, đẩy mạnh Tổng Ngao Thiên ra

"Anh . . . đồ vô sĩ" nó tặng cậu một cái bạt tay đau điếng rồi vất cao chân lên chạy

Ngạo Thiên khẽ xoa má, khóc môi thích thú câu lên nhìn bóng dáng xinh đẹp chạy trốn chết của nó.

Đột nhiên chau mày, đắm chiều suy nghĩ, vừa rồi cậu thấy trên ngực trái của nó có cái phù hiệu tên là Vương Băng Di ?!

Cái trường này có bao nhiêu Vương Băng Di chứ ???

Chỉ có con nhỏ Vương Băng Di suốt ngày như đĩa đồi quần lấy cậu, Mộ Dung Thiên Hàn và Âu Dương Triệt thôi !!!

Chẳng lẽ là cô ta . . . ?!

*Tống Ngạo Thiên:

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Nó chạy bán sống bán chết, đến khi không còn sức để chạy nữa mới dừng lại, thở hồng hộc.

TMD! Cự nhiên lại bị cưỡng hôn trước mặt bản dân thiên hạ!

Được! Thù này nó sẽ ghi nhớ, cực kì khắc sâu trong lòng!

Mà khoan, trông anh ta thật quen, ai nhỉ?!

A! Đã nhớ, đó chính là Tống Ngạo Thiên, một trong ba vương tử trường ROYAL, là người mà nữ phụ bám riết không buông, cũng chính là một trong ba nam chính

Hừ, đúng là xui xẻo, gặp ai không gặp, lại gặp tên nổi tiếng đào hoa, háo sắc!

Lại còn là nam nhân của nữ chủ!

Xui xẻo! Quá xui xẻo! Cực kì xui xẻo!

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng

_____ dài phân cách _____

"Anh Thiên Hàn" Thùy Chi ngọt ngào nói, chạy thật nhanh đến bên một chàng trai cao lớn

Chàng trai quay lại, hiện ra khuôn mặt tuyệt đại mỹ nam, đôi mắt phượng hẹp dài màu xám tro lạnh lẽo, cái mũi tinh tế cao ngất, đôi môi mỏng đỏ hồng, làn da trắng như tuyết, đặc biệt là mái tóc màu bạch kim óng ánh, tai trái đeo một chiếc khuyên tai bạc hình thánh giá trông cực cool.

Mộ Dung Thiên Hàn nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp nhỏ nhắn thì biết ngay đó chính là Thùy Chi. Đôi mắt sắc lạnh trở nên nhu hòa hơn, khóc môi tuyệt mỹ khẽ câu lên

"Anh đang làm gì đấy?" Thùy Chi thân mật ôm cánh tay rắn chắc của hắn, cười tủm tỉm

Hắn thích nhất chính là nụ cười ngọt ngào này của Thùy Chi, trông thật đáng yêu và trong sáng, nó trái ngược hoàn toàn với cuộc sống của hắn, một màu đen kịt, không chút ánh sáng

"Anh không làm gì cả --" hắn ôn nhu nói, lấy tay khẽ xoa mái tóc ngắn mềm mại của Thùy Chi

Nó từ đằng xa đã thấy cái cảnh tình cảm thấm thiết của Mộ Dung Thiên Hàn và Vương Thùy Chi, cả người lập tức nổi đầy da gà

Vốn định xoay người rời khỏi thì âm thanh thanh thuần của Thùy Chi lần nữa vang lên:

"Chị hai --"

Trán nổi đầy vạch đen. Không phải xui đến mức này chứ!

"Ừ"

Nó xoay lại, lạnh nhạt thốt ra độc nhất một chữ

Mộ Dung Thiên Hàn về mặt đây ghét bỏ nhìn nó, tuy hôm nay nó rất khác so với thường ngày, đặc biệt là ánh mắt lạnh nhạt, hờ hững kia, nhưng chung quy cũng chỉ là Vương Băng Di háo sắc

"Anh Hàn, nói với chị em một câu gì đó đi" Thùy Chi lắc lắc cánh tay hắn, nũng nịu nói

"Không" khắp người hắn lập tức bao phủ một tầng hàn khí dày đặc

Nó cười khẩy, anh nghĩ mình là ai cơ chứ?!

"Chị hai đừng buồn nha, anh Hàn là vậy đấy, không thích nói chuyện với người lạ" Thùy Chi ra vẻ xin lỗi, nhưng thực chất lại là khoe mẽ, chỉ có người ngu mới không hiểu được hàm ý của cô ta

"Không sao, tảng băng như anh ta làm sao biết nói chuyện, chỉ những người không bình thường mới nghĩ anh ta biết nói thôi, cũng may chị không phải --"

Nó vô (số) tội nói, làm cho cả Mộ Dung Thiên Hàn và Vương Thùy Chi hóa đá, giận đến xanh mặt, đây chẳng phải đang mắng hai người bọn họ sao ?!

Mộ Dung Thiên Hàn trừng mắt lãnh khốc nhìn nó, nếu ánh mắt có thể giết người thì e rằng nó đã hóa thành băng từ lâu

Nó không chút e dè, thản nhiên nhìn thẳng vào mắt đẹp của hắn, ánh mắt mang theo sự khinh bỉ không chút che giấu

Hắn cả kinh, đây là Vương Băng Di ???

Đánh chết hắn cũng không tin!

"Tôi đi trước --" nó xoay người bước đi, chỉ bỏ lại một câu.

Mộ Dung Thiên Hàn thần thờ, hoài nghi nhìn theo, cô ta đã thay đổi!

"Anh Hàn --" Thùy Chi thấy hắn cứ mãi dõi mắt theo bóng dáng của nó, lòng không khỏi nổi cơn ghen tức, lắc mạnh cánh tay hắn

Hắn giật mình thoát khỏi suy nghĩ, xoay qua nhìn Thùy Chi

"Anh đang nghĩ gì vậy ?"

"Không gì" hắn nói xong một mạch bước đi, để lại Thùy Chi một mình tức giận đứng đó.

*Mộ Dung Thiên Hàn:

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Cô thôi đi lòng vòng nửa, đi thêm chỉ gặp thêm họa, cô trực tiếp bước trở về lớp.

Cô vừa đến cửa lớp liền chạm mặt với thầy giáo chủ nhiệm của mình.

Cứ nghĩ thầy giáo nhất định sẽ béo ú, mập mạp, đầu bị hói, nhưng người trước mặt cô hoàn toàn khác.

Đôi mắt phượng màu lam sáng ngời, mang theo vài tia ôn nhu, cái mũi tinh tế cao ngạo ngẩng, cánh môi mỏng hồng nhuận, làn da trắng tuyết khiến con gái phải ghen tỵ. Thực đẹp trai, cực phẩm a!

"Em là học sinh mới à ?" không những ngoại hình ưu tú mà giọng nói cũng rất trầm ấm, nhẹ nhàng.

Cô mất một lúc lâu mới hoàn hồn:

"Ách . . . không ạ"

Âu Dương Triệt nhủ mày đẹp, hình như hần chưa bao giờ gặp qua học sinh này.

Biết hần không nhận ra mình, cô liền nói:

"Em là Hàn Từ Du"

Một lời nói của cô cũng làm cho Âu Dương Triệt chấn kinh không thôi. Cô là Hàn Từ Du ? Không thể nào !

Hần nheo mắt nhìn thật kĩ cô, ngũ quan tinh xảo đến cực điểm, không chút tô điểm của son phấn giả tạo, trên người cũng không có mùi nước hoa nồng đậm đến khó chịu, chỉ là hương thơm tự nhiên của cô thật thơm ngát, hần có chút mê luyến.

Cô hoàn toàn khác xa một trời một vực với Hàn Từ Du mà hần biết, dù có đánh chết hần cũng không tin.

"Thầy không tin ?" cô cũng biết đây là chuyện cực kì khó tin, nhưng nó đích thực là sự thật một trăm phần trăm.

Cô ngay từ đầu đã biết thầy giáo đẹp trai, ôn nhu trước mặt chính là Âu Dương Triệt -- nam chính thứ ba trong "Bạch kiếm tiểu thư", cô không khỏi có chút tiếc nuối trong lòng. Cô từ trước đến nay luôn ao ước có một bạn trai như Âu Dương Triệt, một người nhã nhặn, ôn nhu, chỉ sủng duy nhất cô. Bất quá hần lại là nam chính. Aiz !

Tuy bề ngoài đã thay đổi nhưng hần vẫn tin rằng cô chính là Hàn Từ Du. Chính là do giọng nói của cô. Lúc trước, đúng thật là hần có chán ghét sự đo bám không buông của cô, nhưng hần lại cực kì yêu thích giọng nói của cô, nó thật ngọt ngào, trong trẻo, khi cất tiếng hát nhất định sẽ câu dẫn lòng người.

"Không, thầy tin" Âu Dương Triệt mỉm cười nhẹ, nụ cười tỏa nắng đến mức chói cả mắt.

Cô không ngừng than thở trong lòng, cực phẩm nam nhân như vậy mà lại là nam chính của Hàn Tinh kia, quả thật có chút uổng phí a!

Cô và Âu Dương Triệt cùng bước vào lớp khiến học sinh trong lớp ngạc nhiên vô cùng. Nam sinh thì si mê nhìn cô bằng con mắt hao hao, thèm thường cứ như thể cô đang trần trụi trước mắt họ, cô thực hận không thể móc mắt của bọn chúng. Nữ sinh thì lại khác, có người ngưỡng mộ cô, nhưng đa phần lại là đố kỵ, sao cô có thể xinh đẹp như vậy, lại còn đi chung với thầy Triệt ? Nhìn những ánh mắt giết người đó, cô có chút mất tự nhiên, cũng có chút sợ hãi.

"Hàn Từ Du, em về chỗ đi"

Hàn Từ Du ? Không nghe nhầm chứ ?!

Cả lớp náo loạn cả lên vì biết cô xác thực là Hàn Từ Du tiếng xấu đồn xa. Có người khoa trương đến mức há to cả mồm, nhét vào cái trứng ngỗng còn vừa a!

Cô nén cười đến đỏ rần của mặt, biểu cảm của mấy người này cũng quá buồn cười, đa dạng đi.

"Chào thầy" từ ngoài bước vào hai mỹ thiếu niên phi thường tuấn mỹ.

Nữ sinh trong lớp suýt chút là lớn đến vỡ cả trường, nhưng lại có thầy Triệt ở đây nên chẳng ai dám hó hé, chỉ biểu lộ tình yêu bằng ánh mắt háo trai nổi da gà.

Thân thể cô lập cứng đờ ra, hai giọng nói này . . . ? Từ từ quay sang cánh cửa, là Mộ Dung Thiên Hàn và Tống Ngạo Thiên!

Bọn họ học chung với cô sao ? Không phải chứ! Khóe môi cô cực lực run rẩy --

Âu Dương Triệt khẽ gật đầu. Hai người bọn họ sai chân bước về chỗ ngồi. Tên biến thái Tống Ngạo Thiên đi ngang qua cô còn nhếch môi cười, nháy mắt phóng mị nhãn, ừ thì đẹp trai thật, tim cô có chút lệch nhịp, nhưng môi thù cực đại của cô và hần vẫn chung thủy ở trong lòng. Tên đê tiện chết tiệt !

Nhớ lại cảnh cô cùng hần hôn nhau ngay tại sân trường đông người, cô thật muốn giết người. Bất quá nghĩ đến cảm giác môi lưỡi tiếp xúc thân mật, cô không khỏi có chút thích, mặt bất giác đỏ ửng lên, trông đáng yêu đến chết người.

Tống Ngạo Thiên hài lòng nhìn hai rặng mây hồng trên má cô, mỉm cười xấu xa bước về chỗ.

Mộ Dung Thiên Hàn tất nhiên nhìn thấy hành động đó của Tống Ngạo Thiên, không khỏi có chút ngạc nhiên. Tống Ngạo Thiên lúc trước cũng giống hần, rất căm ghét, khinh bỉ Hàn Từ Du, tại sao bây giờ lại như thế, chẳng lẽ Tống Ngạo Thiên không biết đây là Hàn Từ Du hay sao ?

"Cậu có biết đây là Hàn Từ Du không ?" Tống Ngạo Thiên vừa đặt mông xuống ghế, Mộ Dung Thiên Hàn đã quay xuống cảnh báo.

Ngược lại với suy nghĩ của Mộ Dung Thiên Hàn, Tống Ngạo Thiên khuôn mặt bình tĩnh đến lạ thường "Đã biết !"

Đã biết sao ? Vậy mà vẫn bình thường như thế hấn bị hãm à ?

"Dù cô ta có thay đổi ngoại hình, nhưng cô ta vẫn là Hàn Tử Du" Mộ Dung Thiên Hàn lần nữa nhắc nhở Tống Ngạo Thiên.

"Cậu chắc ?" Tống Ngạo Thiên vẫn chùng thùy dán ánh mắt vào người cô, nhếch môi cười tà mị hỏi ngược lại Mộ Dung Thiên Hàn.

Mộ Dung Thiên Hàn cảm thấy vô cùng kì quái, thôi không nói nữa, quay lên tiếp tục giữ bộ dáng lạnh lùng, lãnh đạm.

Cô cũng sai chân dài bước về chỗ, vừa đến chỗ đã thấy có dấu keo trên ghế, còn có cả mùi hôi thối như chuột chết bốc ra từ trong hộp bàn. Cô nheo mắt đẹp, tia lạnh băng nguyên thủy càng nồng đậm, quét mắt rét lạnh nhìn toàn thể lớp.

"Là ai làm ?"

Ánh mắt lạnh thấu xương của cô thành công làm cho cả lớp sợ hãi, rụt cổ không dám hó hé nửa câu, không khí đột nhiên im bất.

"Dám làm mà không dám nhận ?" cô mỉm cười tuyệt mỹ, nụ cười mang theo tia khinh bỉ trào phúng.

Bộ dáng này của cô thật quá đáng sợ, thật giống Tu La đến từ địa ngục, dọa cả lớp đồ mờ mờ hơi lạnh rùng rùng, ánh mắt mang nét hoảng sợ lâm lết nhìn.

Âu Dương Triệt cũng đứng tại chỗ ngẩn ngơ nhìn cô, khí chất này thực lạnh lùng, cao ngạo, có khi lại hơn hẳn Mộ Dung Thiên Hàn. Khí chất kia quá giống một nữ vương lãnh khốc đi.

Phượng mâu của Tống Ngạo Thiên lóe lên một tia sáng bí ẩn, khóe môi không nhin được giương lên.

Mộ Dung Thiên Hàn cũng thật chấn kinh, đáy mắt ẩn ẩn tia khó hiểu, hôm nay quả thật cô đã khiến hấn đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, rốt cuộc lúc trước và bây giờ đâu mới chính là con người thực sự của cô ?

"Thầy sẽ điều tra xem ai làm, tạm thời em hãy đổi sang chỗ khác ngồi đi" tình hình lớp căng thẳng đến mức nghẹn thở, Âu Dương Triệt lập tức nở nụ cười phá tan không khí.

Cô mỉm cười tà ác nhìn bọn nữ sinh đang nhìn Âu Dương Triệt cảm kích. Động đến tôi chỉ có con đường -- chết !

"Thầy! Tử Du sẽ ngồi với em" Tống Ngạo Thiên không báo trước nắm tay cô kéo mạnh, thành công yên vị trên đùi hấn.

"Anh --" cô vùng vẫy muốn thoát nhưng đáng tiếc lại không đầu được với hấn, cảm hận dùng ánh mắt bắn vô vàn tia giết người vào hấn.

Tống Ngạo Thiên không những không tức giận mà còn mỉm cười sáng khoái, còn bảo cô đáng yêu -- tên khốn kiếp !

Cô tạm thời nhin con giận lại, quân tử trả thù mười năm chưa muộn !

"Được tôi sẽ ngồi chung với anh, nhưng ít ra anh phải đưa tôi cái ghế chứ !"

"Đã hết ghế"

CMN! Hấn chính là thích gây sự với cô phải không ?

"Ngoan ngoan ngồi với anh đi . . . Thầy Triệt, có thể bắt đầu học" hấn để cô hé môi nói nửa lời, bá đạo ra lệnh với cô.

Đánh cái thượt dài. Số cô là xui thế đấy!

Suốt tiết cô không thể học hành gì hết, ngang nhiên bị cái tên khốn này ăn đậu hũ giữa lớp, còn làm ra bộ mặt đẹp trai hoàn hảo không ngừng quyến rũ cô.

Bất quá, ngồi trong lòng ngực vững chãi của Tống Ngạo Thiên cô có chút yêu thích, có cảm giác mình được hấn bảo vệ như trên bảo. Aiz! Cô đang nghĩ cái gì vậy nè !!!

* Âu Dương Triệt:

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Reng . . . reng . . .

"Này, giải lao rồi kìa, anh mau buông tôi ra"

Mặc dù quả thực cảm giác được Tổng Ngạo Thiên ôm ấp trong vòng tay ấm áp của hắn rất thoải mái, khiến cô đột nhiên cảm thấy rất an toàn, nhưng mà hắn vẫn chính là người cướp đoạt nụ hôn đầu của cô!

"Nếu tôi nói không?" Tổng Ngạo Thiên nhìn chăm chập khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều của cô, khi tức giận lại càng dễ thương, muốn rời mắt cũng chẳng được.

"Anh --" cô phồng má giận dỗi, cái tên biến thái này, nếu cô thoát ra được nhất định cho hắn tuyệt tự tuyệt tôn! (Pisces: ách . . . cái này chị sẽ đau khổ hơn a~)

Hắn bật cười ha ha, nhin không được lấy tay bẹo cái má non mềm đỏ hồng của cô.

Thấy hắn lấy mình ra làm trò cười, cô tức giận nắm chặt nắm đấm đấm mạnh vào ngực rắn chắc của hắn.

"Ai iu, đau quá" thực chất cái đấm của cô chẳng khác gì gãi ngứa cho hắn, nhưng mà hắn lại muốn trên cô, xem biểu hiện của cô ra sao.

"Hừ, kệ anh --" cô hờn dỗi hất mặt sang phía khác. Cái tên Thiên "sắc" này có chết cô cũng không thêm để tâm. (Pisces: ặc . . . Thiên "sắc" =.=)

Hắn lại lần nữa bật cười ha ha, quần chặt eo thon của cô, kéo cô dán sát vào cơ thể nóng rực của hắn. Cô liền nổi hai rặng mây hồng trên má, tự mắng mình da mặt mỏng!

Trùng hợp ngay lúc Hàn Tinh lên tìm Tam đại vương tử của trường lại bắt gặp tình cảm thân mật ái muội của cô và Tổng Ngạo Thiên. Máu ghen nổi lên hừng hực, như muốn nổ tung thiêu cô chết.

"Anh Thiên" Hàn Tinh cực kì kìm nén ngọn lửa trong lòng, thanh âm vẫn ngọt ngào như thường, hướng đến Tổng Ngạo Thiên mỉm cười đáng yêu.

Tổng Ngạo Thiên đối với Hàn Tinh quả thực có tình cảm, cô ấy xinh đẹp, đáng yêu, dịu dàng, thuần khiết. Bất quá sự thay đổi, hoàn toàn biến thành người khác của cô khiến hắn cực kì hứng thú. Khi cô giận dỗi còn dễ thương hơn cả Hàn Tinh, cái tiểu miêu như cô hắn thật muốn chinh phục.

Hắn lưu luyến buông cô ra, áp sát mặt cô, lần nữa phả hơi thở nam tính: "Tôi sẽ sớm quay lại"

Thấy Tổng Ngạo Thiên bước ra gặp mình, Hàn Tinh lập tức vui vẻ trở lại, nụ cười càng thêm rạng rỡ, mắt mang tia đắc ý liếc nhìn cô.

Cô bắt gặp ánh mắt của Hàn Tinh thì càng bật cười lạnh, cô ta cũng chỉ là một đứa ngu ngốc.

Oh, thì ra bản chất thật của nữ chính "Bạch kiểm tiểu thư" đây sao, có hơi bất ngờ đấy. Nếu cô ta là nhân vật phản diện thì còn ai sánh bằng, bất quá cô ta lại được sự ưu ái của tác giả, phong lên làm nữ chính, tạo ra bề ngoài thánh nhân hoàn hảo, có được cuộc sống hạnh phúc cùng ba nam chính tuần mỹ vô trù.

Nữ phụ Hàn Tử Du xem như là xui xẻo khi không được tác giả đề bạt, bị tất cả độc giả chỉ trích, khinh bỉ. Là một người ***** , muốn ". . ." nhưng lại bị xem là phản nghịch nữ chính, bị giáng cho một đạo thánh chỉ tàn nhẫn -- tử. (***) và . . . là bí mật không thể bật mí, từ từ sẽ sáng tỏ a)

Chính lòng chua xót cho số phận của nữ phụ, muốn hoàn thành tâm nguyện của cô ấy, cô sẽ dùng chính bàn tay vàng của mình lật đổ tác giả, thay đổi truyện! Và cũng chính vì bây giờ cô chính thức trở thành nữ phụ Hàn Tử Du, cuộc sống của cô là do cô quyết định, không cho phép kẻ nào định đoạt.

Cô nhàn nhạt liếc nhìn Hàn Tinh, đem hàng ngàn hàng vạn tia lãnh khốc chống lại ánh mắt đắc ý của cô ta.

Hàn Tinh sợ hãi rút cổ, thôi không dám nhìn cô nữa, sợ rằng nhìn nữa sẽ bị lãnh ý của cô giết chết.

"Anh không còn chán ghét chị em?" Hàn Tinh quay sang Tổng Ngạo Thiên hỏi.

Hắn quay đầu lại, mắt mang ý cười nhìn cô, mỉm cười thích thú: "Một chút cũng chẳng còn"

Câu trả lời của Tổng Ngạo Thiên hoàn toàn trái ngược với câu trả lời mà Hàn Tinh muốn nghe, khuôn mặt cô ta khề biến.

"Tại sao?"

"Anh không biết, chỉ là cảm thấy thế thôi" hắn nhún nhún vai, khuôn mặt tà mị điểm thêm nụ cười yêu nghiệt càng muốn khiêu khích trái tim mềm yếu của nữ nhân.

"Anh . . ."

"Nếu không còn gì thì anh vào lớp đây, chào em"

Không để Hàn Tinh nói hết câu, Tống Ngạo Thiên đã chen vào cắt ngang câu nói của cô ta.

Lần này khuôn mặt diễm lệ của Hàn Tinh đại biến, khuôn mặt vặn vẹo, méo mó khó coi, thân thể cũng cứng đờ. Lòng dấy lên hận ý, sao Hàn Tử Du cô dám cướp nam nhân của tôi chứ, hừ, cô chuẩn bị đi chết đi --

Hàn Tinh cắn giận trong lòng, nhưng tài diễn xuất của cô ta lại quá xuất sắc, đôi mắt to tròn nhanh chóng bao phủ một màng sương mỏng, đầu mũi dần dần đỏ lên: "Hức . . . chào anh --"

Nói xong cô ta lấy tay che mặt hoa hoa lệ lệ khóc nức nở, bỏ chạy thật nhanh về lớp.

Quả thực Tống Ngạo Thiên khiến cho cô vô cùng bất ngờ, hấn đuổi người trong lòng của mình đi sao ? Lần đầu tiên cô có cảm tình tốt với hấn a!

Mộ Dung Thiên Hàn tức giận đập bàn đứng dậy đập mạnh bàn, chạy tới giật mạnh cổ áo Tống Ngạo Thiên, gầm to:

"Cậu vừa làm cái quái gì thế hả ?"

Hàn Tinh khóc đến thương tâm khiến Tống Ngạo Thiên hơi giật mình, có chút thấy có lỗi.

"Tôi chỉ là không có hứng để nói chuyện" Tống Ngạo Thiên gạt cái tay đang nắm áo mình của Mộ Dung Thiên Hàn, lạnh nhạt trả lời.

"Vì cô ta mà cậu dám làm Tiểu Tinh khóc ?" Mộ Dung Thiên Hàn quát lớn, đem ánh mắt đỏ ngầu vì tức giận trừng cô.

Cô cả kinh, tôi vô tội !

Mộ Dung Thiên Hàn hừ lạnh, buông tha cái áo của Tống Ngạo Thiên, chạy đi tìm Hàn Tinh an ủi.

Hàn Tử Du buồn cười cái tên tăng băng ngu ngốc, hấn ta thâm thúy như thế lại bị bề ngoài thực nữ, mỏng manh dễ vỡ của Hàn Tinh lừa gạt. Bản thân cô rất ác cảm với hấn, cái gì mà vương tử no.1 SKY, thực chất hấn chẳng khác gì tên đầu đất.

Hừ, mà hấn lại xác thực là một trong ba nam chính! Ánh mắt cô ánh lên tia giảo hoạt, cô sẽ khiến hấn và Hàn Tinh cực kì hạnh phúc a!

"Này, cái gì mà cười nham hiểm thế"

Cô nhập tâm mưu tính đến mức Tống Ngạo Thiên lần nữa ôm chặt cô vào lòng mà chẳng biết.

"Liên quan gì đến anh --"

"Biết đâu em lại đang nghĩ đến tôi ?" Tống Ngạo Thiên nhưong mày kiếm, cười tà mị, tay không an phận nghịch mái tóc dài mượt của cô.

"Không đời nào" cô hét lớn vào mặt hấn, hung hăng đem cái tay không ngoan kia hất ra, bữu môi khinh thường bắn mặt dày của hấn.

Cô lần nữa chọc cho hấn cười hả hê. Cô trừng mắt, cái tên Thiên "sắc" này bị đười ươi nhập chặc. (Pisces: chuẩn com mẹ nấu :))))

Hấn bá đạo hôn môi cô như chuồn chuồn lướt nước, mỉm cười hài lòng thành quả của mình: xuất hiện hai rặng mây hồng và . . . ánh mắt giết người!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Vừa về đến nhà cô liền một mạch chạy lên phòng, nằm phịch lên chiếc giường king size mềm mại. Oa, cô thực muốn trở về nhà a, nơi đây thật hỗn tạp, phiền phức!

Bất quá mơ ước cũng chỉ là ước mơ, cô vẫn nên thực tế chút, vẫn phải miễn cưỡng chấp nhận sự thật, cô đã xuyên không!

Aiz, xem như một chuyến du lịch dài hạn, à không phải nói là mãi mãi, không có hạn định.

Cô bức mình ngồi dậy, vỗ vỗ mặt thức tỉnh bản thân, quay về hiện tại, đang có một kế hoạch đang cần cô thực hiện.

Cô nhẹ nhàng bước đến lấy cái rương nhỏ được giấu kĩ càng trong tủ, thổi nhẹ lớp bụi mỏng bên trên, cẩn thận lấy chiếc chìa khóa vàng nhỏ nhấn mở rương.

Bên trong không có quá nhiều đồ như cô nghĩ, cũng chẳng có gì đáng giá cả, chỉ là một tấm hình cũ kĩ.

Cô lấy tấm hình ra, đôi mắt mang tia buồn nhìn ba người trong hình. Một người đàn ông anh tuấn khoảng chừng ba mươi tuổi yêu thương bông một cô bé mũm mĩm, đáng yêu tầm hai tuổi, bên cạnh là một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt mỹ, ánh mắt hiền dịu, nồng đậm yêu thương nhìn người đàn ông và cô bé kia.

Người đàn ông này không ai khác chính là Hàn Dục, ba của cô. Người phụ nữ hiền dịu bên cạnh chính là mẹ ruột của cô -- Lăng Tử Hàn. Và tất nhiên cô bé kia chính là cô, cũng không đúng, đó chính là nữ phụ Hàn Tử Du.

Mỉm cười cay đắng, ngày xưa là tình cảm yêu thương đến thế, còn bây giờ ? Hừ, ông ta đối với cô chỉ có chán ghét, hận không thể đuổi cô ra khỏi nhà, đến ngay cả người vợ đã khuất hơn bốn năm mà ông ta chẳng nhớ mong, tệ hơn chính là ngày giỗ của vợ mà ông ta cũng chẳng buồn đến viếng mộ. Cuộc đời đúng là thay đổi khôn lường, quả thật rất buồn cười, rất bi ai!

Cô ngửa mặt lên trời cười đau khổ, tuy cô chỉ là một người khác, nhưng linh hồn cô cộng hưởng cùng thân thể và kí ức của nữ phụ Hàn Tử Du, tất nhiên cô cũng cảm nhận rất rõ nỗi đau thương vô cùng sâu trong trái tim của cô ấy, và cả hận thù sâu đậm đến ngút trời.

Bản thân còn thương cho số phận hẩm hiu của cô gái trẻ bất hạnh này, chưa thể trả mối thù này thì cơ thể đã không chịu nổi áp lực, sức cùng lực kiệt, chết không nhắm mắt, không cam tâm!

Có phải hay không Thiên gia cũng đồng cảm với cô ấy nên mới mang linh hồn của cô nhập vào xác cô ấy, giúp cô ấy hoàn thành kế hoạch trả thù còn đang dang dở ?

Nhưng chỉ sợ lão Thiên gia đã chọn nhầm người, cô thực không biết mình có khả năng đó hay không ? Nhưng là lúc trước, khi cô vẫn còn ở thế giới thực bên kia, mọi người vẫn thường truyền tai nhau nói rằng cô xinh đẹp tuyệt luân, khí chất lạnh lùng ngạo thế, còn có tài năng kinh người. Ừ thì cô đồng ý bề ngoài của cô có chút hơn người, tính tình có chút lạnh lùng, vô cảm, bất quá tài năng cũng chỉ bình thường. Cô thực ra chính là con cháu trong một gia tộc sát thủ nên từ nhỏ đã được ông nội và cha đào tạo rất kĩ lưỡng để trở thành truyền nhân thứ mười tám. Khi ba tuổi cô đã nói thành thực mười thứ tiếng, lên năm đã biết dùng y thuật lẫn độc thuật, lên mười thì chẳng ai có thể đánh thắng cô. (Pisces: ta chém hơi nặng =.=")

Chỉ đáng tiếc thân thể hiện tại quá yếu đuối, ngay cả đánh một người cũng chẳng có sức, dẫn chứng chính là tên Tổng Ngao Thiên chết bầm kia, hẳn cướp nộ hồn đầu của cô mà cô lại chẳng có thể làm gì được hắn, cái đám của cô đối với hắn không khác gì gãi ngứa. Aiz! Nhắc đến cô lại lệ rơi đầy mặt, ô ô first kiss quý giá của ta T.T

Nhưng nếu muốn có lại năng lực cường đại như lúc trước thì vẫn có khả năng, chỉ có điều là sẽ mất rất nhiều thời gian. Hiện tại cô chỉ có một mình, e rằng sẽ không đủ khả năng thực hiện kế hoạch. Chuyện này cô cần phải cân nhắc thật nhiều a!

"Chị hai, em vào phòng được không ?"

Cô không nghĩ Hàn Tinh lại muốn gặp cô ngay lúc này, miễn cưỡng bước ra ngoài mở cửa.

"Chuyện gì ?" cô thực chán ghét tình cảm chị em giả tạo của Hàn Tinh, giọng nói thì ngọt ngào nói chị chị em em, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn ngược lại, khinh miệt không chút che giấu.

Cô không giống như cô ta, tính tình rất thẳng thắn, trong ngoài đồng nhất, ghét chính là ghét, chẳng cần che giấu. Thế nên đối với Hàn Tinh cô chẳng thể nào nói chuyện một cách nhẹ nhàng như một người chị với cô ta được.

"Ách . . . chỉ là em có chuyện muốn hỏi chị thôi" nghe giọng nói lạnh băng của cô, Hàn Tinh có chút do dự, bặm môi, giả vờ điềm đạm nói.

Không cần hỏi cô cũng biết Hàn Tinh muốn hỏi cô cái gì.

"Chị với anh Thiên là quan hệ gì ?" cô đoán trúng phóc!

Cô mỉm cười giả hoạt:

"Đang quen" cô biết Hàn Tinh rất thích Tổng Ngao Thiên, vì sự nghiệp chọc tức Hàn Tinh, cô phải hi sinh thân mình.

Nét mặt cô ta biến hóa lợi hại, cô ngầm tán thưởng, tắc kè cũng không bằng Hàn Tinh nha!

"Không thể nào --" dường như ức chế đã đến cực hạn, không thể kiềm chế được nữa, cô ta đứng phắt dậy, hung dữ hét lớn.

Oa, cô được chứng kiến một màn đặc sắc nga, chính là mèo con đáng yêu biến thành hổ cái dữ dằn!

"Cô không tin ?" cô như sương mây, mỉm cười nửa miệng tà mị câu nhân.

"Người anh Thiên thích chính là tôi" Hàn Tinh gằng giọng, hùng hồn khẳng định.

Cuối cùng thì cô ta cũng lộ ra bản tính thật, cô có hơi bất ngờ đó nha, không ngờ bên ngoài điềm đạm đáng yêu lại hoàn toàn trái ngược bản tính hung dữ, chanh chua, chẳng khác gì mấy thím bán cá ngoài chợ.

"Ai nha, thế sao ? Thật tiếc chúng tôi lại đang quen nhau, người anh ấy thích chính là tôi" cô cũng chẳng chịu thua, đứng dậy cao hơn cô ta một cái đầu, giọng nói đánh lại, sắc bén khiến cô ta á khẩu, không dám nói thêm lời nào.

"Nói láo --" cô ta tức giận, giậm chân đùng đùng ra khỏi phòng, bỏ lại cô cười hả hê vô cùng thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Khi đã hả hê trong lòng xong, hiện tại tâm trạng của cô vô cùng tốt, thật không muốn mất vui vì phải ăn cơm cùng với gia đình người ta, không bằng . . .

Cô đứng dậy mở tủ quần áo to lớn. Nhìn những bộ quần áo thiếu vải trầm trọng trong tủ, cô không khỏi há hốc mồm. Thở dài, đây là nữ phụ muốn gia trang mình là kẻ lãng lơ đây mà. Cô lấy ra một bộ quần áo tạm gọi là bình thường nhất. Cô vận một chiếc áo pull trắng rộng, chiếc quần jean ngắn đến đùi được mài rách, mái tóc nâu dài cột cao lên, chân mang đôi boots đen cao, bây giờ trông rất bụi, cực kì chất, quyến rũ đến chết người.

Tạm hài lòng với bản thân, cô hờ hững bước ra ngoài.

"Mày đi đâu ?" Ông Hàn ngồi trên sofa xem tin tức cùng vợ và con gái cưng của mình, thấy cô từ trên lầu bước xuống, có vẻ như sắp đi đâu đó, ông ta liền lạnh lùng lên tiếng.

"Đi chơi" cô cũng chẳng dài dòng, muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

"Đã tối rồi đó con" Bà Mai ngồi trong lòng chồng, ngẩng đầu nhìn cô nhẹ giọng bảo.

Bà diễn cũng quá đạt đi, chẳng phải bà muốn tôi rời khỏi căn nhà này càng sớm càng tốt hay sao ?

Cô hừ lạnh một tiếng, đôi chân lại vững vàng bước đi, chẳng đoái hoài đến giận dữ của ông Hàn.

Ra khỏi nhà, cô thở phào, hít thật sâu không khí trong lành, quả nhiên bên ngoài thật thoải mái, chẳng như ngôi nhà lạnh lẽo, giả tạo kia.

Cô không nhanh không chậm bước vào garage lái chiếc Lamborghini ra, chạy với tốc độ còn muốn nhanh hơn cả tên lửa.

Cô chính là muốn lấy tốc độ giải tỏa buồn phiền trong lòng, tâm trạng được thư giãn.

Cơ mà nếu nói cách thư giãn tốt nhất của cô chính là rượu!

Rất nhanh cô nghĩ đến -- bar! Nghĩ là làm, cô tăng tốc độ vọt bay trên đường lớn, hướng đến quán bar lớn nhất -- Darknight.

Bar Darknight . . .

Cô không ngờ rằng mình vừa bước vào liền lập tức trở thành tiêu điểm của mọi sự chú ý, ở đây có bao nhiêu người thì chính là bấy nhiêu người dán mắt vào cô. Nam dùng đôi mắt hao sắc kinh tởm nhìn chăm chú thân hình đầy đặn, hoàn mỹ của cô như thể cô đang trần truồng trước mặt họ. Nữ thì ngược lại, ghen ghét của đố kỵ trong ánh mắt không hề che giấu.

Cô thấy lạnh nha!

Có chút mất tự nhiên bước đến quầy rượu, lạnh nhạt gọi một chai Whiskey đắt nhất cùng một đĩa trái cây để nhấm nháp.

Cô ưu nhã lắc nhẹ ly rượu trong tay, bên trong chất lỏng màu đỏ sẫm sáng đẹp đang chờ được cô thưởng thức. Nhẹ nhàng nâng tay ngọc lên, nhấp nhẹ một ít rượu nồng. Khóe miệng thỏa mãn khẽ cau lên, nhờ có rượu mà làn môi của cô điểm thêm một tầng son bóng xinh đẹp.

Từng bọn đàn ông trong bar nuốt khan nước bọt nhìn cô, bây giờ muốn cô có bao nhiêu dụ hoặc nhìn là có bấy nhiêu, hấp dẫn đến mê người.

Có quá nhiều ánh mắt nóng rực dán vào người cô nên cô cũng chẳng để ý đến một góc có ba người đang nhìn mình.

"Là Hàn Tử Du" Mộ Dung Thiên Hàn cũng không quá ngạc nhiên khi cô đến những nơi như thế này, trong giọng nói mang đậm sự chán ghét.

Tổng Ngạo Thiên và Âu Dương Triệt có chút bất ngờ, vốn nghĩ cô đã thay đổi nhưng có lẽ họ đã sai.

Rất nhanh có tên đẹp trai lành nghề bước đến chỗ cô, mơn trớn vuốt ve khuôn mặt trắng mịn tinh xảo:

"Đi chơi với tụi anh nha cưng"

Cô phi trong lòng một ngụm nước bọt, nghĩ cô là hạng gái hư hỏng như thế sao, trên dưới chỗ nào giống ? Nếu không phải vì rượu cô cũng chẳng hạ thấp mình đến nơi ồn ào như thế này.

Lạnh lùng gạt phăng cái tay bẩn thỉu trên mặt, thanh âm lạnh băng vang lên:

"Biến"

"Cô em đừng giả vờ nữa, đi chơi với anh đi, em sẽ rất sung sướng a ha ha"

Nghe giọng cười dâm ô kinh tởm đó của bọn chúng, cô thật sự rất muốn nện vào mặt chúng.

Không nói tiếng nào, tặc lưỡi tiếc rẻ ly rượu trong tay, cô hất thẳng rượu vào bọn chúng. Lập tức quán bar lặng đi, im lặng đến đáng sợ, một vài người rù rì nhỏ với nhau.

"Cô ta là ai thế, cả gan tạt rượu vào mặt bọn Hắc Long ?"

"Cô ta chán sống rồi sao ?"

"Chắc chắn, tiếc thật, đẹp thế kia mà phải chết yểu"

. . . . .

Dù biết tình hình nguy cấp hiện tại của mình nhưng cô vẫn ngạo nghễ nâng cao mặt, cô biết với thân thể yếu đuối hiện tại cô sẽ rất nhanh chết dưới tay bọn chúng, nhưng cô không cho phép mình phải hạ nhục nhân phẩm của người này.

"Mày --" tên tóc vàng gầm lên, vung tay chuẩn bị đánh cô.

Cô nhắm chặt mắt, không hề lo sợ chờ đợi cái chết . . .

Bốp

Mọi người nghen thở nhìn một màn trước mắt, vốn tưởng rằng cô sẽ lãnh nguyên cái tát của tên tóc vàng nhưng từ đâu một thanh niên đẹp trai đến cực điểm chạy đến chắn trước cô, cánh tay rắn chắc chớp nhoáng chụp lấy cánh tay bẩn thỉu kia, tiện thể tặng hấn một cú đấm trời giáng.

"Anh --" cô mở to mắt trừng lớn, không nghĩ đến Tổng Ngạo Thiên lại đến cứu cô.

"Không sao chứ ?" hấn quay sang nhìn cô cười nhẹ, ánh mắt dịu dàng đến mức cô phải lâm mê muội, tim bất giác đập loạn nhịp.

"A -- không sao" đứng nửa ngày cô mới có phản ứng.

Tổng Ngạo Thiên buồn cười nhìn khuôn mặt ngây ngốc ngẩn ra của cô, hiện tại lại có cảm giác muốn hôn lên đôi môi chúm chím đáng yêu kia. Cố gắng áp chế cảm giác trong lòng, hấn quay mặt sang tên tóc vàng cùng hai tên còn lại, ánh mắt lập tức đông băng, vô cùng lạnh giá.

"Dám động đến bạn gái tao, tụi mày chính là kẻ sống quá lâu ?"

Ba tên cặn bã kia sợ đến mức chân tay bủn rủn, Tổng Ngạo Thiên lúc này chẳng khác gì Tu La đến từ địa ngục. Bọn chúng đương nhiên biết hấn -- Tổng Ngạo Thiên là Nhị thiếu chủ bang Devil nổi tiếng tàn khốc nhất trong giới hắc đạo. Chỉ sợ lần này bọn chúng sẽ không toàn thân trở về. Má ơi, tét này con hồng về T.T

Nhìn thấy hấn lần đầu tức giận như thế, cô thật sự ngạc nhiên. Thật khác với vẻ đùa cợt cô từng thấy, hấn tức giận là vì cô ?

"Chết đi --"

Nhìn thấy hấn sắp giết người cô liền hoảng hốt giữ hấn lại.

"Đừng, tha cho bọn chúng đi"

Cô thật sự không muốn hấn vì cô mà giết người, dù cô rất muốn phanh thây ba tên cặn bã kia. (Pisces: Chế lo chuyện ruồi bu quá chế ơi, làm như người ta lần đầu giết người không bằng *bầu môi khinh thường* HTD: *quăng dép* *bạc bặc* Pisces: Má ơi, tét này con hồng về thiệt rồi T.T)

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của cô, hấn tạm thời tu làm hòa thượng, không sát nhân. Liếc một cái tóe lửa nhìn ba tên sợ đến tè ra quần bò dưới đất, ý bảo "còn không mau biến"

Trực tiếp ôm cô trở về bàn, không cho cô cơ hội hé răng nói lời nào.

"Buông ra --" cô khó chịu vùng vẫy, muốn thoát vòng tay của hắn.

"Em đối xử như thế với ân nhân của mình sao ?" hắn cười giễu cợt, vui thích nhìn biểu hiện trên mặt một tình xảo của cô.

Cô mím môi đỏ mọng, thôi nhìn đi, quân tử trả thù mười năm chưa muộn.

Thực ra lúc đầu quả thực Tống Ngạo Thiên cảm thấy vô cùng thất vọng, cứ nghĩ cô đã thay đổi thành một người rất thú vị, nhưng không ngờ cô lại vẫn vậy, vẫn lẳng lơ, hư hỏng. Nhưng chính hành động bạo gan lúc này của cô lại khiến hắn vui mừng không thôi, cô quả không phải người của lúc trước.

Không chỉ một mình Tống Ngạo Thiên ngạc nhiên mà cả Mộ Dung Thiên Hàn và Âu Dương Triệt đều nghi hoặc không kém, chẳng lẽ đúng như lời Tống Ngạo Thiên đã nói ? Hay chỉ là do cô ta giả vờ, muốn thay đổi cừu hận của bọn họ với cô ta ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Mất hết nửa ngày năn nỉ đến gây lười tên Thiên biến thái kia mới chịu cho cô thoát khỏi hắn, bắt quả cũng chẳng được đi đâu xa, phải ngồi kế bên hắn. (Pisces: 'phải' muốn chết bày đặt *cười đều* HTD: chết đi -- *phóng phi tiêu* Pisces: Hự . . .)

Cô cũng không quá bận tâm vẫn tiếp tục nhắm nháp ly rượu Whiskey của mình, nhưng lại có chút liếc nhìn về phía hai mỹ nam còn lại trong bàn --Mộ Dung Thiên Hàn và Âu Dương Triệt.

Mộ Dung Thiên Hàn trông cực kì cool với chiếc áo sơ mi đen tôn lên làn da trắng nõn nà và chiếc quần jean đặc tiền.

Âu Dương Triệt cũng chẳng kém cạnh gì, hắn vận chiếc áo sơ mi xanh và chiếc quần kaki màu kem.

Tống Ngạo Thiên thì lại năng động một chút, hắn vận chiếc áo thun xám và quần jean ngắn đến đầu gối.

Có phải quá bất công không chứ, ba tên đẹp trai đến cực hạn như thế này lại rơi vào tầm tay của nữ chính xấu xa đội lốt đáng yêu kia.

Cô ghen tỵ a!

Cơ mà cô chẳng phải là kẻ hám trai gì, chỉ là bình luận xú thôi ^^

Đột nhiên từ bên ngoài, một cô gái xinh đẹp mỹ miều trang điểm rất tỉ mỉ, ăn vận thiếu vải khoe ra thân hình bốc lửa khiến đám đàn ông liêu mạng lau nước miếng. Cô ta chuẩn xác hướng đến bàn cô mà bước đến.

Cô ta không báo trước mà đem cặp móng tròn trịa đặt lên đùi Tống Ngạo Thiên, nũng nịu ôm lấy cánh tay rắn chắc của hắn cọ cọ với bộ ngực cup D mà cô ta tự hào nhất.

"Anh Thiên, người ta thật là nhớ anh nha"

Cô ngồi bên cạnh mà không ngừng nới da gà, thậm chí còn bị mùi nước hoa nồng đậm thái hóa của cô ta làm cho nhảy mũi liên hồi, ghét bỏ liếc xéo một cái.

Dường như Mộ Dung Thiên Hàn và Âu Dương Triệt cũng đồng cảm giác với cô, hai khuôn mặt tuấn mỹ cau lại khó chịu, quăng ánh mắt giết người đến Tống Ngạo Thiên "quăng cô ta nhanh!"

Tống Ngạo Thiên cười trừ, lần đầu tiên hắn cảm thấy ác cảm với những đứa con gái như thế này, trước đây hắn tiếp xúc không biết bao đứa con gái như thế này, chỉ sợ là không nhớ hết. (Pisces: đừng hiểu lầm nhá, chỉ là tiếp xúc thôi chứ không có . . . anh này đảm bảo 100% sạch thân)

Chán ghét đẩy mạnh cô ta ra khiến cô ta ngã nhào ra đất, mắt tròn xoe không thể tin nhìn Tống Ngạo Thiên.

"Cô là ai ?" Tống Ngạo Thiên ghét bỏ lên tiếng hỏi.

Cô ngồi bên cạnh mà bị hành động của Tống Ngạo Thiên làm cho một phen giật nảy mình, trong lòng không biết tặng cho hắn bao nhiêu tràng pháo tay tán thưởng.

"Anh Thiên, sao anh lại hỏi như vậy, em là Kiều Ly đây mà" Kiều Ly khóc đến thương tâm nín kéo cánh tay hắn.

Nhìn khuôn mặt lem lút phần vì khóc của Kiều Ly hấn chán ghét không thôi, dứt khoát hất tay cô ta ra, sắc bén nói:

"Rất xin lỗi tôi không quen cô, làm ơn cút!"

Kiều Ly giật mình, hoảng sợ nhìn hấn đang giận dữ, chạy nhanh ra ngoài, thế nhưng trước khi đi cô ta còn quay lại liếc xéo cô một cái tóe lửa.

Cô vô tội nha!

"Lần đầu tiên thấy Ngạo Thiên háo sắc đây đuổi gái đi đây" Âu Dương Triệt cười đều, giễu cợt Tống Ngạo Thiên.

Âu Dương Triệt tuy là thầy giáo nhưng thực chất lại là Tam thiếu chủ của bang Devil nổi tiếng, độ lạnh lùng cùng tàn nhẫn không kém cạnh gì với Mộ Dung Thiên Hân và Tống Ngạo Thiên.

"Sau này sẽ còn như thế" Tống Ngạo Thiên không phản bác lại, chỉ nhàn nhạt nói, tay không an phận quán lấy eo mềm mại của cô.

Nghe hấn nói như thế, ai biết được trong lòng cô dâng lên một niềm vui không tên, đến ngay cả cô cũng hoài nghi, mình bị bệnh sao ?

Khó chịu đẩy hấn ra, thế nhưng đẩy mãi cũng không được.

"Anh thích ôm tôi lắm hả ?" đây câu hỏi mà cô rất muốn hỏi.

Kề khuôn mặt yêu nghiệt của mình vào sát cô, thích thú ngửi hương thơm dịu dịu, tự nhiên của cô.

"Rất thích và còn thích nhiều cái nữa"

Bị khuôn mặt tà mị phóng to của hấn át hết tầm mắt, đột nhiên cô lại cảm thấy tim đập nhanh hơn bình thường. Sợ rằng sẽ bị đắm chìm trong vẻ tuấn lãng của hấn, cô liền đẩy hấn ra, thờ hờn hờn nói:

"Anh . . . anh tránh xa tôi ra một chút đi . . . nếu không . . . tôi --" cô giờ nắm đầm lên đe dọa.

"Nếu thích thì em cứ đánh tôi" hấn cười đến chói mắt, không nói một lời cúi đầu chuẩn xác hôn lên môi đỏ mọng ướt át của cô. Tham lam mút lấy, cạy hàm răng trắng ngần chặt của cô, đầu lưỡi linh hoạt liên luồn vào quán lấy cái lưỡi thơm tho phần hồng xinh xắn của cô. Bá đạo tham quan, càn quét hết mật ngọt trong khoang miệng. Đến khi nhận thấy cô không còn đường khí hấn mới lưu luyến rồi đi.

Hấn cư nhiên lần thứ hai hôn cô trước bàn dân thiên hạ ?!

Nhìn ánh mắt ái muội của mọi người xung quanh nhìn chăm chăm vào hai người, da mặt cô thật mỏng, nhanh chóng phỉếm hồng hai má.

Cô, Hàn Tử Du, một nữ vương ngạo nghễ, không sợ trời không sợ đất, lạnh lùng tàn nhẫn, khi xuyên qua cư nhiên lại làm trò cười cho thiên hạ, mặt mặt đến tận hai lần, đã kích lớn a! Cô ngất!

Hận không thể đem tên đầu sỏ đang thích thú tươi cười vô tội bên cạnh bầm vằm thành trăm mảnh, quăng cho chó ăn.

Nhận thấy có cổ sát khí hùng hực bên cạnh, Tống Ngạo Thiên nhìn không được run lên, bất quá đáy lòng lại thấp phần hứng thú, cô ngày càng khiến hấn thích thú, hoàn toàn gỡ bỏ chán ghét trước kia, ngược lại bây giờ người muốn tiếp cận, theo đuổi đối phương lại chính là hấn.

Tất nhiên những thay đổi của cô cũng không qua được hai cặp mắt tinh tường của Âu Dương Triệt và Mộ Dung Thiên Hân, nhưng dường như đối với Mộ Dung Thiên Hân những hành động kì lạ này của cô cũng chỉ là diễn kịch, có lẽ hấn quá ghét bỏ cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Bản thân cô rất yêu thích hoa violet, mà có vẻ như chủ nhân cổ thần thể này cũng như thế.

Cô đứng trước vườn hoa violet xinh đẹp. Khuôn mặt khế cau lại. Cô biết đây là vườn hoa do chính tay Mộ Dung Thiên Hân trồng, ngoại trừ hấn cùng Hàn Tinh bất kì ai cũng không được đến đây.

Bất quá cô lại kiềm lòng không được mà lén lút đến đây ngắm. Cô khế liếc nhìn xung quanh, thật may không có Mộ Dung Thiên Hân. Vạn nhất hấn biết cô đến đây, khẳng định mạng nhỏ của cô bị hấn bóp chết.

Cô khẽ cúi người, sờ lấy đóa hoa violet nở rộ xinh đẹp. Tay ngọc vuốt ve cánh hoa mềm mại, cảm thấy yêu thích không thôi.

Hương thơm tinh tế thoang thoảng của hoa violet khiến cô thư thái hơn rất nhiều, tâm tình cũng tĩnh lặng hơn.

"Ai cho phép cô đến đây?"

Mộ Dung Thiên Hàn lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt tức giận hừng hực lửa.

Nhìn tay cô đang nâng niu, vuốt ve đóa hoa, hắn ghét bỏ đẩy mạnh cô ra.

"Đừng dùng cái tay dơ bẩn đó của cô chạm vào hoa của tôi!"

Cô bất ngờ bị hắn đẩy ra, mắt trọng tâm ngã ra đất, tay vì ma sát đá trên đất bị thương rướm máu.

Khiến cô bị thương mà hắn không chút thấy có lỗi, chỉ chuyên tâm dùng nước phun sạch hoa, sợ rằng cô vấy bẩn nó.

Cô một cái nhú mày cũng không có, chỉ lạnh lùng nhìn Mộ Dung Thiên Hàn. Cười nửa miệng ản ản.

"Anh nghĩ tôi dơ bẩn đến thế sao?"

Cô phui bụi trên người, từ từ đứng lên. Khoanh tay, môi cười yếu ớt. Thế nhưng nụ cười tuyệt nhiên không chạm đến đáy mắt.

Nhìn bộ dạng ngạo nghễ của cô, hắn quả thật có chút hoảng sợ, ánh mắt đó muốn lạnh bao nhiêu thì chính là lạnh bấy nhiêu, thật khiến người đối diện phát rét.

"Anh Hàn, chị hai? Có chuyện gì sao?"

Hàn Tinh vừa chạy đến liền bắt gặp trận chiến ngầm của cô và Mộ Dung Thiên Hàn, thăm cười cô chán sống. Bày ra vẻ hiền lành, ngây ngô hỏi.

"Chị, chị bị thương sao?" Hàn Tinh vừa liếc mắt liền thấy tay cô đang chảy máu, đương nhiên cô ta biết đây chính là do Mộ Dung Thiên Hàn làm, giả vờ thăm hỏi. Khuôn mặt cũng tỏ ra vì cô mà đau lòng.

Cô cười lạnh trong lòng, bộ mặt này cô đã xem đến chán rồi, nhưng là vẫn vỗ tay tán thưởng diễn viên tài năng xuất chúng này.

"Anh Hàn, này là sao?" Nước mắt lưng tròng, rung rung tội nghiệp quay sang Mộ Dung Thiên Hàn.

"Là cô ta chạm vào hoa." Nhìn bộ dáng dầm lệ của Hàn Tinh, hắn có chút mềm lòng, khẽ bớt đi lạnh.

Hàn Tinh lại quay sang cô, khuôn mặt xinh đẹp dầm lệ thật khiến người ta đau lòng, muốn ôm cô ta thật chặt, hảo hảo bảo vệ, nâng niu trong vòng tay.

Bất quá cô lại hoàn toàn ngược lại, bộ mặt này chỉ khiến cô càng thêm chán ghét cùng buồn nôn.

Hàn Tinh kéo cô vào phòng y tế, nhanh nhẹn lấy hộp thuốc, tỉ mỉ giúp cô sát trùng và băng bó.

"Thật ra vườn hoa đó rất có ý nghĩa đối với anh ấy và cả em nữa. Chúng em lần đầu tiên quen biết nhau chính là do hoa violet. Lần ấy anh Hàn rất đau thương vì mẹ vừa qua đời, chính em dùng hoa violet đến an ủi anh ấy, khiến anh ấy vui vẻ trở lại."

"Cũng chính từ lần đó mà anh ấy yêu thích hoa violet, và tình cảm của tụi em cũng tốt hơn."

Hàn Tinh ngại ngừng kể, thẹn đến đỏ cả mặt.

Cô không biết hiện tại nên mừng cô ta tro trên hay tung hô cái da mặt dày cộm của cô ta.

Nội tâm lạnh lẽo, ánh mắt mang tia cười trào phúng khó phát hiện. Cô đột nhiên đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

"Chuyện của hai người thật lãng mạn. Lần sau tôi sẽ không đến làm phiền cái vườn hoa kia."

Hàn Tinh cứ nghĩ cô đang thương tâm trong lòng, khuôn mặt xinh đẹp ngây thơ rất nhanh biến thành đắc ý, cười nửa miệng.

"Muốn đấu với tôi? Chỉ sợ chị không có cửa đâu. Ha ha." Cười đến thích chí, mà cô ta hoàn toàn không hay biết bên ngoài đang có một người đứng nghe hết tất cả.

Mày kiếm của hắn khẽ chau lại. Khó tin nhìn người con gái thường ngày ngoan hiền, đáng yêu. Phượng mâu ản ản vài tia sáng khó hiểu.

Hắn dứt tay vào túi quần, rời khỏi không chút tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Hắn hiểu, thế nên không hỏi cô thêm gì nữa, hắn tin chắc một ngày nào đó khi cô đã hoàn toàn tin tưởng hắn thì sẽ nói cho hắn biết.

Nhìn thiên hạ nằm trong lòng, bị hành động đáng yêu của cô làm cho bật cười.

Đột nhiên ý cười trong mắt biến mất, thay vào đó là thương tiếc. Nhìn cô mệt mỏi, nặng nề ngủ hắn cũng đủ biết cô đã cực khổ như thế nào, thực muốn biết nỗi u sầu, bí mật của cô để thay cô làm hết tất cả.

Nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô như ôm một viên trân châu quý giá, hôn nhẹ lên trán cô một nụ hôn, thì thầm :

"Thiên hạ của anh, anh yêu em"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Bóng đêm thích hợp với hắn, chỉ có thời điểm thế giới tối tăm, âm u như thế này thì ánh trăng mới có thể tỏ rạng sáng ngời. Một người đứng lẳng lẳng trên sân thượng dưới ánh trăng mờ ảo, để cho ánh trăng sáng bạc chiếu rọi trên người mình.

Cô độc, thật bất đắc dĩ cô độc. Nếu có thể, ai lại muốn trải qua nỗi cô độc như thế này? Một mái đầu với những sợi tóc như tơ như tuyết, mắt phượng nhắm chặt lộ ra một hàng lông mi cong dày mượt, vẻ mặt tuấn mỹ như vậy dưới ánh trăng như tạo thành một bóng ma vô cùng mỹ hoặc mê người, cái đầu xinh đẹp tựa như hồ ly tuyết trắng như muốn hấp thu tinh hoa từ ánh trăng đang tỏa xuống kia. Hắn -- một ác ma lãnh khốc! Cha hắn là một Boss hắc bang nổi danh khát máu trong quá khứ, mẹ hắn là một người phụ nữ xinh đẹp, hiền thực, bởi vì trót mang tình cảm dành cho một ác quỷ nên quyết tâm trở thành nữ nhân của ác quỷ mặc dù biết ông ta đã có biết bao nhiêu người đàn bà khác, biết rằng ông ta muôn kiếp cũng chẳng thật lòng yêu thương bà. Quá đáng cay! Hắn thật không biết nên nói mẹ mình là thủy chung hay mù quáng. Bà cả đời yêu thương ông ta, mà đến khi bà bạo bệnh qua đời ông ta cũng chẳng rơi một giọt nước mắt, chỉ lạnh lùng nhìn di ảnh của bà. Còn hắn, hừ, từ nhỏ đến khi trưởng thành Mộ Dung Thiên Hàn hắn chưa bao giờ được nếm qua hương vị mang tên tình thâm, mỗi một ngày trôi qua hắn đều phải đối mặt với người cha tàn nhẫn, chỉ xem hắn là một người thừa kế, bắt ép hắn trở thành một sát thủ, một ác ma như bây giờ. Đã có lúc hắn thật muốn thoát li khỏi thế giới không tình người này, nhưng mà mối thù của hắn lại lớn hơn khao khát được chết gấp vạn lần, hắn hận ông ta, hận người cha không có tính người, hận ông ta đối xử tệ bạc với mẹ, hận ông ta xem hắn là một công cụ không hơn không kém. Mắt phượng đột nhiên mở ra, trừng lớn, tia máu hồng đầy trong tròng mắt, hận ý dấy lên đến tận ngút trời.

"Không nghĩ đến thiếu chủ bang Devil như anh lại đáng sợ như vậy?" từ phía sau cất lên một giọng nói trong trẻo, bắt quá lời nói lại quá lạnh lẽo. Mộ Dung Thiên Hàn có chút giật mình, hắn thật quá bất cẩn, cứ nhiên có người đứng phía sau này giờ mà lại không phát hiện? "Ai?" mắt phượng chiếu ra ánh quang nhìn người con gái một thân hắc y ngao nghể đứng giữa sân thượng. Hắc y ôm sát cơ thể xinh đẹp, đường cong lưng linh mệ hoặc nhân tâm, bắt quá lại mang một chiếc mặt nạ bạc hình hồ điệp, chỉ lộ ra khuôn miệng nhỏ nhắn, đỏ mọng, chỉ bấy nhiêu thôi cũng xác định được nữ tử này chính xác là một mỹ nữ. Cô nhếch mép cười như không cười, tiến vài bước kéo khoảng cách của hai người gần lại. "Mặc kệ tôi là ai, chỉ cần tôi biết anh là đủ." Nụ cười của cô hết sức quý dị, hắn đột nhiên có cảm giác nữ tử trước mặt không phải kẻ tầm thường, mà ngược lại vô cùng nguy hiểm. Hắn hít thở thâm trầm quan sát người trước mặt. "Rốt cuộc cô là ai?" "Tôi đã nói tôi là ai không quan trọng, tôi đến chỉ muốn hỏi anh một câu hỏi, tốt nhất anh hãy ngoan ngoãn mà trả lời!" Hắn khó hiểu nhíu mày, đáy lòng có chút buồn cười tán thưởng người con gái này, cô dám đối mặt hắn mà không chút sợ hãi, hay rụt rè, bắt ngờ hơn chính là thái độ đối với hắn quá mức ngang ngược, bá đạo, đến mức như cô chính là chủ nhân của hắn, hỏi hắn hắn phải cung kính trả lời. "Mau hỏi!" hắn thực tò mò không biết cô chính là muốn hỏi điều gì. "Hiện tại tất cả các thế lực là do anh hay Mộ Dung Khiêm nắm giữ?" cô cũng không đòi co, dài dòng, trực tiếp hỏi ngay câu mình đang cần đáp án. "Cô hỏi để làm gì?" cô ta là ai lại hỏi đến chuyện của thế lực gia tộc Mộ Dung của hắn, quả nhiên cô ta không phải kẻ tầm thường gì. Cô không vui nhíu mày, chẳng phải cô đã bảo hắn ngoan ngoãn trả lời rồi hay sao, cứ nhiên tên ngốc này lại hỏi ngược lại!

"Yên tâm, tôi chỉ hỏi để biết, không tổn hại đến gia tộc Mộ Dung các người" cô hiểu được hắn đang băn khoăn cái gì. "Mộ Dung Khiêm" Nhận được câu trả lời như ý cô, cô mỉm cười nhẹ, chuẩn bị rời đi, không quên nói một tiếng với hắn. "Cảm ơn!" Nhìn thân thủ nhanh nhẹn rời đi của cô khiến hắn giật mình, với thân thủ này chỉ có thể là những sát thủ thượng đẳng mới có thể có được. Hắn biết rõ từng kẻ sát thủ một, duy nhất cô gái kì lạ này là hắn không biết. Cau mày suy nghĩ miên man một lúc lâu cũng chẳng được gì. Cô như một con mèo trở về phòng mà không gây một tiếng động nào, nhẹ nhàng gờ bỏ mặt nạ xuống, hé ra dung nhan tuyệt mỹ đến cực điểm. Khóe môi không tự chủ nhếch lên. Cô sớm biết Mộ Dung Khiêm nhất định sẽ không thể nào đem toàn bộ thế lực của mình cho con trai Mộ Dung Thiên Hàn, chỉ là để chắc chắn cô phải trực tiếp đi hỏi Mộ Dung Thiên Hàn. Cô mỉm cười đắc ý, cười cho sự

tính kế quá mức ngu dốt của mẹ con Hàn Tinh, nghĩ là chỉ cần tiếp cận Mộ Dung Thiên Hàn thì sẽ có trong tay thế lực của tập đoàn Mộ Dung hay sao ? Đáng tiếc họ quên người đang nắm trong tay thế lực chính là Mộ Dung Khiêm, lão cáo già ích kỷ như Mộ Dung Khiêm làm sao có thể chia sẻ quyền thế trong tay cho kẻ khác, dù hắn có hay không là con ruột của ông ta. Xem như giải tỏa được một phần gánh nặng trong lòng, cô thở phào một cái. Rất nhanh con buồn ngủ ập đến, hối thúc cô nhanh chìm vào mộng đẹp. Ngáp một cái rồi to bắt chập hình tượng, cô đập mình xuống chiếc giường to lớn mềm mại dụi nhẹ mặt vào gối, mí mắt nặng như chì rồi cuộc đóng chặt lại, kế tiếp vài phút sau chính là vang lên tiếng ngáy ngủ của ai kia. Trăng đêm nay thật sáng . . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Biệt thự Tổng gia . . .

“Ba, ba tìm con có việc gì ?”

Tổng Ngạo Thiên vừa bước vào thư phòng của Tổng Chương liền hỏi, khẽ nhìn người đàn ông trung niên đang làm việc.

Tổng Chương ngẩng mặt nhìn đứa con trai giống hệt mình khi còn trẻ:

“Con ngồi xuống đi”

“Vâng”

Tổng Chương gạt bỏ toàn bộ hộp đồng đang làm dang dở, đứng dậy bước đến ngồi cạnh Tổng Ngạo Thiên. Ông nói khẽ:

“Con đã không còn nhỏ”

Tổng Ngạo Thiên nheo mắt khó hiểu, ba đang muốn nói gì ?

“Vâng thưa ba”

Tổng Chương cười khẽ:

“Khi bằng tuổi con ba đã bắt đầu biết yêu, ba đã yêu một người con gái xinh đẹp, ôn nhu, đến tận bây giờ ba vẫn không thể quên”

Tổng Chương vừa nói vừa nhớ đến ngày xưa đã qua, trong giọng có chút chua xót.

“Ba đang nói đến mẹ ?”

“Không phải”

Tổng Ngạo Thiên có chút bất ngờ, định hỏi gì đó nhưng rồi hắn cũng im lặng không nói gì.

“Ba gọi con đến không phải để kể cho con nghe chuyện xưa của ba. Ba hiện tại muốn biết con đã có bạn gái chưa ?”

Tổng Ngạo Thiên không nghĩ đến ba mình sẽ hỏi vấn đề này, có chút giật mình, trong đầu hiện lên hình ảnh người con gái tuyệt mỹ, phong thái lãnh đạm ngạo thế, bên hắn lại có bộ dáng đáng yêu đến chết người. Ánh mắt hắn nhu hòa yêu thương, khóe môi không tự chủ giương lên.

Tổng Chương cười khẽ nhìn dáng điệu của con trai.

“Đã có ?”

Tim dâng lên cảm giác hạnh phúc khôn xiết, hiện tại lại muốn gặp cô, muốn nhìn khuôn mặt xinh đẹp luôn đồ ùng của cô khi bên cạnh hắn, muốn ôm chặt cô vào lòng, hôn lên đôi môi kiều nộn ngọt ngào kia.

“Đã có”

Thấy con trai hạnh phúc Tổng Chương cũng mừng cho Tổng Ngạo Thiên, nhưng lại sợ rằng hắn sẽ như mình lúc trước:

“Nhìn biểu hiện của con thì ba cũng đủ biết con yêu thương cô gái đó thế nào, chỉ là ba muốn nhắc nhở con nếu con thật lòng thương yêu thì con phải dốc hết lòng mình, không để người đó bị tổn thương, làm người đó thất vọng.”

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của ba, hần liền hiểu ra đó chính là lí do mà ba đánh mất mối tình kia. Gật đầu chắc nịch:

“Nhất định”

_____ tôi là dây phân cách xinh xắn ^^ _____

“Đã điều tra được thừa thiếu chủ”

Cái ghế xoay lại, hiện ra người con trai tuấn mỹ đến cực hạn.

“Mau nói” Âu Dương Triệt ra lệnh.

“Hàn Tử Du là đại tiểu thư Hàn gia, cha là Hàn Dực, mẹ là Lăng Từ Hàn đã mất. Cô ta được mọi người nhận xét là một kẻ lẳng lơ dơ bẩn, lại yếu đuối đến đáng khinh.” Ảnh tường tận báo cáo tất cả những gì điều tra được.

“Đã hết ?” Âu Dương Triệt chuyện này từ lâu đã biết, điều hần muốn biết chính là lí do của sự thay đổi đến chóng mặt của Hàn Tử Du.

“Thưa thiếu chủ, đã hết”

Âu Dương Triệt chán chường phát tay bảo Ảnh ra ngoài. Hần thở dài đứng dậy, bước chậm rãi đến bên cây đàn piano, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn bàn phím một lúc rồi bắt đầu đánh đàn.

Tiếng đàn du dương mang chút quý nị khiến người nghe chìm vào đó một cách vô thức, một chút cũng không biết được tâm trạng người đánh đàn.

“Triệt” Mộ Dung Thiên Hàn như bóng ma, không biết đến từ lúc nào, bước vào mà chẳng có tiếng động.

Âu Dương Triệt dường như không nghe thấy cứ mãi đánh đàn, đánh đến khi kết thúc bản nhạc mới đứng dậy, xoay người nhìn Mộ Dung Thiên Hàn.

“Có chuyện gì sao ?”

“Cậu điều tra Hàn Tử Du để làm gì ?” Mộ Dung Thiên Hàn khó hiểu nhíu mày nhìn bạn thân.

“Đề biết” Âu Dương Triệt lơ đãng trả lời, cứ như chuyện này chẳng có gì.

Mộ Dung Thiên Hàn biết nếu có hỏi thêm cũng chẳng được gì nên không thêm hỏi nữa, hần chuyển sang vấn đề chính mà hần muốn hỏi Âu Dương Triệt.

“Sát thủ thượng đẳng có bao nhiêu người là nữ ?”

Bây giờ đến lượt Âu Dương Triệt khó hiểu, điều đó Mộ Dung Thiên Hàn mới chính là người biết rõ hơn ai hết mà bây giờ hần lại hỏi.

“Chỉ có hai người, chính là cặp song sinh Song Sát”

Mộ Dung Thiên Hàn lắc đầu:

“Cô ta không phải họ”

“Cô ta ?”

“Ừ, tôi chắc chắn cô ta là một sát thủ thượng đẳng, thế nhưng lại không biết cô ta là ai. Cô ta đeo một chiếc mặt nạ hồ điệp.”

Mặt nạ hồ điệp sao, trước giờ chưa nghe, chẳng lẽ là một sát thủ mới ?

“Cậu đã điều tra chưa ?”

“Rồi nhưng chẳng được thông tin gì, cứ như cô ta từ trên trời rơi xuống”

Mộ Dung Thiên Hàn và Âu Dương Triệt đặt ra đây dấu chấm hỏi trong đầu, thực muốn biết kẻ đeo mặt nạ hồ điệp kia là ai.

Tg: ta vô cùng xin lỗi các nàng vì lí do kĩ thuật mà ta đã bỏ truyện khá lâu, hiện tại kĩ thuật đã được khắc phục. Mong các nàng thông cảm cho ta !

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

“Đến khi nào chúng ta mới . . .”

“Không lâu nữa”

Trên giường một đôi nam nữ nằm quấn lấy nhau. Trong bóng tối không thể nhìn thấy rõ được khuôn mặt của hai người, chỉ thấy ánh mắt của người đàn ông lạnh đến thấu xương, lời nói cũng không ấm được bao nhiêu.

Người phụ nữ lạnh run người, cảm giác sợ hãi lấn áp tâm trí, người bên gối này thật quá đáng sợ, quá tàn nhẫn khiến bà ta không dám mở miệng nói điều gì.

“Nhưng mà con gái của chúng ta đã không chịu đựng được nữa . . .” bà ta e dè nói nhỏ.

Người đàn ông cười khẩy, vẫn giữ im lặng, bàn tay to lớn vuốt ve thân thể trắng muốt của người phụ nữ khiêu khích.

“Úm . . . a . . .” người phụ nữ nỡ lệ bị đôi tay ma thuật của người đàn ông kích tỉnh, khiêu khích, nhất thời quên hết những chuyện muốn nói, chìm vào dục vọng.

Ông ta cười nửa miệng quỷ dị. Một trận triển miên lại diễn ra . . .

_____tôi là dây phân cách trong sáng^^_____

“Mày muốn đi đâu?” Hàn Dục chán ghét nhìn đứa con gái của mình.

Cô lạnh nhạt nhìn người cha thua cả sức sinh của mình, tay khẽ siết bó hoa cúc trắng tinh khiết đang ôm trên tay, môi hồng khẽ mở:

“Hôm nay là ngày giỗ của mẹ”

Hàn Dục giật mình, phải rồi, ngày hôm nay là ngày mà bốn năm trước người con gái ông yêu thương nhất chết trước mặt ông. Tim không tự chủ rỉ máu, đau như ai bóp nghẹn. Đột nhiên đôi mắt ông ta hăng lên tia máu, hừ, cô ta đáng chết lắm, loại đàn bà lăng loàn kia chết là đáng lắm.

Cô có chút cảm thông nhìn Hàn Dục, cũng vì ông ta quá yêu mẹ cô thế nên mới bị tình yêu làm cho mù quáng, đến tận bây giờ vẫn còn hiểu lầm mẹ của cô, vẫn còn lạc lối trong bóng tối của ghen tuông.

Cô khẽ lắc đầu, thanh thoát bước từng bước ra khỏi nhà.

Hiện tại cô chỉ muốn đi bộ đến nghĩa trang nơi mà mẹ cô đang an nghỉ. Nghĩ là làm, cô ôm bó hoa vào lòng, đi từng bước chậm rãi.

Mọi người trên đường không ai không ngoái đầu lại nhìn người con gái xinh đẹp như thiên sứ, vận chiếc váy trắng phau lại càng thêm thoát tục. Thế nhưng đôi mắt to tròn của cô lại đượm buồn, khiến ai cũng muốn dừng xe lại chạy đến ôm chặt cô vào lòng để an ủi, để bảo vệ.

“Tứ Du”

Cô ngẩng mặt nhìn người vừa gọi mình. Vừa nhìn thấy cô liền nở nụ cười tươi rọi:

“Ngạo Thiên”

Tổng Ngạo Thiên mỉm cười ôn nhu, bước xuống xe, bước đến cạnh cô.

“Em đang đi đâu, anh chờ em đi”

“Không cần đâu, hiện tại em chỉ muốn đi bộ thôi” cô mỉm cười yếu ớt.

Tổng Ngạo Thiên có thể nhìn thấy rõ nỗi buồn của cô ẩn sâu trong đôi mắt, trong nụ cười gượng.

“Anh đi với em”

Hắn mặc kệ xe của mình, đi bộ cùng với cô.

Cô cảm động đến ứa nước mắt, trên thế giới này chỉ có hắn là tốt với cô, yêu thương cô chân thật.

“Ngốc thật, thế cũng khóc, em thật mít ướt, mau đi thôi” hắn buồn cười bẹo má non mềm của cô.

“Úm” cô mỉm cười hạnh phúc, một tay ôm bó hoa một tay nắm chặt bàn tay ấm áp của hắn.

Nghĩa trang . . .

Cô nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống, lặng người nhìn di ảnh của mẹ. Cô chính là giống mẹ đến kinh ngạc, giống như hai chị em sinh đôi.

Nhìn nụ cười tươi tắn, đầy dịu dàng, đầy ôn nhu, ấm áp của mẹ khiến lòng cô đau thắt. Mẹ là một người xinh đẹp như thế, tốt như thế vậy mà cuộc đời của mẹ lại quá trắc trở, quá chông gai, có phải ông trời không có mắt mới khiến cho một người như mẹ phải chịu đựng đau đớn như thế, có một kết cục đau thương như thế.

Nước mắt bất giác lăn dài trên má . . .

Tổng Ngạo Thiên thương tiếc nhìn người con gái mình yêu thương thương tâm, giờ trông cô như đóa hoa bồ công anh mong manh, yếu ớt trước gió, tưởng như chỉ cần một cơn gió mạnh cô sẽ bị quật ngã, đánh gục.

Hắn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, tay khẽ vuốt mái tóc mềm của cô:

“Cứ khóc đi, khóc xong em sẽ thấy tốt hơn”

Lời nói của hắn khiến cô vỡ òa, khóc nức nở như một đứa trẻ trong lòng hắn.

Cô khóc mà khiến cho tim hắn đau đớn, chỉ muốn thay cô chịu hết nỗi đau này, chỉ muốn vĩnh viễn ôm cô thật chặt bảo vệ cô, hắn không cho phép bất kì ai tổn hại cô.

Lời hứa dính chặt trong tim . . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

"Cô đã xem đủ chưa ?"

Hắc Bảo bộ dáng to lớn, hung tợn, hiện tại máu me đầy người trong thật đáng sợ. Hắn vừa khinh thường vừa dè phòng nhìn người con gái vận hắc y xinh đẹp đang thư thả xem trận đấu sinh tử của bọn hắn từ này đến giờ.

Thật ra cô ta đến từ lúc nào hắn cũng không biết được, đến tận khi này trận chiến kết thúc mới phát hiện giết mình phát hiện.

Chỉ thấy cô ta vận hắc y bó sát lộ ra thân hình lung linh quyến rũ. Khuôn mặt mang chiếc mặt nạ bạc hình hồ điệp xinh đẹp, chỉ thấy được bán khuôn mặt tuyệt mỹ. Môi hồng nhỏ nhắn khẽ giương, nụ cười như có như không. Mắt tím huyền bí mang ý cười nhàn nhạt.

"Đủ!"

Cô từ nhánh cây nhẹ nhàng nhảy xuống, êm nhẹ đến mức phát ra tiếng động thật nhỏ, khó mà nghe được. Không nhanh không chậm tiến lại gần.

"Cô là ai ?"

"Không quan trọng!"

Cô lạnh lùng quét mắt nhìn. Trận đấu này cũng thật kịch liệt đi, bang Thiên Long đa số đều đã chết, số còn lại hoảng sợ bỏ chạy tán loạn. Bang Hắc Bảo tuy chiến thắng nhưng cũng chẳng nguyên vẹn gì, số lượng bị thương khá đông đảo.

Những xác chết đa phần còn nguyên vẹn, còn có một số cái đã mất chân, mất tay. Mùi máu tanh tươi nồng đậm khiến người ta buồn nôn.

Cô đã quá quen thuộc với những cảnh như thế này từ lâu, hiện tại nhìn vào một chút nhũ mảy cũng chẳng có, môi vẫn giữ độ cong đẹp mắt.

Hắc Bảo ngẫm nề phục cô, cảnh tượng ghê tởm này, hắn nhìn còn muốn nôn mửa, thế mà cô một chút hoảng sợ cũng chẳng có, vẫn giữ nguyên thần thái lạnh lùng, bình thản ban đầu.

"Cô muốn gì ?" Hắc Bảo e dè hỏi, trong lòng ngầm run sợ, cô gái này cũng không phải dạng thường, cẩn thận vẫn hơn.

"Muốn gì ? Đơn giản! Tôi muốn bang các người!" Cô nói ngay mục đích của mình, thần nhiên nhìn Hắc Bảo đứng trông.

"Cô nghĩ mình đủ tư cách sao ?" Một hồi sững sốt, Hắc Bảo lại cười to hai tiếng. Giọng nói mang vài tia khinh thường, một cô gái thì làm được trò trống

gì mà cao ngạo như thế. Nếu cô ta thật sự lợi hại thì sao, hần không tin cả bang của hần không đấu lại một cô gái.

"Ha ha, nói sai rồi, nếu nói đúng hơn chính là các người có tư cách sao?" Cô không hề cao ngạo, năng lực của cô hơn hẳn họ, mà bang Hắc Báo này cũng không quá mạnh mẽ, cường thế.

Hắc Báo có chút ghen lời, không biết đáp trả thế nào, hần thú nhận, hần đang bị hàn khí cường hãn của cô áp chế.

"Cô em bớt đùa đi, ha ha, cũng ngon quá đấy, đi chơi với anh đi cùng." Một tên đàn em của Hắc Báo cười dâm dăng ghê tởm, giờ bàn tay bẩn thỉu muốn chạm vào người cô.

Hàn khí đột ngột tăng vọt, cô bất ngờ chụp lấy tay hần, một một chút lực liền vặn gãy cánh tay dơ bẩn kia.

Hần đau đớn ngã ra đất, kêu gào thảm thiết.

Hắc Báo giật mình, nhìn thân thủ của cô vừa nhanh nhẹn, vừa chuẩn xác lại hữu lực. Khiếp sợ lan tràn toàn thân.

Những người khác nhìn cô ra tay với đồng bọn, ngừng cười dâm dăng, tức giận, cả đám người bao vây quanh cô, không hẹn mà cùng nhau ý đồ hiệp yếu xông vào đánh.

Cô hừ lạnh, không hề nao núng, động thân.

Cô nhẹ nhàng, thoát ẩn thoát hiện giữa đám người hồ báo, nhanh nhẹn như mèo đen lần lượt hạ gục từng tên một. Mỗi tên bị cô đánh tuy không chết nhưng lại nằm vật vãi, đau đớn không dậy nổi.

Mỗi lần xuất thủ đều nhanh, mạnh, chuẩn xác, nhắm ngay điểm chí mạng của người khác.

Thoáng chốc hơn phân nửa đã bị cô đánh bại, số còn lại run sợ, chần chừ không dám tiếp tục, thối lui hơn chục bước. Ánh mắt tức giận ban đầu bây giờ biến thành khiếp sợ không thôi.

Hắc Báo đứng chứng kiến nãy giờ, hai chân không khỏi run run, đánh hơn mấy chục người một cách mau lẹ, nhìn kĩ lại cả người cô không hề đổ một giọt mồ hôi nào.

Lạnh lùng quét mắt, như nữ hoàng ngạo thế, xinh đẹp, cường hãn.

"Cô rốt cuộc là ai?" Hắc Báo e dè hỏi, mặt trắng dã, vết sẹo to lớn giật giật, không biết là do vết thương do trận chiến lúc nãy hay do khiếp sợ.

Cô cười khẩy.

"Mị Ảnh!" Tên trong Hắc đạo của cô lúc chưa xuyên không.

Hắc Báo toàn thân run rẩy. Mị Ảnh? Tên giống như người, thoát ẩn thoát hiện, hư hư ảo ảo, khiến người khác không nắm bắt được.

Đồng loạt một tiếng những người còn đứng được đều quỳ xuống kể cả Hắc Báo.

"Mị Ảnh chủ nhân!"

Cô hài lòng gật đầu, xoay người bỏ đi, trước khi đi không quên căn dặn.

"Hắc Báo đổi thành Mị Ảnh, tạm thời bang do Hắc Báo trông coi."

Nói xong liền thoát một cái, thân ảnh xinh đẹp biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Cô như một chú mèo đen không chút tiếng động, êm nhẹ bay qua cửa sổ, vào phòng một cách nhanh chóng.

Thờ dài một mồi, vươn tay ngọc cời bỏ mặt nạ, hé ra dung mạo xinh đẹp tựa thiên tiên.

Tuy có chút mệt mỏi, nhưng đổi lại là có được một đội quân riêng của mình, là bước đầu tiên trong kế hoạch, hoàn thành tương đối mỹ mãn. Những bước sau nhất định phải tốt hơn thế nữa!

Hãy chờ tôi trả thù!

-----ta là dây phân cách đáng yêu-----

“Đến khi nào chúng ta mới . . .”

“Không lâu nữa.”

Trên giường một đôi nam nữ trần truồng nằm quấn lấy nhau. Trong bóng tối không thể nhìn thấy rõ được khuôn mặt của hai người, chỉ thấy ánh mắt của người đàn ông lạnh đến thấu xương, lời nói cũng không có chút ấm áp nào.

Người phụ nữ lạnh run người, cảm giác sợ hãi lần áp tâm trí, người bên gối này thật quá đáng sợ, quá tàn nhẫn khiến bà ta không dám mở miệng nói điều gì.

“Nhưng mà con gái của chúng ta đã không chịu đựng được nữa . . .” Bà ta e dè nói nhỏ.

Người đàn ông cười khẩy, vẫn giữ im lặng, bàn tay to lớn vuốt ve thân thể trắng muốt của người phụ nữ khiêu khích, bắt lấy bầu ngực no đủ tùy ý xoa nắn.

“Ừm . . . a . . .” người phụ nữ mỹ lệ bị đôi tay ma thuật của người đàn ông kích tỉnh, khiêu khích, nhất thời quên hết những chuyện muốn nói, chìm vào dục vọng.

Ông ta cười nửa miệng quý dị. Một trận triền miên lại diễn ra . . .

-----ta là dây phân cách trong sáng-----

"Hắc Báo đột nhiên đổi thành Mị Ảnh."

"Đã biết."

Mộ Dung Thiên Hàn lắc nhẹ ly rượu đỏ rực trong tay, đáy mặt lạnh lẽo rợn người, không nhìn ra hắn đang nghĩ gì.

"Nghe nói một cô gái bí ẩn đã đánh bại cả bang Hắc Báo, trở thành chủ nhân mới, Mị Ảnh!"

Tổng Ngạo Thiên tiếp tục nói, phượng mâu rực sáng, bạc môi tà tứ nhếch lên.

Mộ Dung Thiên Hàn đứng dậy, bước đến cửa sổ, khẽ kéo tấm màn ra, nhìn ánh trăng sáng chói, tuần nhan càng thêm rực rỡ.

"Tôi đã cho người điều tra."

Tổng Ngạo Thiên cười khẩy.

"Cậu nghĩ sẽ dễ dàng điều tra ra sao?"

"Nghe nói Mị Ảnh thân thủ nhanh nhẹn, ra tay rất chuẩn xác, đánh bại một bang Hắc Báo, xem ra cũng không phải người tầm thường."

Mộ Dung Thiên Hàn chợt quay lại, ngẫm nghĩ điều Tổng Ngạo Thiên nói, có vẻ rất đúng. Hơn nữa, Mị Ảnh kia đột nhiên xuất hiện lại ra tay với Hắc Báo, nhân lúc hai bang đang phân đấu. Nếu Thiên Long thắng, nhất định cô ta sẽ thu phục Thiên Long.

Ý đồ của Mị Ảnh mờ mịt, khiến hắn có đoán cách nào cũng không ra. Chỉ biết rằng đầu óc của cô ta cũng quá linh hoạt đi, thân thủ lại tốt. Nhân vật này không biết là bạn hay thù. Nếu là thù, kẻ thù này không thể xem nhẹ.

"Tôi rất muốn biết cô ta tròn méo ra sao?" Tổng Ngạo Thiên bật cười, cổ tình phá hủy không khí trầm mặc ngột ngạt.

"Hắc y, mặt nạ hồ điệp." Chỉ bao nhiêu đó thông tin.

"Biết đâu là một mỹ nữ." Tổng Ngạo Thiên ngả ngón nói, bạc môi tà mị giương cao. Trong đầu chậm rãi hiện ra dung nhan tuyệt mỹ của Hàn Tử Du. Không biết có ai vượt qua được sắc đẹp này hay không.

Cười nhẹ trong lòng, không biết từ khi nào lại khắc ghi cái hình ảnh của người con gái đặc biệt kia.

Cô quả thật khiến hắn hứng thú không thôi. Lúc lạnh lùng, mang phong phạm của nữ vương, lúc bị hắn trêu chọc lại ngại ngùng đỏ mặt, đáng yêu chết người!

Xem ra hần bị bệnh tương tư rồi, lắc đầu cười khỏ, uống một ngụm hết ly rượu.

Mộ Dung Thiên Hàn nhìn bộ dáng kì lạ của Tống Ngạo Thiên, neho mắt đẹp khó hiểu.

"Là đang nghĩ đến Hàn Tử Du ?"

Bị Mộ Dung Thiên Hàn đoán trúng, rượu trong miệng nhất thời bị hần phun sạch ra ngoài.

Nhìn biểu hiện của Tống Ngạo Thiên cũng đủ biết hần đã đoán đúng.

"Cậu bị cô ta mê hoặc rồi, tỉnh táo lại đi."

"Ha ha, có thể."

Mộ Dung Thiên Hàn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, bản thân muốn nói Hàn Tử Du quá mức trơ trẽn nhưng lời nói nghẹn ở cổ họng, không biện pháp nói ra. Tuấn nhan phủ thêm một tầng sương lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

"Đây là do Boss sắp xếp, cũng vì con mà thôi." Hàn thị mặt mang vẻ bất đắc dĩ, nói nhỏ thật nhỏ, tay ôn nhu xoa mái tóc mềm của con gái.

"Con không cần, cha, ông ta muốn bảo vệ con thì làm ơn cho một mỹ nam dừng mãnh đi, lại chọn ngay hai cô á đáng ghét." Hàn Tinh bĩu môi, vừa nhắc đến mỹ nam dừng mãnh, nước miếng đều sắp chảy ra ngoài.

Hàn thị lắc lắc đầu, hoàn toàn chịu thua thói háo sắc của Hàn Tinh.

"Không được gọi cha, là Boss!" Hàn thị giật nảy mình, vội vàng bịt đi cái miệng nhỏ của Hàn Tinh đang bắt măn bữu ra, lại lo sợ đóng chặt cửa.

"Song Sát chính là tài giỏi bậc nhất nha."

"Chính là hai á thực đẹp!"

Hàn Tinh nghiêng răng nói, nhớ lại bộ dáng xinh đẹp quyến rũ của hai chị em Song Sát, ganh tỵ đều cuộn cuộn dấy lên trong lòng. Trong trường hiện tại có Hàn Tử Du, cô ta liền bị đập xuống một bậc, bây giờ nếu có thêm Song Sát kia chẳng phải bị đập thêm hai cú hay sao ? Không cho phép!

"Mặc kệ, dù gì Boss đã quyết định, con muốn hay không đều không có quyền lựa chọn."

Hàn thị dứt khoát nói, mắt đầy vẻ kiên định, nhìn nét mặt nhăn nhúm của Hàn Tinh lại càng ảo não, bỏ mặc cô ta, bà ta trực tiếp rời khỏi phòng.

"Mẹ . . . hừ!" Hàn Tinh tức giận thẳng tay ném chiếc gối vào cánh cửa vừa khép lại, tay ngọc nắm chặt đến mức móng tay đâm vào thịt rỉ máu không ít.

----ta là dây phân cách xinh đẹp----

"Cả lớp, thầy giới thiệu, đây là Song Nhi cùng Song Y, là học sinh mới!" Âu Dương Triệt mỉm cười tựa gió xuân, giới thiệu hai đồng học mới.

Cả lớp vì hai học sinh mới chuyển đến này mà nháo nhào cả lên. Người đứng bên cạnh Âu Dương Triệt là Song Nhi, bộ dáng xinh đẹp mỹ miều, khuôn mặt tuyệt sắc như phù sương, đặc biệt chính là ánh mắt nâu sắc bén.

Người còn lại là chính là Song Y, cô ta có dung mạo hệt Song Nhi, vừa nhìn liền biết họ là chị em sinh đôi, nhưng lại có điểm khác biệt, chính là mặt đẹp mang chút ý cười, mắt hạnh ánh lên tia xảo trá cùng gian tà.

Cô ngồi bên dưới quan sát, lại đúng lúc chạm mắt với Song Nhi, mắt cô ta mang tia lạnh lùng, như muốn đóng băng cô ngay lập tức. Cô cười yếu ớt, không chút tránh né, thản nhiên nhìn thẳng vào đôi mắt kia.

Song Nhi bị cô làm cho chấn kinh, rõ ràng ánh mắt của cô ta sắc bén cực kì, chính là không ai không hoảng sợ, như thế nào một tiểu thư lăng lo, điều ngoa kia có thể chống đối với cô ta mà không chút sợ hãi.

Song Y nhìn biểu hiện kì lạ của chị, hướng đến cô mà bắn đi ánh mắt giết người.

Cô cười khẩy, muốn đầu mắt sao ? Được! Cô sẵn lòng!

Lại liếc sang nhìn thẳng tắp vào mắt hạnh quý quyết, giờ khắc này lại thêm chút lãnh đạm. Cô vẫn như thế, không hề yếu thế, ánh mắt cường hãn kiên định khiến Song Y giật mình.

Cô ta không hề tầm thường đi!

Cô cười lạnh trong lòng, ánh mắt tuyệt nhiên không mang chút tia cười. Song Y cùng Song Nhi này không hề đơn giản, bằng con mắt tinh tường của mình, cô hoàn toàn có thể nhận ra bọn họ nhất định là nhân vật nào đó trong Hắc đạo, chỉ là hiện tại, ở thế giới này, Hắc đạo có bao nhiêu nhân vật lớn, cô đều không nắm rõ.

Nhưng mà cô lại khẳng định, có hai người trong lớp này nhất định biết.

Liên lập tức liếc nhìn Tống Ngạo Thiên cùng Mộ Dung Thiên Hàn. Đúng như cô dự đoán, mặt bọn họ nghiêm túc quan sát hai người trên bục. Phụng mầu lại giống hệt cô, có chút hoài nghi, nhưng là vẫn có tia sáng tỏ.

Cô rất muốn hỏi, nhưng lại không có biện pháp hạ mình hỏi họ. Tống Ngạo Thiên còn có khả năng trả lời cô, nhưng là Mộ Dung Thiên Hàn, nằm mơ cũng chẳng được!

Vẫn là cô tự mình điều tra sẽ tốt hơn!

Chắc có lẽ do quá nhập tâm vào suy nghĩ mà cô không hề nhận ra ba ánh mắt đang quan sát mình.

Âu Dương Triệt nhận ra, từ lúc hần giới thiệu hai đồng học mới, khuôn mặt tinh xảo của cô liền phủ một tầng sương mỏng. Ánh mắt cũng lạnh lẽo đi không ít. Hai người đứng cạnh hần cũng đồng dạng lãnh đạm như thế, thực khiến hần nghi hoặc. Mờ mịt neho mắt, tuần nhan mang chút khó hiểu.

Vừa vào học Tống Ngạo Thiên liền dõi mắt theo cô, phát hiện cô đột nhiên cả người tản ra hàn khí lạnh run người, mặt cũng trầm xuống, hướng theo mắt cô đang nhìn, cau mày quan sát hai chị em song sinh mới chuyển đến. Hai gương mặt xinh đẹp giống nhau như đúc, hần hình như chưa từng gặp qua, nhưng là nhân đáng kia, nhìn có chút quen mắt.

Còn lại chính là Mộ Dung Thiên Hàn, hần vốn dĩ không định sẽ quan tâm đến học sinh mới, nhưng chỉ vừa liếc mắt qua liền gây ấn tượng, nhìn kĩ sẽ thấy họ thật sự không tầm thường, hần chợt nhận ra gì đó, trầm ngâm nghĩ. Vô tình thấy họ cùng ai đó bên dưới đối chọi nhau bằng ánh mắt, phát hiện người đó chính là cô.

Có chút ngoài ý muốn, muốn lui đi ánh mắt, thôi không nhìn cô nữa, nhưng lại bị hàn khí xung quanh cô làm cho kinh ngạc. Khỏe mỗi cong lên tuyệt đẹp, thế nhưng ánh mắt tím than lại lạnh lẽo kì dị, khiến người khác bất giác phải hoảng sợ đến run người. Ngay cả hai nhân vật trên kia cũng giật mình.

Hần như thế nào cũng không giải thích được, cô tại sao bây giờ lại kinh người đến thế, thực khiến hần không để tâm không được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Cô bên dưới đều thấy hết, không biết vì sao lại thấy khó chịu trong lòng, buồn bực gục đầu xuống bàn, ngủ!

Âu Dương Triệt nhủ mảy, cùng hành động của Song Y khiến hần thực không thích. Lo lắng nhìn về phía cô, nhưng chỉ thấy cô nằm gục xuống bàn, một chút cũng không để ý, không để tâm. Hần là quá đa tâm rồi, cô đều không chú ý đến hần, như thế nào lại sợ chuyện này làm cô giận ? Hần đâu có là gì của cô đâu chứ!

Hần ảo não, mỉm cười đầy tự giễu bản thân, trong lòng chua xót không thôi.

----ta là dây phân cách đáng yêu----

Giải lao . . .

"Từ Du em giúp thầy mang chồng sách này đến thư viện được không ?" Âu Dương Triệt cầm một chồng sách cao ngất, khó khăn nhờ cô giúp.

"Được." Cô cũng không keo kiệt từ chối, nở nụ cười hiếm thấy, nhận lấy phần nửa sách trong tay hắn.

Hắn ngậy ngật nhìn, cô nở nụ cười thật sự rất đẹp, rất đáng yêu, khiến hắn trong lòng, tim đều nhảy loạn xạ cả lên.

"Thầy không sao chứ ?" Cô mở to đôi mắt tròn xoe nhìn, thấy hắn có điểm không thích hợp liền lo lắng hỏi.

"Không, thầy không sao." Hắn đằng hắng một tiếng, không tự nhiên đỏ mặt, càng khiến tuấn nhan thêm yêu nghiệt.

Nhìn mặt hắn, còn có tai đều đã đỏ hồng hết, khiến cô bất chấp hình tượng, bật cười khanh khách, cô chợt nhận ra, cô thực thích bộ dạng của Âu Dương Triệt lúc đỏ mặt.

Trên hành lang, toàn bộ người đang đứng đều nhìn chằm chằm vào đôi trai gái đang cùng nhau ôm chầm sách sánh bước đi. Càng ngạc nhiên hơn phát hiện đó là thầy giáo đẹp trai cùng nhỏ nhắn lơ lửng trường -- Hàn Tử Du!

Nhưng là điều này tạm thời không quan trọng bằng việc Hàn Tử Du đang cười, là cười đó nha! Từ lúc cô ta thay đổi, dung mạo xinh đẹp khiến nam sinh trong trường đều si mê, nhưng chính là trên gương mặt tinh xảo lúc nào cũng phủ băng, con ngươi như viên dạ minh châu luôn ẩn ẩn vài tia lạnh lùng. Khiến cho ai cũng không dám đến gần.

Nhưng thực không ngờ, hiện tại cô lại bật cười sáng khoái như thế, làm cho mọi người ở đây một phen chấn kinh không thôi.

"Em quen biết Song Nhi và Song Y sao ?"

"Không hề quen biết." Cô thành thật trả lời, có chút thắc mắc tại sao hắn lại hỏi như thế.

"Nhưng là thầy thấy em cùng họ có gì đó không ổn, như là kẻ thù với nhau vậy."

"Thầy thấy như vậy sao ? Sẽ không có đâu." mới lạ!

Cô thầm lè lưỡi trong lòng, chuyện này chắc cũng không nhất thiết phải nói cho hắn biết đâu, hiện tại đều chưa có gì, nhưng vẫn không chắc sau này sẽ không có.

"Nhưng mà hình như Song Y kia thích thầy rồi." Cô trêu chọc hắn, nhưng vấn đề là chọc ghẹo bằng chuyện này thực không vui tí nào, trong lòng cô lại càng buồn bực, khó chịu.

"Không có đâu." Âu Dương Triệt cười, nụ cười như tắm gió xuân, đẹp đến chói mắt. Làm sao biết được nội tâm hắn đang vui mừng cỡ nào. Nhất định là cô đã nhìn thấy nên mới biết được, chính là cô có để tâm nên nụ cười mới gượng gạo như thế!

Suốt dọc đường đi cả hai người đều nói chuyện cùng nhau, còn có cười đùa nữa. Mọi người không ai không nhìn, ngầm thấy hai người này đều tuyệt mỹ xuất chúng, thực xứng đôi, đến mức khiến người ta phải ganh tỵ!

Nữ sinh có người ngưỡng mộ, cũng có kẻ đổ kị, hỏa bốc đến tận trời.

Thư viện . . .

"Xong!" Cô cùng Âu Dương Triệt phui tay, cuối cùng cũng xếp xong chồng sách to tướng.

"A!" Đột nhiên có người hét lên, khiến cô cùng Âu Dương Triệt giật mình, quay lại. Là Song Y!

Càng hoảng hốt hơn chính là hiện tại cô ta sắp bị kệ sách đang đổ xuống đè bẹp!

Nhìn bộ dáng Song Y giống như là hoảng sợ thật sự, chỉ biết ôm đầu nhắm chặt mắt, chờ đợi kệ sách ngã xuống. Xẹt qua mắt cô là vài tia nghi hoặc. Không thể nào, cô ta không hề đơn giản, lẽ nào không tránh được kệ sách kia.

Lại càng có chuyện khó hiểu hơn, rõ ràng hôm nay thư viện đóng cửa, cô cùng Âu Dương Triệt phải sắp xếp sách nên mới được vào đây, tại sao cô ta có thể vào được ? Ý đồ của cô ta là gì ?

Âu Dương Triệt không suy nghĩ nhiều, lập tức chạy đến ôm lấy Song Y, chịu thay cho cô ta một cú đập. Lưng bị chấn thương nặng khiến hắn ngất xỉu, tuấn nhan trắng bệch suy yếu.

Mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh khiến cô không thể nào tiếp thu kịp, chôn chân tại chỗ, cứng đờ người nhìn Âu Dương Triệt nằm bất động, cả người nằm lên Song Y, tuy ngất xỉu nhưng tay ôm Song Y vẫn rất chặt, không hề rời lỏng.

Là lo lắng, nhưng đầu đó trong tim vẫn thực khó chịu.

Cô hoa dung thất sắc, chạy thật nhanh đến đẩy mạnh kệ sách ra, nâng hắn đứng dậy, đến liếc mắt cũng không thèm nhìn đến Song Y, nóng vội đỡ Âu Dương Triệt đến phòng y tế.

Hiện tại trong thư viện chỉ còn lại Song Y, cô ta từ tốn đứng lên, phui bụi trên người, mặt hoảng sợ lúc nãy hoàn toàn biến mất, như là người gặp nguy

hiếm vừa rồi không phải là cô ta.

"Triệt là của tôi, Hàn Tử Du cô là cái thứ gì mà dám giành ? Giành với tôi, chỉ có chết!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Phòng y tế . . .

Cũng đã khá lâu rồi, nhưng Âu Dương Triệt vẫn chưa tỉnh lại khiến cô thực sự lo lắng, vội đến mức nước mắt cũng muốn xuất ra ngoài.

Cô nắm chặt lấy bàn tay xinh đẹp hơn cả nữ nhân của hắn, không lúc nào buông tay. Ánh mắt lạnh lùng thường ngày cũng mềm mại hơn vạn phần, hiện lại chỉ còn ôn nhu cùng lo lắng.

"Hàn Tử Du, thầy y tế bảo tôi gọi cô, nói là thầy muốn bàn với cô về thương tích của thầy Triệt." Song Y mở toang cửa, trước khi vào cũng không hề gõ cửa, chướng mắt nhìn tay nhỏ của cô nắm lấy bàn tay trắng nõn của Âu Dương Triệt.

Nghe thấy giọng nói của Song Y, cô liền thu hồi đi vài phần ôn nhu trong ánh mắt, hiện ra tia băng giá thường gặp đối diện với Song Y cũng mang một chút nghi ngờ.

"Sao tôi có thể tin lời cô được ?"

"Không tin thì thôi vậy, dù gì chuyện này cũng chẳng có lợi gì cho tôi." Nói xong Song y liền sai chân bước đi, ánh mắt hờ hững không nhìn ra biểu cảm gì.

Cô tuy trong lòng cảm thấy thập phần bất an, nhưng là đúng như Song Y nói, lừa cô chuyện này chắc cô ta cũng chẳng có lợi lộc gì, hơn nữa nếu đúng thì cô nhất định phải hỏi rõ về thương tích của Âu Dương Triệt. Rốt cuộc là vì sao đến bây giờ hắn vẫn chưa tỉnh lại.

Nghĩ vậy, cô liền đứng dậy, có chút lưu luyến buông tay Âu Dương Triệt ra, đi đến chỗ thầy y tế.

Nhưng là cô lại không lường được, lúc cô vừa đi, một bóng dáng kiều mị xinh đẹp liền đi vào phòng.

Song Y mỉm cười nửa miệng tà mị nhìn nam nhân xinh đẹp hơn cả nữ nhân nằm yên trên giường. Tuy là sắc mặt nhợt nhạt nhưng vẫn không thể nào bớt đi được cái tuấn mỹ, yêu nghiệt của hắn, càng khiến cho tâm tình Song Y nhộn nhạo.

Kiểm không được bước chân, cô ta nhanh chóng đến bên người con trai muốn đoạt lấy, nhẹ nhàng ngồi bên cạnh giường. Tay chậm rãi nâng lên, phác thảo ngũ quan tinh xảo của Âu Dương Triệt.

Đầu tiên là đôi mày kiếm xinh đẹp, còn có phượng mâu màu lam đặc biệt, đáng tiếc hiện tại mắt hắn đã nhắm lại, cái mũi anh tuấn thẳng tắp, đôi môi mỏng có chút tái nhợt, nhưng lúc bình thường nó lại hồng nhuận, khiến cô ta muốn chiếm lấy. Nhưng có điều bây giờ không thích hợp, nếu muốn hôn là phải để hắn hôn cô ta!

Trong đầu thoáng hiện lên cảnh tượng cô ta cùng Âu Dương Triệt bên nhau, hắn còn cúi xuống, hôn một ngụm lên môi anh đào của cô, nhất định cảm giác thực tuyệt vời! Cô ta vừa nghĩ đến liền bật cười ti tiện, khiến người khác thực muốn chán ghét.

Lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau tay cho Âu Dương Triệt.

"Không nên để bàn tay bẩn thỉu của nữ nhân kia chạm vào a!"

Lau xong liền in lên mu bàn tay trắng nõn một nụ hôn nhẹ. Mắt hạnh kiều mị liếc nhìn sắc mặt của hắn, khoe miệng cong lên đẹp mắt.

"Tử Du . . ." Đột nhiên Âu Dương Triệt tỉnh dậy, cố gắng nâng lên mí mắt nặng trĩu, môi khô nứt mấp máy, giọng nói khàn khàn gọi tên cô.

Thấy hắn tỉnh lại Song Y mừng như điên, nhưng lại nhanh chóng bị lời nói đầu tiên của hắn giáng xuống một đòn, mặt chưa kịp rạng rỡ đã nhanh chóng ảm đạm, trầm xuống hẳn.

"Em là Song Y." Cô ta cố gắng nờ nụ cười khó coi, áp chế tức giận trong lòng, nói điềm nhiên nhất có thể.

Hắn nhắm mắt nhìn rõ người trước mặt, đập vào mắt hắn là khuôn mặt mỹ lệ của Song Y. Hắn liền hệt hững rù mắt, muốn thấy không phải là Song Y mà chính là gương mặt tình xảo đáng yêu của cô!

"Từ Du đâu?"

"Bạn ấy đã vào lớp học rồi, cũng thật là, đến chăm sóc thầy một chút cũng không đến." Song Y buồn bực trả lời, còn thêm mắm dặm muối, trách cứ cô vô tâm. Khóe mắt còn len lén quan sát biểu cảm của Âu Dương Triệt.

Nghe xong Âu Dương Triệt liền buồn bã thấy rõ, ánh mắt tuột dốc trầm trọng.

Song Y thấy rất rõ, âm thầm nghiền răng ken kết, Âu Dương Triệt biểu hiện như vậy, chứng tỏ là trong lòng hắn nhất định có bóng dáng của Hàn Từ Du! Không được! Không cho phép!

"Là em chăm sóc thầy sao?" Hắn hồ hững hỏi.

"Vâng." Nói xong còn có cố tình tạo ra bộ dáng đáng yêu, nếu nam nhân nào nhìn thấy liền rơi mắt trái tim, nhưng Âu Dương Triệt lại khác, hắn chỉ liếc qua một cái liền thôi.

"Cảm ơn em." Hắn cảm ơn lấy lệ, thực tâm cũng có chút cảm kích, nhưng đáng tiếc, hiện tại chưa xót lại tràn ngập trong lòng, làm cho hắn không còn tâm trạng nào nở nụ cười tươi cảm ơn được nữa.

Tuy là hắn hôn mê, nhưng hắn vẫn nhận thức được có người đang ở bên, ôn nhu chăm sóc hắn, còn không ngừng gọi tên, bàn tay nhỏ bé mềm mại nào đó nắm thật chặt tay hắn, khiến tim hắn vô cùng ấm áp. Nghe giọng nói thực giống giọng nói ngọt ngào của cô, hắn định ninh trong lòng, là cô, nhất định là cô! Cố gắng thức tỉnh bản thân, muốn ngay lập tức được nhìn thấy dung nhan động lòng người kia. Đáng tiếc, tất cả đều do hắn hoang tưởng, do hắn đa tâm!

Cô làm sao thích hắn được chứ, đều do hắn đơn phương!

Cười khổ, chưa xót trong lòng lan tràn, hiện tại vết thương trên lưng đều không đau bằng một phần vạn của cơn đau trong tim hắn.

Càng nhìn biểu hiện của hắn càng khiến Song Y tức giận, lại đột nhiên nghe được có tiếng bước chân đi đến, đáy mắt lóe lên tia gian xảo.

"Chắc thầy cũng đã đói bụng rồi, để em đi mua cháo cho thầy."

Song Y vừa đứng lên, thân người liền chao đảo, tay ôm lấy trán, giống như đang bị choáng, không báo trước đổ ập người về phía Âu Dương Triệt.

"Chết tiệt!" Cô bực tức mắng chửi, thực quá bất cẩn để Song Y lừa đi, chắc chắn là cô ta có ý đồ với Âu Dương Triệt nên mới lừa cô đi, nếu không lại lừa cô đi gặp thầy y tế, rõ ràng hắn ở tận bên phòng thầy hiệu trưởng.

Nghĩ đến Song Y muốn làm hại Âu Dương Triệt, lòng cô càng hối thúc đôi chân đi nhanh hơn nữa.

"Thầy . . . ?"

Nghe tiếng của Âu Dương Triệt, biết hắn đã tỉnh dậy, cô vui mừng không thôi, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, lời nói lập tức bị đánh gãy, toàn thân đều cứng đờ, bất động.

"Hình như tôi đến không đúng lúc thì phải."

Cảnh tượng hiện tại chính là cả hai người Song Y cùng Âu Dương Triệt đều nằm ôm ấp trên giường. Song Y nằm gọn trong lòng hắn, cả người là lướt đều dán sát vào thân hình thon dài, rắn chắc của Âu Dương Triệt, còn có đôi tay của hắn ôm chặt lấy eo thon mềm mại của Song Y.

Tim cô như bị ai dùng dao từng nhát từng nhát đâm vào. Khiến cô không tài nào thờ nổi.

Nước mắt ứ đọng từ lúc Âu Dương Triệt hôn mê, bây giờ như không còn kiềm nén được nữa, tuôn trào như chuỗi trân châu bị đứt dây, rơi xuống không ngừng.

Tuy là không muốn bản thân mềm yếu trước mắt Song Y nhưng lại không được như mong muốn, lệ đã sớm trào ra rồi.

Cô hiện tại không biết mình khóc vì cái gì, là do vui mừng vì hắn tỉnh lại hay là do đau đớn trong lòng? Mỗi mím cười yếu ớt, hoàn toàn đối lập với nước mắt đang lăn dài trên má.

Bất ngờ thấy cô đi vào, Âu Dương Triệt liền lúng túng, không nghĩ đến cô lại đến ngay lúc này, mặt khác chính là tư thế hiện tại của hắn cùng Song Y vô cùng mập mờ, nhất định cô đã hiểu lầm rồi.

Nhìn cô rơi lệ khiến tim hắn như ai hung hăng cầu xé, đau đớn không thôi. Vội vàng đẩy mạnh Song Y ra, khó khăn bước xuống giường muốn đến giải thích cho cô hiểu.

"Thầy không nên xuống giường, thầy bị thương khá nặng, tốt nhất là nên nghỉ ngơi đi, đã ra về rồi, em vẫn nên về nhà." Cô giơ tay chặn hắn lại, cố gắng

cười tự nhiên nhất, cũng vội vàng lau đi lệ. Xoay người muốn rời khỏi.

"Khoan đã!" Vẫn là Âu Dương Triệt nhanh tay hơn, bắt được bàn tay đang run rẩy của cô, muốn cô ở lại nghe hắn giải thích.

"Xin lỗi thầy." Cô cố chấp muốn bỏ đi, dứt khoát gạt tay hắn ra, chạy thật nhanh ra ngoài.

"Tử Du!" Vết thương bị động đến, đau đến tuần nhan trắng nhợt, chạy theo cô nhưng lại không được, bắt lực nhìn bóng dáng cô chạy khuất đi. Không hiểu vì sao nhìn cô thương tâm, hiểu lầm mình, hắn thực đau lòng, một giọt nước mắt quý giá cũng chảy xuống.

Song Y tuy bất mãn vì bị hắn đẩy mạnh ra, lưng bị đụng vào tường không nhẹ, đau đến nhe răng, còn có bây giờ thấy hắn khóc, chứng tỏ Hàn Tử Du kia đối với hắn quan trọng đến mức nào.

Nhưng là nhìn tình địch lạnh lùng, hiện tại đều khóc đến thương tâm khiến cô ta hả dạ vô cùng, mắt xảo quyết hiện lên tia đắc ý của kẻ chiến thắng.

Cô bỏ mặc tất cả những tiếng gọi của yếu ớt của Âu Dương Triệt. Bật chặt tai chạy thật nhanh, thật nhanh. Đến lúc thấm mệt đã thấy bản thân đứng trước vườn hoa violet của Mộ Dung Thiên Hàn. Ngơ ngác nhìn những đóa hoa thơm ngát xinh đẹp, cô vô lực khụy xuống.

Mím cười chua xót, đã bảo bản thân đừng bao giờ chạm đến cái gọi là tình yêu, thế nhưng lại không nghe lời. Kết quả thế nào, kết quả chính là tìm bị người ta hung hăng bóp nát.

Cũng vì thế mà mặt nạ lạnh lùng, cứng rắn của cô cố tạo ra bao năm nay đều biến mất, thực chất yếu đuối đều lộ ra bên ngoài. Đều là do cô tự tạo!

Không được, không cho phép yêu! Chính là không phải yêu! Chỉ là đột nhiên đau tim mà thôi? Phải không...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

"Em cũng có lúc yếu đuối này sao?"

Từ phía sau đột nhiên có giọng nói trầm thấp vang lên khiến cô giật mình, vội vàng quay lại.

Là Tống Ngạo Thiên!

"Đều là người, không phải sắt đá." Cô nhếch môi cười nhạt, lười biếng trả lời.

"Tôi cứ nghĩ em lúc nào cũng lạnh lùng, cao ngạo, đều không biết khóc là gì!" Hắn ngồi xuống trước mặt cô, nhìn kỹ gương mặt xinh đẹp nhòe nước mắt, lòng ần ần đau nhìn đôi mắt tím hiện tại chất đầy đau đớn.

Cô không trả lời, miệng cười yếu ớt, nhanh chóng lau đi nước mắt trên mặt.

"Không cần nén lại, muốn khóc liền khóc đi." Hắn bắt lấy tay cô không cho phép cô quẹt nước mắt đang chảy dài trên má.

Cô sững sờ nhìn hắn, không biết hắn rốt cuộc muốn gì.

Hắn cười khê, ôm cô vào lòng, giọng nói ma mị kẻ sát bên tai.

"Tôi không hề nhìn thấy em khóc."

Cô ngay lập tức tê cứng toàn thân chỉ vì lời nói cùng hành động đột ngột của hắn. Vòng tay này thực chặt cũng thực ấm áp, thật giống Âu Dương Triệt!

Còn có, hắn thật hiểu rõ cô, cô chính là ngại khóc trước mặt người khác, hắn ôm cô vào lòng, không hề nhìn cô khóc.

Nước mắt lần nữa mạnh mẽ tuôn trào, thấm ướt một mảng lớn trên áo hắn.

Tống Ngạo Thiên không ngại nước mắt cô dính vào áo mình, tay giờ lên, nhẹ nhàng vuốt mái tóc màu hạt dẻ, mềm mượt xinh đẹp, tay còn lại cũng siết chặt cô hơn. Phụng mầu xẹt qua tia phức tạp.

Cô vì sao lại thương tâm đến thế, chuyện gì có thể khiến một người kiên cường, mạnh mẽ như cô phải mềm yếu?

Bộ dáng này của cô thực khiến hắn đau lòng!

"Tại sao lúc nào tôi gặp chuyện đều có anh xuất hiện ?"

Một lúc lâu sau cô ngừng khóc, mặt cô tựa vào vòm ngực rắn chắc của hắn, lắng nghe tim hắn đập trầm ổn, nói ra nghi hoặc trong lòng mình.

Cô còn nhớ rất rõ ràng lúc ở pub hắn đã cứu cô một lần, lần đó hắn làm cô tâm cô chấn động không ít. Hôm nay lại là người dịu dàng, ôn nhu an ủi cô. Thực khôn kiếp, hắn tại sao lại khiến tim cô đập mạnh chứ!

"Vì tôi là cứu tinh của em!"

Hắn nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng lau đi lệ nơi khóe mắt, ánh mắt vạn phần ôn nhu khiến cô không thể nào thoát ra được, tim cũng mạnh mẽ đập nhanh.

Cô ngơ ngẩn nhìn người con trai tuổi trẻ trước mặt, tim không kiềm chế được, cứ nhảy nhót trong lồng ngực.

"Chẳng phải anh chán ghét tôi hay sao ?"

Đúng vậy, theo nguyên tác truyện, Tống Ngạo Thiên vô cùng chán ghét cô, khinh thường cô, ngay cả nhìn cũng không thèm lấy một lần.

"Nên nói thế nào đây! Haiz, thực ra tôi cũng không biết bản thân mình bị cái gì, rõ ràng lúc trước thực chán ghét thói háo sắc cùng lăng lợ của em, nhưng là hiện tại chán ghét kia đều biến mất." Hắn nhìn vào đôi mắt ngập nước xinh đẹp của cô, nghiêm túc nói, bản thân quả thực cũng không nắm bắt được cảm xúc của mình.

"Tại sao lại biến mất ?" Cô mím môi đỏ mọng, chăm chú quan sát biểu hiện của hắn, chỉ thấy một mảng ôn nhu cùng chân thật trong đôi mắt màu hổ phách kia.

"Chính là em bây giờ thực khác, một chút cũng không giống lúc trước." Hắn nghiêng mặt nhìn mặt trời sáng rực, nói xong lại quay sang nhìn cô, bạc môi nâng lên, mỉm cười ôn nhu.

A! Bởi vì cô là một linh hồn khác!

Cô sáng tỏ, cô tin tưởng hắn, tin tưởng hắn đối mình không gian dối, an tâm phần nào. Dựa theo truyện, hắn cùng Mộ Dung Thiên Hàn sẽ trả thù cô thay Hàn Tinh, nhưng là hiện tại hắn không còn chán ghét cô, cho nên cũng sẽ không hại cô. Nghĩ vậy, tâm cô thực vui vẻ.

"Anh không nghĩ tôi già vờ để gạt anh sao ?"

"Không!" Hắn không suy nghĩ, trả lời vô cùng chắc chắn.

"A ?" Cô có hơi bất ngờ, mỉm cười thú vị nhìn hắn.

"Bởi đôi mắt của em không hề lẫn tia giả tạo." Hắn đưa tay dịu dàng vuốt đôi mắt to tròn xinh đẹp của cô, cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ nhàng, cũng chất chứa yêu thương.

Cô ngậy ra, hai má trắng nõn chậm rãi phồng hồng.

Lúc trước khi hắn hôn cô, cô thừa nhận cô thích cảm giác mỹ diệu của môi lưỡi giao triền, nhưng thực tâm cô rất bài xích đụng chạm của hắn, nhưng là vì sao bây giờ cô một chút ghét bỏ cũng không có ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

"Thầy, thầy mau nghỉ ngơi đi, nếu thầy cứ muốn rời khỏi thì sẽ không tốt đâu." Song Y cực lực mang Âu Dương Triệt trở về giường. Cứ tưởng thầy giáo như hắn sẽ yếu đuối, nhưng là ngược lại hoàn toàn, hắn rất mạnh, mạnh mẽ hất tay Song Y đang nắm cánh tay rắn chắc của hắn.

"Không cần, sức khỏe hiện tại không quan trọng." Hắn cố chấp rời khỏi giường, dù đụng phải vết thương trên lưng khiến hắn đau đến mức khó thở, nhưng hắn mặc kệ, cô đang hiểu lầm hắn, hắn nhất định phải đi giải thích.

Song Y tức đến đỏ bừng cả mặt, Hàn Tử Du kia thì có gì tốt chứ, sao tên đầu đất Âu Dương Triệt này lại si mê như thế, mặc kệ vết thương của mình, chỉ một lòng muốn gặp cô ?

"Hàn Tử Du kia quan trọng như vậy sao ?" Song Y rống lên, cô ta từ nãy giờ đã chịu đựng quá đủ rồi.

"Đúng, đối với tôi cô ấy quan trọng hơn tất cả!" Âu Dương Triệt không thèm quay lại nhìn Song Y đang bừng lửa phía sau, tay cố gắng vịn vách tường

rời đi.

"Cô ta có gì tốt chứ, người quan trọng của thầy là em mới đúng! Em rất thích thầy!" Song Y hét lên, chân chạy nhanh đến, từ phía sau vươn tay ôm lấy Âu Dương Triệt, cổ tay áp sát bộ ngực sữa cao vút lên tấm lưng rộng lớn kia, mưu đồ câu dẫn hẳn.

"Tôi không cần, tôi chỉ cần Từ Du!" Âu Dương Triệt khó khăn gỡ tay đang quấn chặt eo hắn ra, giọng nói kiên quyết, ý muốn cô ta đừng tiếp quấy rầy hắn.

Kể ra cũng thực nực cười, chỉ là mới gặp cách đây vài tiếng đồng hồ, cô ta liền nói thích hắn, hơn nữa muốn trở thành người quan trọng nhất.

"Con mẹ nó!" Bị hắn tàn nhẫn đẩy ra, Song Y liền văng tục.

Từ trước đến nay chưa từng có người đàn ông nào từ chối cô ta, rõ ràng cô ta xinh đẹp mỹ miều, thân hình quyến rũ gọi lên ham muốn của bao nhiêu nam nhân, tại vì sao lại không thể câu dẫn mỹ nam trước mặt ? Điều này thực quá khó tin đi!

Lần đầu tiên bị từ chối khiến Song Y điên tiết, vượt quá mức giới hạn chịu đựng, tay hung hăng nắm chặt đến trắng bệch, đánh một cái mạnh vào sau gáy Âu Dương Triệt.

"A!" Âu Dương Triệt bị đánh lén, không kịp phòng thủ, cứ như thế mà ngã đi.

Song Y dang tay đỡ hắn, nhìn gương mặt muốn xinh đẹp hơn cả nữ nhân của hắn, ánh mắt ánh lên tia mê luyến cùng cả tiết hận.

"Tốt nhất anh nên ngoan ngoãn theo tôi, nếu không đừng trách tôi độc ác!" Song Y nghiêng răng ken két, trong lòng hận ý đối với cô càng lớn.

"Song Y ?"

Song Nhi tìm em gái khắp nơi nhưng không thấy, không nghĩ đến cô lại ở đây cùng Âu Dương Triệt, hơn nữa còn đánh hắn ngất xỉu.

"Gì đây ? Chị muốn lời giải thích!" Song Nhi ngữ khí lạnh lùng, không nói không rằng mang Âu Dương Triệt nằm lại trên giường, thô bạo nhấc Song Y ngồi xuống ghế.

"Em muốn người đàn ông này." Song Y mắt mang ý cười ngả ngón, ngón tay bạch ngọc khẽ khàng vuốt ve gương mặt trắng nõn, mịn màng của Âu Dương Triệt.

"Em nên biết hắn là nhân vật nào."

Song Nhi đối với chuyện ham muốn đàn ông của em gái đều không có gì xa lạ, nhưng là đối tượng lần này có vị thế không nhỏ, không nên đụng vào.

"Em biết, nhưng thứ em muốn, nhất định phải có!" Song Y bá đạo nói, dù có chị gái mình ở đây nhưng vẫn không chút nào kiêng nể, môi son cắn mọng khẽ áp lên cánh môi hồng nhuận của Âu Dương Triệt, nhìn vết son đỏ in trên môi hắn, khẽ cười hài lòng, xem như đóng mộc xác nhận chủ quyền đi!

Đối với hành động bạo gan này của Song Y, Song Nhi đều đã sớm thấy đến quen mắt, hiện tại nhìn một tia kinh ngạc cũng không có, trong ánh mắt vẫn là một tầng băng dày.

"Em không sợ Boss biết sao ?"

"Sợ! Tất nhiên là sợ! Nhưng em đều có cách của mình." Song Y tà tứ cười, nháy mắt ẩn ý với chị gái.

Nhưng là lần này Song Nhi có chút biến động, mày đẹp khẽ nhíu lại, cách sao ? Là cách gì chứ ?

"Chuyện này không quan trọng, quan trọng hơn là Hàn Từ Du!" Song Y vừa nhắc đến cô, đáy mắt cười gian xảo liền phủ một tầng sương lạnh, dễ dàng thấy được hận ý không ít.

"Cô ta sai biệt hoàn toàn với thông tin thu được." Song Nhi trầm mặt, ngữ khí lạnh lùng mang chút nghi hoặc.

Theo như nguồn thông tin nhận được từ Boss thì Hàn Từ Du không là nhân vật nào hết, không có nguy hiểm gì. Bản tính tiểu thư đánh đá, hơn nữa còn có ngu ngốc cũng dâm dăng. Nhưng mà thực tế lại hoàn toàn khác, không hề có bất cứ gì gọi là chua ngoa, dâm dục, bất ngờ hơn là khí chất của cô ta quá kinh người, độ lạnh thực không thua kém gì với Boss. Có thể xác định, cô ta không hề tầm thường một chút nào.

"Em muốn giết cô ta!" Sát khí sắc bén lạnh người.

"Khoan đã, chúng ta phải điều tra kỹ." Song Nhi vội vàng ngăn cản.

Song Y cười khẩy.

"Không cần, cô ta nhất định phải chết!"

"Nhưng . . ." Song Nhi vốn định nói thêm gì đó, nhưng khi nhìn đến băng lãnh cùng kiên quyết trong mắt Song Y thì lại thôi.

Chương 22

"Triệt, em không tin em không có được anh!"

Ngón tay trắng nõn, thon dài của Song Y chậm rãi phác họa từng ngũ quan tinh tế của Âu Dương Triệt, đáy lòng ham muốn không thôi, nước miếng đều muốn chảy ra.

Hắn là người đàn ông xinh đẹp nhất mà cô ta từng gặp, tuy là tướng mạo không phân cao thấp với Mộ Dung Thiên Hàn cùng Tống Ngạo Thiên, nhưng là hân hợp khẩu vị của cô, rất thu sinh!

"Song Y, cô đang làm cái gì?" Hàn Tinh vừa vặn cửa bước vào, liền thấy Song Y sờ soạng khắp người Âu Dương Triệt, nhất thời con ghen tuôn trào như sóng dữ.

Song Y có chút giật mình, nhìn Hàn Tinh bưng bưng lửa trừng mắt nhìn cô ta, phía sau còn có thêm tảng băng Mộ Dung Thiên Hàn.

"A! Không có gì!"

Song Y cực kì chướng mắt cô tiểu thư Hàn Tinh gian xảo này, bề ngoài đáng yêu, mong manh, dễ vỡ, nhưng kì thực bên trong là một ả đàn bà điều ngoa, thâm đặng. Nhưng cô ta là con gái duy nhất của Boss, không thể không khiêm nhường.

"Cô dám nhân lúc thầy Triệt hôn mê mà làm nhục thầy ấy sao? Không biết liêm sỉ!"

Hàn Tinh bước đến, hất cánh tay của Song Y ra, tức giận đẩy ngã Song Y xuống đất. Trục tiếp ngồi xuống ghế của cô ta, lấy khăn tay lau sạch dơ bẩn của Song Y trên mặt Âu Dương Triệt.

Song Y bị đẩy ngã, tay bị trầy xước, ánh mắt liền sắc lạnh, nhưng vẫn may mắn, tâm trí vẫn còn bình tĩnh, nếu không ngay cả con gái của Boss cô ta cũng có thể giết!

Mộ Dung Thiên Hàn đứng một bên nhìn cảnh này không khỏi nhủ mảy. Hàn Tinh khi nào biến thành như thế, còn có Song Y này rõ ràng không tầm thường, tại sao một mực nhẫn nhịn không dám làm gì Hàn Tinh? Có phải có chuyện gì bí mật?

Song Y đứng lên, phui phui áo cùng váy, liếc Hàn Tinh rồi lại mang nồng đậm tính chiếm hữu nhìn Âu Dương Triệt nằm trên giường, hừ lạnh một cái bỏ ra ngoài. Trước khi đi cũng không khỏi ngược lên nhìn Mộ Dung Thiên Hàn, chỉ thấy hắn cũng nhìn cô, trong mắt lạnh giá không nhìn ra được hân đang nghĩ gì.

"Hình như em rất ghét Song Y?" Mộ Dung Thiên Hàn tiến lên vài bước, vượt qua cả giường của Âu Dương Triệt, mở rèm che ra, tay đút vào túi quần, lạnh lùng nhìn mặt trời sáng rực.

"A?" Hàn Tinh giật mình, bây giờ mới phát giác ra khi nãy mình giận hóa mất khôn, đều đã lộ ra phần nào bản tính thực sự của bản thân, khuôn mặt yêu kiều thoát cái trắng xanh, môi mím chặt.

"Là do em thấy bất bình cho thầy Triệt!"

"Ừm." Mộ Dung Thiên Hàn không nói thêm gì nữa, bản thân tự thấy mình cứ tưởng hiểu rõ Hàn Tinh, nhưng hình như không phải thế.

"Tứ Du..." Mí mắt Âu Dương Triệt giật giật, mày kiếm nhíu chặt, cố gắng lên lên mi mắt nặng trĩu, môi mòng hồng hào khẽ mở.

"Thầy tỉnh?" Hàn Tinh thấy Âu Dương Triệt tỉnh dậy thì mừng không thôi, đáng tiếc là giống như Song Y, vừa nghe được lời nói của hắn, niềm vui liền biến mất không thấy tăm hơi.

"Tứ Du đâu? Thầy muốn gặp Tứ Du." Âu Dương Triệt dù thân thể vẫn còn chưa ổn định, cũng vừa mới tỉnh lại, nhưng vẫn cố gắng ngồi dậy, đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của cô.

Mộ Dung Thiên Hàn cũng vì hắn mà quay người lại, không nghĩ đến thầy giáo này cũng như Tống Ngạo Thiên, đều đã bị Hàn Tứ Du mê hoặc.

"Thầy tìm chị em làm gì?"

"Tứ Du..." Âu Dương Triệt không trả lời câu hỏi của Hàn Tinh, một mực muốn xuống giường.

"Thầy . . ." Từ ngoài cửa, một thân ảnh xinh đẹp chậm rãi bước vào, ánh mắt đau lòng nhìn người con trai trên giường.

"Từ Du!" Âu Dương Triệt vui mừng đến mức muốn rơi nước mắt, tâm cũng nhẹ nhàng thở phào, cô đến đây, chứng tỏ cô còn quan tâm hắn, không bỏ rơi hắn.

"Em nghe thầy nói, đều là hiểu lầm thôi . . ."

Tổng Ngao Thiên khê ra hiệu bảo Mộ Dung Thiên Hàn ra ngoài, Hàn Tinh tuy không muốn, răng trong miệng kêu lên ken két nhưng lúc này đã quá lộ liễu trước mặt Mộ Dung Thiên Hàn, hiện tại không thể để hắn nghi ngờ nữa, đành ngoan ngoãn bước ra ngoài.

Tổng Ngao Thiên trước khi đóng cửa, không quên khê nhìn cô, dịu dàng cười, nhưng trong lòng lại không hề muốn cười, có người đàn ông nào tạo điều kiện để người mình yêu cùng người cô ấy yêu giải tỏa hiểu lầm hay không? Chắc chỉ có hắn thôi!

"Thực ra lúc đó là do Song Y bị choáng, đột nhiên ngã nhào vào người thầy, cũng vô tình tạo nên tư thế mập mờ đó, thầy thực không có cùng em ấy . . ."
"Không để Âu Dương Triệt nói hết, cô đã tiến lên, ngậm lấy môi mỏng hồng nhuận của hắn.

Âu Dương Triệt ngạc nhiên cực độ, trừng lớn mắt nhìn kiều nhan phóng to trước mặt, chỉ thấy mắt cô nhắm lại, lông mi cong dài như cánh bướm khẽ rung rung.

Cảm nhận được đôi môi ngọt ngào đang áp lên môi mình, hắn vui sướng không thôi, tim cũng loạn xạ cả lên, trong miệng còn nếm được vị mặn, cô khóc?

"Em xin lỗi . . ."

Cô xin lỗi vì cô không tin tưởng hắn, để hắn sức khỏe đang yếu ớt nhưng lại cố gắng đi tìm cô, khiến cho cả người gần như kiệt sức, muốn đổ ngã, còn có, xin lỗi vì cô hôn hắn.

Môi khẽ hôn lên những giọt nước mắt của cô, cuối cùng là đôi môi căn mộng đang run rẩy. Khẽ kháng nút lấy.

Cô không đẩy hắn ra, mà ngoan ngoãn đáp lại hắn, chiếc lưỡi đình hương thơm ngát cũng nghênh đón lưỡi của hắn, cùng quấn lấy. Hắn nhẹ nhàng, ôn nhu hôn cô, thực mê luyến ngọt ngào, kiều nhuyễn của cô. Trong lòng, hạnh phúc cùng ngọt ngào lan tràn khắp nơi.

Tay đưa ra ôm cô vào lòng, không muốn buông cô ra, sợ là chỉ là ảo mộng, khi buông tay cô liền tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Chương này có H nha bà con!!!

Nhưng mà không phải của Du tỷ đâu ^^

Lần đầu viết H a! Có gì sai sót mong bỏ qua cho :> :>

"Thầy . . . thích em sao?" Đến khi cả hai người không còn dưỡng khí mới lưu luyến buông nhau ra. Cô yêu kiều thở hổn hển, tựa vào ngực hắn, mềm giọng hỏi.

Bị cô hỏi đột ngột, hắn lập tức đỏ mặt đến tận mang tai. Nhìn đến thiên hạ kiều mị trong lòng, hắn cười nhẹ.

"Không!"

Cô sùng sốt, tim đau đón không thôi, nước mắt lưu chuyển lóe sáng, lại muốn rơi xuống.

"Anh yêu em!" Hắn biết mình khiến cô giận mình, vội vàng ôm chặt người ngọc, đỏ mặt thổ lộ.

Đây là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với nữ nhân, cũng là lần đầu tiên tỏ tình. Hắn ngượng không khác gì con gái tỏ tình với chàng trai mình thích. Khuôn mặt tuấn mỹ đỏ thắm, đặc biệt câu nhân.

Đúng, hắn yêu cô, chính là lần đầu tiên gặp mặt!

Tuy rõ ràng lúc đó cô đôi hần như một nữ nhân hảo sắc, nụ cười cùng bộ dáng đảm đang không chịu nổi, bám lấy hần không buông. Nhưng là, có một điều đối lập hoàn toàn, ánh mắt cô tuyệt nhiên không có tà niệm, không hề trùng khớp với dáng vẻ lãng lợ bên ngoài.

Ánh mắt kia sâu thăm thẳm, mang tia bi thương, khi thì cười mỉa, khi thì lạnh lùng. Đến tận bây giờ cũng thế, chỉ là lãnh mạc cường đại hơn, con người bên ngoài cùng bên trong đã đồng nhất. Đó mới là con người thật của cô.

Càng rung động hơn chính là lần đến nhà cô, cô hoạt bát, đáng yêu, cũng có chút lém lỉnh. Còn có, khi cô khóc, bộ dáng mềm yếu, thương tâm, khiến người khác đau lòng không thôi.

Hần nhận ra, hần đã yêu cô mất rồi, yêu người con gái kì lạ, đầy rẫy bí mật không ai biết.

"Là thật ?" Cô ngược mặt lên nhìn hần, nhìn thấy tuần nhan đỏ bừng trên choker lòng người, cô nhòe miệng cười tủm tỉm.

Hần ngây ngốc nhìn cô cười, thực ngọt ngào!

Hần không trả lời cô, trực tiếp dùng hành động thay lời nói. Cúi đầu, chuẩn xác hôn lên môi đỏ đầy đặn hơi vênh lên của cô, tham lam liếm mát.

Cô giật mình, cười khẽ một tiếng. Nghênh đón nụ hôn cuồng dã của hần, phần môi cũng đáp lại, tuy là cô cùng hần đều không có kinh nghiệm, nên không tính là thành thực. Nhưng là ngọt ngào của tình cảm đều đã bù đắp tất cả.

"Em cũng yêu anh."

Cô ngọt ngào nói ra.

Thì ra không phải yêu là sẽ cay đắng, mà cay đắng chỉ là một phần nhỏ thôi. Hạnh phúc, ngọt ngào mới chính xác là cái được nhận nhiều nhất.

Cô chợt nhận ra, lúc trước mình đã nghĩ sai rồi.

Âu Dương Triệt vui mừng cực hạn, thì ra cô cũng yêu hần, không phải là hần đa tâm, hay đơn phương. Tim giống như được ăn mật, ngọt ngào vô cùng.

Hần yêu thương hôn lên trán cô, mắt, mũi rồi đến môi, từng chút từng chút một, giống như đang trân trọng một bảo vật.

Nhất thời, trong phòng tràn ngập một mảnh tình yêu màu hồng nồng đậm hạnh phúc cùng ngọt ngào.

-----ta là đây phân cách ngọt ngào-----

"Boss!" Song Y ăn mặc gọi cảm, sà vào lòng của người đàn ông cao lớn.

"Ha ha" Nam nhân kia trầm giọng cười, nhìn mỹ nhân ngồi trên đùi mình, quần áo mỏng tanh không che hết được cảnh xuân đẹp đẽ, ánh mắt băng lãnh nhất thời điểm một tầng tình dục.

"Người ta thật nhớ ngài nha!" Song Y nũng nịu, cọ cọ vào lòng người đàn ông như một chú mèo nhỏ xinh đẹp, yêu kiều.

Khỏe môi người hần cong lên một đường cong tuyệt đẹp, tay to lớn vuốt ve kiều nhân của Song Y.

Dưới ánh trắng mờ ảo hắt vào phòng, tuy không đủ sáng nhưng cũng có thể nhận thấy được khuôn mặt của người đàn ông, tuy đã hơn ba mươi tuổi nhưng vẫn vô cùng anh tuấn, còn có đôi mắt như chim ưng, mang một lượng hàn quang cực lớn, khiến người khác nhìn vào tâm không tự giác run lên không ngừng.

"Vật nhỏ, lại để ý ai sao ?"

Ông ta đưa tay phủ lên một bên ngực no đủ của Song Y, một nửa đã lộ ra bên ngoài, tùy ý xoa nắn.

"Ừm . . . chính là . . . a . . . là Âu Dương Triệt . . . " Bị ông ta khiêu khích như thế, Song Y ngửa ngáy khắp người, miệng nhỏ bật ra tiếng rên yêu kiều.

Mắt ung xẹt qua tia lạnh giá.

"Không được!" Tay cũng dứt khoát rời khỏi địa phương to lớn mềm mại của Song Y.

"Tại sao ?" Song Y huyệt hăng, cố gắng ma sát bầu ngực đầy đặn của mình lên khuôn ngực rắn chắc của hần.

"Thân phận hần không tầm thường."

"Boss, người ta chỉ muốn ăn hần a, một lần thôi, bộ dáng hần thực xinh đẹp . . ." Giọng nói ngọt ngào chọc lòng người, chậm rãi thổi khí trên mặt ông ta.

Trước sự trêu chọc của mỹ nhân khiến ông ta thực không tài nào kháng cự, bạc môi khẽ nhếch, ôm lấy Song Y đặt lên giường.

"Chỉ một lần."

Song Y mỉm cười thắng lợi, càng ra sức lấy lòng, chủ động dâng cặp môi đỏ mọng, ướt át.

Ông ta một ngụm nuốt lấy kiều môi, trần trọc mút vào, bàn tay to lớn chạy loạn trên cơ thể lung linh của Song Y.

"Um . . . um . . ." Song Y cười duyên một tiếng, đáp lại nụ hôn của ông ta.

Hai tay Song Y vòng qua cổ người đàn ông, ngón tay không ngừng trêu đùa ở đó, cô ta lúc này híp mị nhãn, biểu lộ dâm dăng.

Miệng lưỡi quấn giao, chỉ như vậy không thể thỏa mãn dục vọng của đôi nam nữ này, hừ nhẹ một tiếng, rồi đi đôi môi yêu kiều, ông ta tiếp tục dọc theo cần cổ trắng nõn của Song Y mà công kích xuống phía dưới.

"Vật nhỏ thật khiến ta mê muội a." Một đường xuống phía dưới, bàn tay sớm đã gạt đi quần áo mỏng tanh của Song Y ra, lộ ra thân thể tuyết trắng xinh đẹp. Bởi vì trước đó cô chuẩn bị, Song Y ngoại trừ quần áo bên ngoài, ở trong một kiện đồ lót cũng không mặc, lúc này bị Boss nhẹ mở như vậy, xuân quang động lòng người nhìn một cái không sót gì.

Vừa thấy tình hình này, ông ta hưng phấn, hai mắt băng lãnh sáng ngời, lập tức một ngụm ngậm lấy điểm đỏ trước ngực Song Y, mà cái còn lại bị ông ta chộp lấy, vòng tình tùy ý xoa nắn.

"A . . ." Song Y thoải mái kêu một tiếng, trong mắt lóe mị sóng, ngửa đầu, thân thể nghiêng về phía sau, dùng động tác này để biểu diễn khối mềm mại kiều ngạo trước ngực mình.

Người đàn ông thấy thế, rung động kịch liệt, hạ thân căng thẳng.

Ông ta hai ba cái liền thoát hết quần áo của mình, lập tức đè lên, bàn tay lớn vuốt dọc theo thân thể Song Y, bắt đầu trắng trợn cướp đoạt.

"Um . . . a . . ." Song Y ngâm khẽ hai tiếng, giống như thu thái vô hạn nằm ở trên giường, hai chân khẽ mở.

Thấy vậy, ông ta liền nghiêm mặt, hai tay bắt lấy hai chân ngọc của Song Y mạnh mẽ kéo ra, sau đó hít sâu một hơi, thẳng tắp nhìn vào chỗ tư mật, động thân một cái, đem dục vọng to lớn của mình đem vào trong hành lang tràn đầy mật dịch.

"A -- " Thân thể kết hợp khiến hai người đều chấn động, liền bị sóng triều ham muốn vọt đến vây quanh. Sau khi vui sướng kêu một tiếng, trầm mê thật sâu, không thể thoát ra được.

Từng nhát mãnh liệt rút ra đâm vào, giao hòa cùng tiếng rên rỉ hỗn tạp, hai gò má Song Y ửng hồng. Ông ta nỗ lực phát tiết dục vọng của mình, hai tay nâng mông tròn tuyết trắng của Song Y lên cao, hít sâu một hơi, bắt đầu một vòng tiếng công mới.

Mà ở dưới thân, Song Y trầm mê hưởng thụ, hai chân không khỏi căng ra vòng lấy thắt lưng của người đàn ông, chủ động nâng lên phối hợp.

Đại chiến trong phòng, tình cảnh mãnh liệt, tiếng rên rỉ dâm dăng của nữ nhân cùng tiếng thở dốc của nam nhân hòa lẫn hỗn tạp, khiến người nghe mặt đỏ tai hồng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

"Dạ, đã điều tra chưa?" Bên trong căn phòng to lớn mà âm lãnh, người đàn ông ngồi trên ghế tựa, tay bạch ngọc vuốt nhẹ ly rượu trong tay, mắt phượng màu xám tro hờ hững nhìn về phía người đang cung kính đứng trước bàn.

"Bang chủ, đều đã điều tra được, dạo gần đây Mị Ảnh kia không xuất hiện nữa, nhưng hình như vẫn đang âm thầm điều khiển cả bang Hắc Báo, à không, là Mị Ảnh." Người đàn ông tên Dạ toàn thân hắc y, gương mặt cương nghị lạnh lùng, ánh mắt mang vạn phần cung kính, chậm rãi báo cáo.

"Có những hành động gì?" Mộ Dung Thiên Hàn hợp nhẹ rượu, môi mỏng nhiễm một tầng đỏ bóng càng thêm yêu mị câu nhân, ánh mắt lơ đãng rơi xuống Dạ.

"Họ đang nhận thêm người, hồng tăng thêm nhân lực. Nhân lực hiện tại của bang đã tăng hơn phân nửa. Chỉ như vậy, bọn họ không còn ngông cuồng tự đại, gây sự đánh nhau với các bang khác." Chạm phải phượng mâu băng lãnh của Mộ Dung Thiên Hàn, Dạ nhìn không được run lên vài cái. Dù là đã theo hần thật lâu, nhưng cũng không tài nào thích nghi được.

"Xem ra Mị Ảnh làm bang củ rất tốt." Hần đặt ly rượu lên bàn, khóe môi khẽ cong, tuần nhan say lòng người rơi vào trầm tư.

Mị Ảnh này không hề đơn giản chút nào, không biết mưu tính của cô ta là gì, nhưng là hần cảm thấy cơ trí của người này thật sâu.

"Tiếp tục theo dõi." Hắn xoay ghế, đưa lưng về phía Dạ, khiến Dạ không phát hiện được nét mặt hiện tại của hắn.

Dạ không chậm chạp chút nào, vô cùng nhanh chóng tuân lệnh, thoát một cái liền biến mất.

"Cậu lại điều tra về Mỹ Ảnh sao?" Không biết từ khi nào Tống Ngạo Thiên không tiếng động xuất hiện trong phòng.

"Cuối cùng cậu cũng trở lại." Mộ Dung Thiên Hàn xoay ghế lại, cười như không cười nhìn Tống Ngạo Thiên trước mặt.

"Ha, cậu nói cứ như tôi nghĩ phép luôn không bằng." Tống Ngạo Thiên cười nhạt, không hề xin phép, bung lấy ly rượu trên bàn của Mộ Dung Thiên Hàn uống một ngụm hết sạch.

Cay nồng của rượu chảy xuống cuống họng, hắn mỉm cười yếu ớt, lại muốn uống nữa.

Mộ Dung Thiên Hàn đứng dậy, giật lấy chai rượu từ tay Tống Ngạo Thiên, gất lên.

"Cậu điên rồi sao?"

"Phải tôi điên rồi!"

"Tôi điên nên mới tạo điều kiện cho người con gái tôi yêu với người cô ấy yêu! Ha ha." Tống Ngạo Thiên dường như bộc phát tất cả bi thống, gào thét nói, rồi đột nhiên lại cười, cười run cả người, nơi khóe mắt lóe sáng lệ quang.

Mộ Dung Thiên Hàn lần đầu tiên thấy Tống Ngạo Thiên kích động như thế, không khỏi ngây người một hồi.

Sau đó liền gằm nhẹ, nắm cổ áo Tống Ngạo Thiên xóc mạnh lên.

"Cậu mau tỉnh táo lại cho tôi, cả cậu cùng Âu Dương Triệt đều bị cô ta mê hoặc."

Tống Ngạo Thiên vẫn cứ cười, mặc kệ Mộ Dung Thiên Hàn nói gì.

"Nếu cô ấy thân thiết tôi, mê hoặc tôi thì tốt biết bao nhiêu, ngược lại chính là tôi tự dâng tim mình cho cô ấy."

Mộ Dung Thiên Hàn tức giận, hừ một tiếng, bỏ ra ngoài.

-----ta là dây phân cách đáng yêu-----

Cả đêm cô không tài nào ngủ được, cứ mỉm cười tủm tỉm một mình. Tất nhiên chính là do hiện tại cô quá đổi hạnh phúc, tim đều chất đầy mật ngọt.

Không tự giác sờ môi đầy đặn của mình, nhớ đến lúc hai người hôn nhau, cả gương mặt thanh lệ đều ửng đỏ.

Cô chợt nhớ ra gì đó, người hôn cô đầu tiên không phải là Âu Dương Triệt mà là -- Tống Ngạo Thiên!

Nói đến hắn, cô cảm thấy thật lạ, tim mình cũng dâng lên cảm xúc khó nói.

Nhớ lại lúc đó, hắn ôn nhu hôn cô, chỉ hôn ở trán, nhưng lúc trước rõ ràng hắn cuồng dã hôn lấy môi cô, giống như muốn rút hết khí lực của cô. Hắn lúc đó thật ôn nhu, dịu dàng, còn có, hắn nói hắn là cứu tinh của cô. Thực khiến tâm cô dậy sóng!

Hắn đứng dưới ánh mặt trời, tia nắng chiều tà chiếu xuống càng khiến cả người thêm chói mắt, bạc môi nâng lên nụ cười như tắm gió xuân, mắt mang vài tia hỗn tạp yêu thương nhìn cô.

"Em là yêu Âu Dương Triệt?"

Cô giật thót người, làm sao hắn biết, chỉ âm thầm đỏ mặt cúi thấp đầu, cũng do vậy mà không thể nào thấy được tia đau đớn trong mắt hắn.

"Một khi yêu, không nên có nghi ngờ." Hắn quay lưng lại, thấp giọng nói.

Cô ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hắn, cũng chỉ thấy bóng lưng hắn, không thấy được biểu hiện của hắn. Nhưng cũng chợt ngộ ra, mình không nên nghi ngờ Âu Dương Triệt, liền vụt chạy đi, nhất thời quên mất người đàn ông ôm một thương tâm, cô đơn đứng dưới nắng.

Đợi đến khi cô chạy khuất hẳn, mới nhàn nhạt xoay người lại, khóe môi chậm chậm hạ xuống, con ngươi màu hổ phách nhiễm tia đau đớn mãnh liệt.

Cô bật người dậy, môi môi thật chặt, không rõ tại sao hắn lại như vậy, chỉ là thấy ở một góc nào đó trong tim chợt thất lại.

"Ai đó?" Một thân ảnh màu đen không tiếng động tiến vào phòng cô, đã bật mặt nên không biết được là ai.

Cô mắng mình quá bất cẩn, mới không phát hiện được có người đột nhập. Phòng bị nhìn nữ nhân hắc y trước mặt, cảm giác quen mắt vô cùng, nhưng trong nhất thời không nhớ ra được.

"Ngày chết của mày tới rồi --" Người kia không nói nhiều lời, thẳng tắp giờ dao nhọn hoặc tiến nhanh đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Nhìn con dao sắc bén đang vung lên, chực chờ cắm vào người cô. Trong lòng khởi thất kinh.

Nhưng rất nhanh, cô bình tĩnh lại, phượng mâu phủ sương, tay không nhanh không chậm giờ lên chặn con dao lại.

Song Y giật mình, không nghĩ tới đến lúc cấp bách này, vị tiểu thư đánh đá Hàn Tử Du vẫn có thể chống trả, hơn nữa sức lực cũng không hề nhỏ.

Song Y nghiêng rặng, dồn hết sức đâm dao nhọn xuống. Cô cũng dùng hết sức chặn lại, giằng co một lúc, người chiến thắng chính là cô. Bẻ ngược tay Song Y lại, khiến cô ta đau đớn phải buông dao. Cô không chút do dự đá văng con dao ra xa.

Song Y thảm máng chết tiệt, do quá khinh thường mà bất cẩn. Lần này dồn hết sức vào chân, đá vào người cô.

Cô phản ứng nhanh nhẹn, kịp thời tránh được, hừ lạnh một tiếng, tay thẳng tắp đánh vào mặt Song Y.

Cô ra tay quá nhanh chóng khiến Song Y không kịp phản ứng, lãnh trọn cú đấm nặng nề, mặt đẹp cơ hồ sưng lên. Song Y tức giận tới cùng, khuôn mặt chính là thứ quý giá nhất của cô ta, hiện tại lại bầm tím, nhất định rất khó coi.

Cô không hề chừa đường sống nào cho Song Y, đánh xong một cú lại tiếp tục vung cao chân, đá trúng ngay đầu của cô ta, khiến cô ta ngã ùng xuống nền.

Mặt mày choáng váng, đầu ong ong lên, Song Y nghiêng chặt rặng, tay giờ lên nắm lấy chân cô kéo xuống. Đúng như mong muốn của cô ta, cô ngã xuống. Tay nhanh chóng lấy ra khẩu súng mini không phát tiếng động, không cần suy nghĩ, liên tục bắn về phía cô.

Cô tuy bị ngã nhưng vẫn cực kì nhạy bén, liên tiếp tránh được những viên đạn rất nhỏ, lòng ngấm rét lạnh, loại súng này tuy nhỏ trông như vô hại, nhưng nếu bắn trúng, có thể xuyên qua cả thân thể.

Cô bây giờ mới thật sự ra tay, thoát một cái đã bên cạnh Song Y.

Song Y quá giật mình với thân thủ của cô, không kịp bắn tiếp đã thấy tay đau đớn không thôi, súng cũng buông xuống.

Chỉ thấy tay phải xuất hiện một vết cắt cực kì nhỏ, mà lại vô cùng sâu, máu phún ra không ít.

Làm thế nào chứ, sao cô ta có thể làm được ?

Thất kinh nhìn người con gái xinh đẹp mỹ lệ, phong phạm nữ vương, hiện tại mất hăng tia máu, giống như quý Tu La, trong lòng sợ hãi không thôi, là cô đánh giá quá thấp Hàn Tử Du rồi.

Lại đột nhiên nhìn thấy trong tay của cô có một sợi tóc, còn vương cả máu. Đó là hung khí sao ?

Cô ta là nhân vật gì chứ, chỉ với một sợi tóc đã muốn cắt đứt gân tay của cô. Quá kinh người rồi!

Song Y bây giờ mới phát hiện mình quá ngu ngốc, đã không nghe lời Song Nhi, điều tra rõ ràng trước, rồi ra tay sau.

"Cô là ai ?" Ngừ khí lạnh lùng khiến người ta rét lạnh không thôi.

Song Y hiện tại nhìn cô với con mắt hoàn toàn khác. Ngậm miệng tuyệt không trả lời, mắt liếc nhìn xung quanh. Đột nhiên chụp lấy chiếc gối bên cạnh, quăng vào người cô, nhân lúc cô tránh đi, Song Y liền chặt vật bỏ chạy.

"Khốn kiếp!" Cô mắng.

Song Y là một trong hai nữ sát thủ bậc nhất, tuy thua kém chị gái nhưng thân thủ cũng không hề tầm thường, ngày hôm nay lại chặt vật như thế, suýt chút nữa mất luôn cả mạng, hận thù trong lòng đối với cô càng bùng cháy lớn hơn.

-----ta là dây phân cách hận thù-----

Mộ Dung Thiên Hàn bực tức rời đi, không nghĩ tới Tổng Ngao Thiên có thể si mê Hàn Tử Du đến thế.

Đi một lúc lâu mới phát hiện trước mặt mình là vườn hoa violet, tâm tư của hắn lúc nào cũng chỉ nghĩ về nơi đây cùng cô bé kia mà thôi.

Hắn chợt mỉm cười, một nụ cười chân thực, vô cùng chói mắt.

Ngồi xuống, tựa lưng vào gốc cây bên cạnh, lẳng lặng ngắm nhìn từng bông hoa xinh đẹp. Không khỏi nhớ đến chuyện năm đó.

Khi đó là lễ tang mẹ hắn, lúc đó hắn chỉ mới năm tuổi. Hắn bỏ ra ngoài vườn, ngồi xuống giống như bây giờ, ôm chặt đầu gối, đầu cũng vùi vào đầu gối, không dám ngẩng lên.

"Nè!" Bỗng có một giọng nói non nớt vang lên, bàn tay bé xinh khẽ khều hắn.

Hắn ngược mặt lên nhìn, chỉ thấy một cô bé trạc tuổi hắn, mũm mĩm, gương mặt như búp bê, tóc dài thắt bím hai bên, vạt chiếc đầm xòe màu hồng phấn. Đáng yêu vô cùng!

Hắn lúc đó vô cùng buồn bã, cộng thêm từ nhỏ tính tình đã lạnh nhạt, nên không thèm để ý đến cô bé đó, tiếp tục rủ mặt xuống.

"Cậu đang buồn sao?" Cô bé đáng yêu đó ngồi xổm xuống, nghiêng đầu nhìn hắn.

Hắn không hề nhúc nhích.

"Mẹ tôi từng nói, có chuyện buồn nên tìm người tâm sự, không nên chịu đựng một mình đâu!" Cô bé kia vẫn kiên trì nói, môi nhỏ hồng hồng chu lên, mắt tròn xoe vẫn không rời khỏi hắn.

Hắn cuối cùng cũng có chút phản ứng.

"Chuyện của tôi, không cần cậu quan." Hắn lạnh lùng nói, mày đẹp nhúu lại một chỗ.

"Tôi cũng không rảnh đâu mà quan chuyện của cậu, tôi chỉ có lòng tốt thôi, nè, nếu không muốn tâm sự với tôi, thì tâm sự với nó đi." Cô không chút hờn giận thái độ lạnh lùng của hắn, chỉ hơi bĩu môi hồng, tay nhỏ bé cầm lấy một bông hoa màu tím thơm ngát đưa cho hắn.

Hắn nhúu mày.

"Là hoa violet đó, nó thơm lắm nha, còn có quý phái vô cùng, nó cũng là bạn tốt của tôi đó." Cô nhe răng cười, mắt tròn xoe tí lại.

Nhìn nụ cười ngây thơ đó của cô, hắn khẽ ngây ngất. Ngại ngần vươn tay nhận lấy hoa violet.

"Cảm ơn." Cậu lí nhí nói nhỏ, mặt nhỏ trắng nõn phấm hồng.

"Ha ha không cần khách sáo a!" Cô cười tươi rạng rỡ, tay không hề kiên kị bẹo má hắn.

"Cậu thật suât nha!"

Sau đó lại mỉm cười đứng lên, chân nhỏ lon ton chạy đi, một lúc liền không thấy bóng dáng.

Hắn lần đầu tiên cười, cười vẻ hồn nhiên, ngây thơ của cô, cũng không biết từ khi nào lại khắc ghi bóng dáng đó, cũng từ đó mà vô cùng yêu thích hoa violet.

Sau lại hối hận, lúc đó tại sao không hỏi tên của cô bé đó. Hỏi bác quản gia, bác ấy nói đúng là có một cô bé rất đáng yêu đi cùng Hàn tổng, nghe nói tên là Hàn Tinh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Mộ Dung Thiên Hàn đột nhiên bật cười, cười vẻ ngây ngô, đáng yêu của cô bé đó, cười vẻ thiện lương, hoạt bát.

Hàn Tinh sao? Hắn vẫn cảm thấy không phải như thế!

Từ sau ngày đó, hắn được ba đưa ra nước ngoài học tập, và tập luyện. Hắn cũng chỉ trở về đây vài năm. Việc đầu tiên hắn làm khi về nước chính là tìm kiếm tung tích của cô bé Hàn Tinh kia.

Rốt cuộc cũng có!

Cũng bởi vì Hàn Tinh học tại trường ROYAL, nên hắn quyết định học tại đó, dù đã sớm hoàn thành chương trình học.

Lần đầu gặp lại, nhìn thấy cô bé kia đã trưởng thành, trở thành một thiếu nữ xinh xắn, yêu kiều động lòng người, tim hắn đột nhiên đập rộn ràng.

Nhưng là hình như tính cách không giống người khi xưa hắn biết, đúng, rất đáng yêu, nhưng sao hắn thấy giả dối quá!

Bản tính khác trước hoàn toàn, mặc dù Hàn Tinh đã cố gắng hoàn mỹ hóa bản thân.

Có lẽ năm tháng đã làm thay đổi!

Đúng! Hắn chính là nghĩ như thế, mọi điều đều lấy lý do đó mà thông cảm cho Hàn Tinh.

Điều khiến hắn hoài nghi nhất chính là Hàn Tinh không nhớ cậu bé rất suất năm xưa! Kể cả hoa violet cũng tỏ ra thái độ ghét bỏ.

Hàn Tinh giống như chột dạ, lập tức phân bua, nói rằng khi hắn rời đi không lâu, cô ta bị sốt rất nặng, đã quên sạch ký ức trước đó.

Hắn miễn cưỡng tin tưởng, bởi vì hắn thực sự rất thích cô bé váy hồng năm xưa. Không, phải nói là yêu đi!

Nụ cười của hắn chợt tắt ngấm, cười khẩy một tiếng, sợ là cái yêu kia khiến hắn mù quáng rồi.

"Ai đó?" Tiếng xột xoạt phía bên kia khiến hắn dứt ra khỏi suy nghĩ của mình, lạnh lùng nheo mắt.

"A! Cứu!" Lập tức theo sau lời của hắn là một tiếng kêu cứu.

Là Hàn Tinh!

Đêm đã nửa khuya, Hàn Tinh ở đây làm gì?

Mộ Dung Thiên Hàn không suy nghĩ nhiều như thế, nhanh chóng tìm kiếm nơi phát ra tiếng kêu cứu.

Mất thấy Hàn Tinh bị bao vây bởi hai tên đàn ông to lớn, hung tợn. Một tên tóc vàng tiến tới bắt lấy Hàn Tinh, vô tình xé toạc áo, để lộ một mảng lớn da thịt trắng nõn.

"A!"

Hàn Tinh nằm trên đất, dường như chân bị thương không đi được, chặt vật lét từng chút một tránh khỏi bàn tay dơ bẩn của tên tóc vàng. Mặt giàn giụa nước mắt nước mũi, thê thảm vô cùng!

"Dừng tay!" Hắn lãnh lệ ra lệnh.

Mệnh lệnh của hắn tức khắc thành công, hai tên to lớn kia liền dừng hành động trên tay, phònh bị nheo mắt nhìn hắn.

Hàn Tinh giống như vớ được vàng, mừng như điên! Vội vàng bò lét thân thể đến chỗ của hắn, khò sở ôm lấy chân của hắn.

"Anh Hàn, cứu em!"

Nếu như bất kì đàn ông nào gặp phải cảnh tượng như thế này đều phải quỳ xuống cứu lấy mỹ nhân, ôm trọn trong lòng, hảo hảo bảo vệ, hảo hảo nâng niu.

Đáng tiếc, gương mặt lem luốt của Hàn Tinh phá hết mỹ cảnh!

Mộ Dung Thiên Hàn tất nhiên khác với người khác, không hề để ý đến khuôn mặt trò hề của Hàn Tinh, chỉ nhẹ nhàng dùng áo khoác phủ lên người cô ta, che đi cảnh xuân bạch ngọc bị bại lộ ra bên ngoài.

"Đã có anh ở đây!"

Mộ Dung Thiên Hàn chỉ nói với Hàn Tinh một câu, xong liền quay ra hai tên kia, không nói nhiều lời, trực tiếp xông vào đánh.

Thân thủ của hắn mau lẹ, chuẩn xác, mà mạnh mẽ vô cùng. Tuy là hai tên tóc vàng cùng tóc đỏ kia thân to xác lớn, cùng hợp lại đánh nhưng cũng không thể nào thắng nổi Bang chủ Devil.

Mỗi đám hắn tung ra đều khiến cho hai kẻ kia nằm vật ra đất, không thể dậy nổi.

"Ai?" Mộ Dung Thiên Hàn lạnh lùng hỏi, ánh mắt sắc biến khiến cho cả ba người khiếp sợ, kể cả Hàn Tinh ở phía sau.

"Là . . . là Hàn Từ Du bảo chúng tôi đi phá vườn hoa!"

Hắn hất tên tóc vàng ra, mặc kệ để cho bọn hắn tháo chạy. Hắn đứng dậy, gương mặt tuấn mỹ vô trù hiện tại băng lãnh một mảng, làm cho Hàn Tinh không dám hó hé nửa lời.

"Anh Hàn . . ." Đến một lúc lâu, rốt cuộc Hàn Tinh không chịu nổi nữa, méo máo khóc.

"Có sao không?" Hắn bừng tỉnh, đi tới chỗ Hàn Tinh, khụy xuống xem thương thế của cô ta.

"Em không sao, hình như là bong gân." Hàn Tinh cắn môi nói nhỏ.

"Tại sao em lại ở đây lúc này?" Tay xoa cho Hàn Tinh, mặt cũng không ngược lên, nhàn nhạt hỏi.

"A! Là do, ừm, em muốn đến đây để xem hoa violet, muốn nhớ lại chút chuyện trước kia, anh nghĩ ngờ em không phải Hàn Tinh năm xưa, khiến em rất buồn." Hàn Tinh lại bật khóc, nghẹn ngào nói khiến tâm hắn mềm đi một ít.

"Thôi được rồi, đều do anh, anh xin lỗi." Hắn không ngại, dùng tay lau nước mắt lem luot trên mặt Hàn Tinh.

"Em thấy hai người kia lên lút muốn phá vườn hoa, liền chạy ra ngăn cản, nhưng mà em quên mất chỉ có một mình, xem chút nữa . . . hức . . . bị bọn hắn nhúng chàm . . . hức."

Hàn Tinh khóc đến thương tâm, lòng hắn nhẹn không được liền ôm cô ta vào lòng, nhỏ nhẹ an ủi.

Cũng chính là như thế mà hắn không thể thấy được tia xảo trá xẹt qua mắt Hàn Tinh, khóe môi cũng bất giác nhếch lên ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

"Đề anh đưa em về nhà." Đợi đến khi Hàn Tinh nín hẳn, Mộ Dung Thiên Hàn mới nhẹ giọng nói.

"Không được!"

Hàn Tinh không chần chừ, liền lập tức cự tuyệt, trong đáy lòng sâu thẳm không thấy đáy dâng lên một mưu kế phát sinh.

Hắn chau mày, nhìn đăm đăm cô ta.

"Nếu như về nhà trong tình trạng này, nhất định ba mẹ sẽ mắng em." Vành mắt Hàn Tinh đỏ hồng, lệ lại rung rung, chực chờ rơi xuống lần nữa.

"Hay là . . . ừm . . . anh cho em ở nhờ nhà anh đêm nay đi!" Hàn Tinh e lệ úp mặt vào ngực hắn, giấu đi nụ cười đầy mưu mô, quỷ quyết.

Hắn có chút nghi ngờ, nội tâm lại không muốn chút nào, nhưng Hàn Tinh đã nói như thế, hắn cũng không đành lòng từ chối.

"Thôi được." Hắn xoay lưng về phía Hàn Tinh, ý bảo cô ta leo lên hắn cũng về.

Hàn Tinh mừng như điên, vội vàng leo lên, miệng đều cười toét tận mang tai, liền làm mất đi hảo cảm người nhìn, càng không nhận được muốn cách xa con người hai mặt này vài bước!

Hàn Tinh cố gắng áp sát người ngọc mềm mại vào lưng hắn, cổ tình ma sát bộ ngực sửa qua lại.

Mộ Dung Thiên Hàn đương nhiên phát hiện được hành động kì lạ ở phía sau của cô ta, nháy mắt tuấn nhan tối sầm, thấp giọng khiển trách.

"Em nên ngồi yên!"

Hàn Tinh cười khoái trá, làm sao có thể dừng lại được, hành động lại càng mạnh bạo hơn, miệng phả ra hơi thở thơm ngát khiêu khích.

Điều kì lạ chính là Mộ Dung Thiên Hàn không hề xao động, chỉ là một chút nhỏ. Hắn vẫn bước vững từng bước cổng Hàn Tinh ra khỏi cổng trường, đặt cô ta yên vị tại ghế sau xe, còn mình thì ngồi tại vị trí lái xe. Không thêm mở miệng nói một tiếng, chạy thẳng về nhà.

Hàn Tinh buồn bực không thôi, vì cái gì hắn không có phản ứng, rõ ràng cô ta quyến rũ đến thế cơ mà! Hừ, cô ta không tin không thể lôi kéo hắn lên giường cùng cô ta mây mưa một trận, khiến hắn chết mê chết mệt vì cô ta.

Ngồi phía sau, Hàn Tinh âm thầm mưu tính, lâu lâu lại đưa mắt phong tình liếc nhìn bộ dáng Mộ Dung Thiên Hàn đang tập trung lái xe, môi hồng khê cắn,

thực tuần mỷ, nước miếng cơ hồ muốn chảy ra!

"Bác trai không có nhà sao anh ?"

Hàn Tinh được hấn cổng lên nhà, vừa bước vào nhà cô ta liền ngó dọc ngó ngang tìm ba hấn.

"Không có, ông ta đã đi ra nước ngoài công tác rồi."

Hàn Tinh nhẹ nhàng gật đầu, ý cười trong mắt càng sâu, tất nhiên cô ta biết hôm nay ba hấn - Mộ Dung Khiêm, không có ở nhà, cho nên mới bạo gan đòi hấn cho ở nhờ.

"Em ngồi ở đây đợi anh một chút, anh đi nấu gì đó cho em ăn." Hấn đặt Hàn Tinh ngồi trên sofa, dọn dồ kĩ càng, sau đó hướng nhà bếp mà đi.

"A!" Hấn chưa đi được vài bước liền nghe thấy một tiếng "bịch" ở phía sau, ngay sau đó là tiếng kêu đau của Hàn Tinh, thảm mắng lại xảy ra chuyện, vội vàng xoay người lại.

Chỉ thấy Hàn Tinh ngã nhào trên đất, áo khoác khi nãy hấn choàng cho cô ta bị rơi ra, lộ ra thân hình mỹ miều, xiêm áo sớm rách nát, da thịt trắng muốt cùng cảnh xuân khêu gợi khó mà che giấu được.

Cam đoan rằng, bất cứ đàn ông nào nhìn thấy cảnh tượng này, dù là hiền lành nhất đều biến thành sói nhào vào ăn tươi nuốt sống Hàn Tinh!

Mộ Dung Thiên Hấn đầu tiên là sững người, sau đó liền trảm mặt, cầm lấy áo chơi rơi ra khi nãy, bao Hàn Tinh lại, sao đó ẵm cô ta đi thẳng lên lầu.

Hàn Tinh mắt thấy hấn không nói một lời ôm cô ta lên lầu, nhất định là đã không chịu đựng được nữa!

Hấn đặt Hàn Tinh nằm trên giường. Hàn Tinh liền cử động khiến cô áo khoác lần nữa rơi xuống, tư thái phong tình vạn chủng, đáy mắt tình dục thật sâu mơ màng nhìn hấn, môi nhỏ vênh lên mời gọi hấn.

Cứ tưởng rằng hấn nhất định sẽ không chịu được, hung hăng âu yếm Hàn Tinh, nhưng ngược lại hoàn toàn. Một chút thay đổi sắc mặt hấn cũng không có, cơ hồ nghi hoặc cùng lạnh lùng nhìn cô ta đang vận vẹo trên giường, ra sức quyến rũ hấn. Lạnh nhạt dùng mềm đắp cho cô ta, giọng nói phù sùng mỏng.

"Nếu em không muốn ăn thì thôi, đã khuya rồi, vẫn nên ngủ đi!" Nói xong hấn liền đi ra ngoài, thật lâu không thấy trở lại.

Hàn Tinh bị hấn làm giật mình, tròn tròn mắt nhìn bóng dáng hấn rời đi, lửa dục trong lòng đều bị lửa giận dập tắt, môi cắn đến bật máu, cô ta vô cùng không cam tâm! Là vì sao chứ ?

Mộ Dung Thiên Hấn sau khi rời khỏi phòng của Hàn Tinh, liền sai chân bước lên sân thượng. Trảm mặt ngắm nhìn trời đêm.

Đáy mắt hấn âm lãnh một mảng khiến cho không anh biết được hấn đang nghĩ gì.

"Là cô bé năm đó thật sao ?" Cái không tin tưởng của hấn ngày càng lớn đi.

Cô bé năm xưa tuy gặp nhau không lâu, chỉ tích tắc trong vài phút thôi, nhưng là hấn cảm nhận được Hàn Tinh hoàn toàn khác biệt với cô bé đáng yêu kia.

Hàn Tinh ngày càng khiến hấn hoài nghi, khi nãy hấn nhìn ra được tất cả mọi hành động cố ý của Hàn Tinh, là đang mưu đồ quyến rũ hấn! Hàn Tinh là một con người thâm hiểm, ti tiện thế sao, hay nói đúng hơn là cô bé năm đó ?

Không thể nào! Người yêu bé nhỏ kia nhất định không phải loại người như thế!

Hay là do hoàn cảnh của cuộc sống đã làm thay đổi con người ta ??

Hấn vẫn nên điều tra rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

"Bác Trương, vì sao không thấy Hàn Tinh ?"

Cô hồ hững hờ, hôm nay chính là chủ nhật, nếu như theo thường lệ, nhất định cô ta sẽ chạy bay vào phòng cô, đòi cô đi đây rồi đi đó cùng cô ta. Nhưng

là hôm nay yên tĩnh lạ thường, quả thực có chút không quen.

"Dạ thưa cô chủ, từ tối hôm qua nhị tiểu thư đã không thấy ở nhà, giữa khuya thì có gọi cho ông bà chủ nói là sẽ qua đêm ở nhà Mộ Dung thiếu gia." Bác Trương - quản gia nhà cô kính cẩn trả lời.

"Dạ được, con đã biết, cảm ơn bác." Cô nhếch môi cười, cuối cùng thì cô ta cũng không chịu được mà phải tăng tốc độ tiến công. Cô thực muốn biết hai người họ đêm qua có xảy ra chuyện gì hay không ?

Chợt bên ngoài có tiếng xe, cô quay ra nhìn, là Mộ Dung Thiên Hàn cùng Hàn Tinh. Hứng thú nhất thời dâng lên, cô thông thả bước ra ngoài cổng tiếp đón hai người.

"Chị hai -- " Hàn Tinh vừa thấy cô liền giờ ra bộ mặt hoảng sợ tột độ, giống như sợ cô ăn thịt cô ta. Nước mắt quanh tròng, nấp sau người Mộ Dung Thiên Hàn, tay vấu chặt áo của hắn.

Bộ dáng này của Hàn Tinh khiến cô thực nghi ngờ, chắc chắn sẽ không tốt lành, nội tâm lạnh lẽo pha chút tò mò, xem xem rốt cuộc cô ta giờ trò quỷ gì.

Mộ Dung Thiên Hàn nhìn Hàn Tinh ở phía sau, lại đưa mắt lạnh lùng nhìn cô, không tài nào tra ra được hắn đang nghĩ gì.

Cô chờ một lúc lâu cũng thấy có động tĩnh gì, chán nản thờ dãi, thực không vui gì hết, nhún nhún vai hai cái, sau đó xoay người đi vào nhà.

Nhưng đột nhiên phía sau lại có một bàn tay hữu lực bắt lấy tay nhỏ xinh của cô, thô bạo kéo cô quay lại đối mặt với hắn.

Hơi thở bạc hà phả vào trong mặt khiến cô nhúm mày, trợn mắt nhìn chằm chằm dung nhan tựa thiên tiên trước mặt, tia lạnh trong mắt dần lan tràn khắp người.

"Buông ra." Cô lạnh giọng nói.

Hắn cười khẩy, tay chuyển đổi, áp cô tựa vào cổng rào, hai tay chống hai bên khóa cô ở bên trong, không cho cô thoát ra ngoài.

Hàn Tinh bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, tiếp sau đó là tức giận bùng bùng, mắt chứa đựng sát ý nhìn chằm chập cô, răng nghiến vào nhau ken két.

"Nhị tiểu thư, người bị thương sao ? Để tôi giúp người." Quản gia Trương rất thức thời, vội vàng lôi kéo Hàn Tinh đi vào nhà.

Mộ Dung Thiên Hàn cười lạnh một cái, bất ngờ cúi xuống, môi mòng lạnh lẽo áp lên môi đỏ mọng của cô.

Ngay lúc cô còn ngây như phỗng, không biết chuyện gì đang xảy ra, hắn đã dứt môi mình rời đi, khinh thường nhìn người đối diện.

"Anh -- " Cô nhận ra bản thân mình bị hắn khi dễ, hàn khí quanh thân lạnh lẽo hơn cả Bắc Cực.

"Hừ, thế nào, không phải cô luôn vọng tưởng được như vậy sao ?" Hắn cười mỉa, phượng mâu phức tạp.

Chết tiệt, khi nào cô vọng tưởng như thế, thực buồn nôn!

"Anh hình như quá ảo tưởng rồi!" Cô áp chế lửa giận trong lòng, muốn đùa, được, cô liền đùa với hắn. Môi nhỏ nhếch lên một đường cong tuyệt đẹp.

"Cô nên bớt giả tạo đi, mưu kế của cô, tôi đều rất rõ." Hắn thu lại nụ cười, ngữ khí lạnh lẽo cường đại.

Nghe hắn nói, cô lại càng buồn cười hơn, mưu kế ? Là mưu kế gì, làm gì có để hắn biết rõ!

"Xin lỗi Mộ Dung thiếu gia, hình như đầu óc của anh đã bị chó ăn rồi! Tôi, Hàn Từ Du bây giờ, mới chính là con người thật của tôi, và, tôi không có kì mưu đồ gì!" Cô trịnh trọng nói cho hắn biết, nói xong, vung tay dùng lực đẩy hắn ra, bước nhanh vào nhà.

Nhìn bóng lưng của cô, Mộ Dung Thiên Hàn cảm xúc hỗn tạp, không phân định được rõ ràng. Hắn không hiểu vì sao lại hoàn toàn tin tưởng lời cô vừa nói, đây quả thật chính là con người thật của cô.

Nhưng là có gì đó rất phức tạp, trong lòng có cảm giác gì đó rất khó nói, ngay cả hắn cũng không biết đó rốt cuộc là cảm giác gì.

-----ta là đây phân cách phức tạp-----

Quay trở lại thời gian tối qua.

"Song Y ?" Song Nhi giật mình nhìn em gái - Song Y toàn thân thương tích ngã trên sàn, đáng chú ý nhất chính là vết cắt thật nhỏ trên tay, máu đỏ không ngừng tuôn ra, trong thực ghê sợ.

Song Nhi vội vã nâng em gái dậy, cẩn thận đặt trên giường, tay gấp rút lấy hộp cứu thương, lu loát băng bó cho Song Y.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Song Nhi sốt ruột nhìn em gái hồ hấp yếu ớt trên giường, cời bỏ mặt nạ, lộ ra khuôn mặt tuyệt sắc trắng xanh khó coi.

"Chính là Hàn Tử Du." Song Y nghiêng răng nghiêng lợi nói, nghĩ đến thân thủ cường đại cùng tà ác của cô không khỏi run lên hai cái, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Song Nhi chột nhú chặt mày, khó tin nói: "Chẳng phải cô ta chỉ là một tiểu thư giàu có yếu đuối thôi hay sao? Làm sao có thể đã thương cho sát thủ như em đến mức tàn tạ này?"

"Chúng ta đều quá xem thường cô ta rồi, không phải như vậy đâu, so với cô ta, chỉ sợ chị em mình hợp sức lại cũng không địch nổi." Song Y nắm chặt nắm đấm, đồ kị từ từ biến thành hận thù sâu đậm.

"Làm thế nào có thể?" Song Nhi kinh ngạc hô lên một tiếng, lại nhìn thấy nét mặt thực nghiêm túc của em gái, cô ngẫm lo sợ trong lòng, không muốn tin cũng không được.

"Nếu như em nghe lời chị điều tra trước khi hành động thì sẽ không thành ra thế này." Song Nhi nén lại hốt hoảng trong lòng, nhỏ giọng trách mắng Song Y.

"Xin lỗi chị." Song Y mềm yếu xin lỗi, ngay sau đó con buồn ngủ ập tới, ánh mắt mờ màng dần, sau đó tối đen.

Nhìn em gái đã ngủ, Song Nhi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, cẩn thận suy tính, chuyện này quả thực không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

"Song Nhi, vì sao hôm nay Song Y không đi học?" Âu Dương Triệt ân cần hỏi thăm, tuy là không thích hành động của Song Y, nhưng là cô ta vẫn là học trò của hắn, quan tâm trò của mình, chính là trách nhiệm của người làm thầy như hắn.

Song Nhi nhìn hắn một hồi lâu, chính là do tên nam nhân này mà Song Y phải bị thương nặng đến như vậy, tối qua lại sốt cao, thập tử nhất sinh, vốn định hôm nay lấy lại công đạo cho em gái, nhưng thấy hắn vẫn còn quan tâm đến Song Y, cho nên Song Nhi tạm thời bỏ qua.

"Song Y bị sốt, không thể đi học được thưa thầy."

Ánh mắt vốn âm lãnh lại ngày càng khiếp người, không nhìn được liếc qua cô, ngoan lệ tức thời bùng phát, như muốn đóng băng cô ngay lập tức. Nhưng rất nhanh lí trí được khống chế, cực lực đè nén cảm xúc muốn giết người xuống đáy lòng.

Cô vô cùng nhạy bén, cảm nhận rất rõ sát ý của Song Nhi, dù chỉ là trong tích tắc vài giây.

Cô nheo mắt suy ngẫm, cô hoàn toàn không nhớ rõ mình đã làm gì động chạm đến Song Nhi, hoàn toàn không! Nhưng vì sao chỉ qua một ngày cô ta đã thay đổi thái độ nhanh chóng, từ lạnh lùng, không để cô vào mắt, nay lại giống như cực kì hận cô.

Không chỉ một mình cô phát hiện sát ý kia, mà ngay cả những nhân vật không tầm thường như Tổng Ngao Thiên cùng Mộ Dung Thiên Hàn cũng phát giác ra được. Chính là sát ý kia tuy trong thời gian rất ngắn nhưng lại vô cùng cường đại, muốn người ta không biết cũng thật khó.

Cũng chính cái khí thế này mà càng khiến cho Mộ Dung Thiên Hàn nghi ngờ đến thân phận thật sự của Song Nhi, có thể khẳng định điều hắn nghĩ là đúng!

"Thôi được, chúng ta bắt đầu tiết học!"

----ta là đây phân cách lạnh lùng----

"Như thế nào, lại ngồi đây một mình?" Âu Dương Triệt ngồi chồm hóm trước mặt cô, mỉm cười tỏa nắng, tay ngọc giơ lên vén đi vài sợi tóc mai rơi xuống trước mặt cô.

Cô bị hắn làm cho giật mình, đến khi nhìn rõ dung mạo tuấn mỹ của người thương trước mặt, cô mới thở phào một hơi, lớp băng trên gương mặt cũng được gỡ bỏ, chỉ còn lại nụ cười ngây ngô đáng yêu của một cô gái hồn nhiên bình thường.

"Anh là muốn hù chết người sao?" Cô không trả lời hắn, chỉ tinh nghịch nháy mắt, tay phối hợp với lời nói, vuốt vuốt ngực, giống như thật sự bị hắn hù chết.

Âu Dương Triệt lại cười, quả thực nụ cười của hắn còn muốn chói lóa hơn cả ánh mắt, thực khiến người ta không muốn rời mắt một chút nào.

"Là đang suy nghĩ gì sao ?" Âu Dương Triệt vô cùng tâm lý, chỉ nhìn một chút xú đã biết cô có suy nghĩ trong lòng.

Cô không trả lời hắn, chỉ ngáp dài một cái, lười biếng tựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn, ánh mắt rũ xuống thật thấp.

Hắn cũng không cố chấp muốn biết, chỉ nhẹ nhàng giúp cô chuyển tư thế thoải mái nhất, vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt, mỉm cười nhẹ. Đối với hắn, bây giờ rất hạnh phúc, chỉ cần được làm chỗ tựa cho cô lúc cô yếu đuối cùng một mối nhất, hảo hảo bảo vệ, hảo hảo nâng niu, được cô hướng mình mỉm cười ngọt ngào, hay đơn giản chỉ cần một cái nắm tay ấm áp. Như thế là đủ!

"Triệt, em thật mệt mỏi." Cô khẽ mở môi đỏ mọng, thấp giọng nói.

Âu Dương Triệt im lặng lắng nghe, chờ đợi cô nói tiếp.

"Thật nhiều chuyện đổ ập vào người em, hơn hết tất cả đều quá mức khó khăn, khiến em không tài nào thở nổi." Cô nhắm mắt, môi mở thật nhỏ, giọng nói cũng vô cùng mềm nhẹ, nhưng khi Âu Dương Triệt nghe thấy thì lại quá mức nặng nề.

Chợt, khóe môi cô nâng lên nụ cười khổ sở, đúng, cô thật sự rất mệt mỏi!

Ông trời cho cô xuyên qua, như thế đã giúp cô thoát khỏi trách nhiệm kế thừa gia tộc, nhưng tại sao lại không cho cô bước vào cuộc sống mới bình thản hơn, an nhàn hơn, như thế nào lại cho cô cuộc đời mới còn phức tạp, rắc rối hơn vạn phần ?!

Là do kiếp trước cô làm người quá thất đức hay sao ?

Xuyên qua, đối mặt với bao nhiêu là chuyện, mà cô cũng chỉ có thể chịu đựng một mình, không thể bày tỏ cùng ai, cũng không có ai giúp đỡ cô. Đó là cái giá cô phải trả ??

Chính là giây sau cô chợt giật mình, tim cũng bất giác đập mạnh. Bởi một câu nói nhẹ nhàng mà vô cùng kiên định của Âu Dương Triệt.

"Em còn có anh!"

Đơn giản là một câu nói như thế thôi đã khiến cô phần nào vui bớt gánh nặng trong lòng, tim băng giá liên tục tan chảy, dòng nước ngọt lịm chảy xuôi vào trong ngực, lan rộng khắp mọi nơi, mọi ngõ, khiến cho tâm tình cô phần chần chừ hơn rất nhiều. Môi cười thật tươi, thật rạng rỡ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Âu Dương Triệt cùng cô ngồi tựa vào nhau, không ai nói với ai thêm bất kì câu nào nữa, nhưng mà không gian xung quanh lại tràn đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

Một người đứng từ xa nhìn, mắt phượng màu hổ phách lóe lên vài tia phức tạp, khổ sở có, bất đắc dĩ cũng có.

Tổng Ngạo Thiên lặng lẽ xoay người bước đi. Thật sự hắn cũng không hiểu nổi bản thân mình đang nghĩ gì. Hắn, một tên công tử đào hoa, phong lưu có tiếng, không nghĩ đến mình lại sa vào lưới tình của người mà hắn từng chán ghét nhất.

Điều phi lý hơn chính là, hắn vì hạnh phúc của người hắn yêu, hắn sẵn sàng giúp cô ấy, mặc cho tim mình không ngừng chảy máu.

Hắn cười khổ một tiếng, đúng như Mộ Dung Thiên Hàn nói, hắn bị điên rồi!

"Anh thích Hàn Tử Du ?" Song Nhi giống như một bóng ma, đi không phát ra bất kì tiếng động nào, đứng phía sau hắn từ lâu.

"Nếu phải thì sao ?" Tổng Ngạo Thiên không hề giật mình, bởi hắn đã ngửi được mùi hương thơm ngát của người theo dõi mình, cũng mặc kệ cho cô ta theo dõi. Bạc môi khẽ nâng, ánh mắt lười biếng liếc người phía sau.

"Hừ." Song Nhi hừ lạnh một tiếng, trong lòng thật sự có một gì đó rất kì lạ, gọi là ghen tỵ đi. Hàn Tử Du vì sao lại tốt số như thế, một kẻ có xú danh đầy mình, lại cư nhiên chiếm giữ trái tim nhiều nam nhân xuất sắc như vậy ? Nghiến chặt răng, phát ra âm thanh ken két lạnh người.

"Các người đều bị mù ?" Song Nhi cười khẩy, thanh âm mơ hồ lộ ra tức giận cùng không cam lòng.

Chợt nghe cô ta nói, Tổng Ngạo Thiên buồn cười. Hắn buồn cười vì Song Nhi nói vô cùng đúng.

Đúng! Hắn bị mù, nhưng là về mặt khác.

Bị mù mới không nhận ra mình yêu người ta như thế nào, bị mù mới đối xử với người mình yêu như thế, để cho cô ấy hận mình đến tận xương tủy.

"Phải, tôi có mắt như mù."

"Một lũ ngu ngốc." Song Nhi bức tức phun ra, vốn bản tính cô trước giờ chưa từng lộ ra sự mất bình tĩnh cũng như nói quá nhiều lời với người khác, nhưng là hôm nay thực sự quá hy hữu rồi.

Nói xong, Song Nhi liền tức giận bỏ đi, không muốn bản thân phải tiếp tục nóng giận. Tống Ngạo Thiên nhìn theo bóng dáng của cô ta mà đắm chiêu suy nghĩ, một lúc sau mới lại khẽ mân lên, cất chân rời đi.

-----ta là dây phân cách tức giận-----

"Mẹ, con muốn gặp ba!" Hàn Tinh đột nhiên bộc phát bản tính nắng mưa trẻ con, kiên quyết đòi gặp "ba" của mình.

"Con im đi, muốn chết sao?" Hàn thị giật thót người, vội vàng bịt miệng con gái, ngó dáo dác xung quanh, phát hiện Trương quản gia đang ở cạnh bên một mực cúi đầu, im lặng.

"Quản gia Trương có thể đi làm việc được rồi." Hàn thị ho khan một tiếng, lạnh mặt khéo léo đuổi người, lòng lại nơm nớp lo sợ, không biết quản gia Trương có nghi ngờ hay không. Càng sợ lại càng tức giận liếc nhìn đứa con gái kiêu ngạo của mình, lườm một cái.

"Dạ vâng, thưa phu nhân." Quản gia Trương mặt vẫn giữ một thái độ, không nóng không lạnh vâng lời, rời đi, không chân chừ giây nào.

Đợi đến khi quản gia Trương rời đi hẳn, Hàn thị mới buông tay ra khỏi miệng Hàn Tinh, nhanh chóng nắm tay kéo cô ta lên phòng.

"Mẹ đã dặn con bao nhiêu lần, muốn xuất ngôn về Boss cần phải hết sức cẩn trọng."

"Con không cần biết, con muốn gặp ba!" Hàn Tinh đề ngoài tai lời nói của Hàn thị, một mực đòi gặp Boss, vô cùng kiên quyết.

"Lại có chuyện gì?" Hàn thị hừ một tiếng, bà ta đã sớm không chịu nổi bản tính tiểu thư của Hàn Tinh rồi, mặc dù cô ta là con gái ruột của mình.

"Đến khi nào mới giải quyết tiện nhân Hàn Tử Du kia chứ, con đã chịu hết nổi rồi!" Hàn Tinh như lên cơn điên, hét lớn một hồi, tay nắm chặt drap giường, điên cuồng gào xeo.

"Cô ta dám cướp đi anh Triệt của con, rồi đến anh Thiên và bây giờ ngay cả anh Hàn cũng muốn bỏ rơi con rồi. Mẹ nói làm sao con chịu nổi!"

Nghe lời Hàn Tinh nói, Hàn thị kinh ngạc, như thế nào ba người bọn họ lại yêu thích Hàn Tử Du, trước kia chẳng phải tránh xa còn không kịp hay sao?

Hàn thị trong lòng ngầm tính toán, nếu như sự thật là như thế, chẳng phải một phần đánh sập kế hoạch của bà ta? Hơn hết chính là nếu như thế, trong mắt Boss, bà cùng Hàn Tinh nhất định không còn bất kì trọng lượng nào, sớm bị ông ta đá ra ngoài, tệ hại hơn là bị diệt khẩu lúc nào cũng không biết.

Vừa nghĩ đến như thế mồ hôi lạnh của Hàn thị thi nhau rơi xuống, sắc mặt cũng chuyển dần từ màu này sang màu khác, cuối cùng là xanh mét, không chút huyết sắc.

Hàn Tinh nhận ra biểu hiện kì lạ của mẹ, thôi không khóc la om sòm, lo lắng cùng tò mò nhìn mẹ của mình.

"Mẹ, mẹ bị gì thế?"

"Không được, mẹ không cho phép! Không thể để bọn họ rơi vào tay Hàn Tử Du được!" Hàn thị lắc đầu liên tục, ánh mắt sợ hãi xen lẫn âm lãnh nhìn con gái.

"Con phải biến bọn họ thành người của con, càng nhanh càng tốt!"

Hàn Tinh mắt đảo liên trùng, lóe lóe vài tia tính toán, sau lại cười đầy bí hiểm cùng gian tà.

"Con đã biết phải làm sao!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

"Thầy Triệt!"

Âu Dương Triệt nghe tiếng gọi mình, liền xoay lại nhìn. Chỉ thấy Hàn Tinh chạy hấp tấp đến, thở hồng hộc, sau đó hướng hẳn nở nụ cười ngọt ngào.

"Có chuyện gì sao?" Nhìn bộ dáng của Hàn Tinh, Âu Dương Triệt không khỏi nhũn mảy, tốt bụng đưa khăn cho Hàn Tinh lau mồ hôi.

"Thật xin lỗi thầy!" Hàn Tinh đột nhiên cúi thật thấp người xin lỗi hẳn, tay nắm chặt vào nhau. Do Hàn Tinh cúi người, cho nên hẳn cũng không biết được suy nghĩ của cô ta.

"Xin lỗi? Vì chuyện gì?"

"Lúc trước em do bản tính bông bột của trẻ con cho nên đã mạo phạm thầy, mong thầy bỏ qua cho em." Hàn Tinh ngước mặt lên, trong mắt to tròn trong veo đã đầm lệ, môi mím chặt, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Âu Dương Triệt nhớ ra, lúc trước khi hẳn đến nhà cô đã gặp Hàn Tinh, lúc đó Hàn Tinh còn tỏ tình với hẳn.

Âu Dương Triệt cũng không phải người nhỏ mọn, thù dai, cho nên hẳn cũng không ngần ngại tha thứ cho Hàn Tinh, hơn nữa chuyện đó hẳn đã sớm trực xuất khỏi kí ức.

"Mọi chuyện thầy không còn nhớ nữa." Âu Dương Triệt nở nụ cười ôn nhu, nhưng chính là quá mức chói mắt khiến cho tim Hàn Tinh đánh như trống trong lồng ngực.

Mất hạnh dần dần di chuyển khắp người Âu Dương Triệt, khóe môi cong lên gian tà. Trong đầu lại nghĩ đến cảnh cô ta cùng Âu Dương Triệt làm tình mãnh liệt trên giường, nước bọt cơ hồ muốn chảy ra ngoài.

"Thật tốt quá! Tôi nay thầy đến nhà em dùng bữa được không, xem như tạ lỗi của em." Về bị ối, đâm dăng trong mắt vô cùng to lớn nhưng rất nhanh được Hàn Tinh thu xếp gọn gàng, cất giấu đi.

"Cái này..." Âu Dương Triệt do dự, cô đã từng nói với hẳn nên cẩn thận với Hàn Tinh, nhưng là...

"Nếu thầy không nhận lời tức là thầy chưa thật sự tha lỗi cho em." Hàn Tinh nức nở, giống như sắp sửa khóc to, chớp mũi đỏ ửng, lệ long lánh nơi khóe mắt.

"Thôi được." Âu Dương Triệt bất đắc dĩ nhận lời, nội tâm lo lắng sợ cô sẽ giận vì hẳn không nghe lời nhắc nhở của cô, nhưng hẳn cũng không nghĩ Hàn Tinh sẽ làm gì hẳn.

"Hay quá!" Hàn Tinh nhảy cẫng lên vì vui sướng, vô cùng đáng yêu, nhưng trong đáy lòng lại là nụ cười gian xảo xấu xa.

Nam nhân đứng phía sau gốc cây to im lặng tựa lưng vào thân cây, mái tóc bạch kim rủ xuống che khuất một phần mắt phượng màu xám tro đang nheo lại, mang theo hoài nghi mơ hồ.

-----ta là dây phân cách xấu xa-----

"Bà tìm tôi?" Cô lười biếng nhìn người phụ nữ xinh đẹp đứng trước cửa phòng, cười khẩy trong lòng, bên ngoài xinh đẹp như vậy, như thế nào bên trong lại thối nát?!

"Con đang bận sao?" Hàn thị cười hiền từ tiến vào, tuy rất giống nhưng cười gượng vẫn là cười gượng, trong mắt không có một chút thật tâm.

Cô liếc mắt khinh thường, hừ lạnh gấp lại cuốn sách đang đọc dở dang, thờ dãi đứng dậy, bước đến đối diện với bà ta.

"Muốn gì thì làm ơn nói thẳng vào đi, tôi không thích dong dài."

Hàn thị bị ngữ khí của cô làm cho giật mình, cơ thể thoáng run nhẹ, cố gắng trấn định lắm mới nở được nụ cười khó coi.

"Chỉ là mẹ muốn con đi cùng mẹ đến một buổi tiệc thôi, nhân tiện giúp con tìm một đối tượng tốt."

Thật vậy sao? Cô cười lạnh, nếu tin cô chính là con ngốc.

Bà ta làm sao lại đột nhiên tốt như thế chứ, nhất định là có toan tính gì đây, cô không ngần ngại hướng bà ta ánh mắt khiêu khích.

"Được thôi."

Cô cũng thật sự muốn biết bà ta sẽ giở ra cái trò quỷ gì.

Hàn thị âm thầm thở phào, mồ hôi toát ra cuối cùng cũng an tâm lau đi. Kiếp trước bà mắc nợ Hàn Tinh hay sao mà kiếp này phải trả, vì giúp con gái thực hiện kế hoạch mà bà xem chút nữa bị cô dọa chết.

Nhưng cũng dịp này mà Hàn thị hoàn toàn khẳng định cô đã không còn là con ngốc, điều ngoa lúc trước. Hiện tại đã trở thành mối trở ngại lớn nhất của bà ta cùng con gái, nhưng xem ra muốn diệt trừ cô không đơn giản một chút nào.

Hàn thị xoay người rời đi, nội tâm sâu thâm thăm âm thầm tính toán.

P/s: Chương có một sự ngắn nhẹ, ta đã cố gắng hết sức T.T

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

"Nga, thật xinh đẹp, con nhất định sẽ là nữ hoàng của bữa tiệc a!"

Cô vừa bước chân ra khỏi phòng liền bất ngờ đụng phải Hàn thị cùng Hàn Tinh đứng ngay trước cửa, Hàn thị cười tí mắt khen lấy khen để. Nhưng thực sự bà ta nói không sai chút nào, cô thực sự rất yêu kiều, quyến rũ.

Cô mặc bộ lễ phục màu tím nhạt, tóc xoắn dài màu hạt dẻ tùy ý xoắn ra, gương mặt tuyệt sắc điểm nhẹ son càn khiến cô thêm xinh đẹp, khuynh đảo lòng người.

Rất dễ dàng phát hiện ra đồ kỵ của Hàn Tinh, cô ta đứng một bên gầy xéo chiếc khăn tay đang cầm, răng nghiến chặt, ánh mắt cơ hồ phát ra ánh lửa, hậm hực hừ lạnh trong lòng.

"Chỉ hai đúng là tiên nữ." Nhưng rất nhanh thái độ kia được thay thế bằng nụ cười ngọt ngào, cùng ánh mắt ngưỡng mộ sáng chói, thân mật kéo kéo cánh tay cô, tí mắt cười.

Cô há hốc mồm trong lòng, kì thực diễn viên kỳ cựu nổi tiếng trong Hollywood nào cũng không bằng một phần mười của Hàn Tinh, diễn cực kì xuất sắc nha!

"Cô không đi?" Cô cẩn thận nhìn trang phục của Hàn Tinh, chỉ là một chiếc váy hồng nhạt ngang đùi bình thường, làm sao một người chú trọng hình thức bên ngoài như cô ta có thể dự tiệc trong bộ đồ này, hay là ô ta vốn không cùng tham gia?

"Ách, không, ha ha, em bị bệnh, gương mặt tiêu tụy rất xấu, không muốn ra ngoài." Hàn Tinh giống như bị cô nói trúng tâm đen, giật bắn người, sau đó lại tiếp tục cười ha ha, giải thích vô cùng lưu loát.

Bệnh sao, gương mặt trắng sáng hồng hào vẫn như mọi ngày như thế này mà là tiêu tụy sao? Đâu đó đáy lòng cô dâng lên nỗi nghi ngờ không tên.

"Thôi không sao, lần sau con bé sẽ đi cùng chúng ta, hiện tại đã sắp trẻ giờ rồi, chúng ta mau đi thôi!" Hàn thị thăm mắng không ổn, vội vàng thúc giục cô, lôi kéo cô xuống lầu.

Bất an trong lòng ngày một dâng cao, gấp rút đến độ rối loạn, cô thầm nghĩ, là bữa tiệc kia có vấn đề? Âm thầm suy tính, cắn cắn môi dưới đỏ mọng hồi lâu.

"Khoan đã, tôi muốn đi vệ sinh." Cô rút tay mình ra khỏi tay Hàn thị, cười nhẹ một cái sau đó rời đi theo hướng nhà vệ sinh. Hàn Tinh cùng Hàn thị liếc mắt nhìn nhau một cái, bất giác cười thâm độc.

"Bác Trương." Khi đã chắc chắn mình đã khuất bóng khỏi tầm mắt của hai mẹ con kia cô mới rón rén đi tìm quản gia Trương -- người duy nhất cô tin tưởng trong nhà này.

"Đại tiểu thư có chuyện gì cần dặn?" Quản gia Trương cung kính cúi đầu chờ giao phó của cô.

"Cháu bây giờ phải đi, nếu như có chuyện gì kì lạ bác hãy gọi điện cho cháu." Cô thận trọng căn dặn, mắt lén dò xét thái độ của hai mẹ con Hàn thị.

"Dạ được."

Cô gạt đầu an tâm, sau đó đi cùng Hàn thị rời khỏi nhà.

-----ta là dây phân cách an tâm-----

Cô được Hàn thị dẫn đến một buổi tiệc sinh nhật của một đại thiếu gia giàu có, buổi tiệc vô cùng lớn, sang trọng cùng với rất nhiều người thượng lưu đến tham dự.

"Đề mẹ giới thiệu, đây là Dương thiếu, cũng chính là chủ của bữa tiệc này." Hàn thị giống như thực sự muốn tìm cho cô một đối tượng tốt, vừa bước chân vào khách sạn liền dắt cô đến gặp mặt Dương Thiệu, đại thiếu gia của gia tộc Dương nổi tiếng.

Dương Thiệu có tướng mạo rất tốt, gương mặt anh tuấn cương nghị, lịch lãm hào hoa. Nhưng sao cô lại thấy trong mắt hắn vài tia không đoan chính, không phải "anh hùng hảo hán", cho nên, cô tốt nhất là không nên tiếp xúc nhiều với hắn.

"Dương Thiệu, chào." Cô cũng không phải keo kiệt đến mức không chào hỏi hắn, khoe miệng khê cong, đưa ra bàn tay nhỏ xinh trắng nõn.

Dương Thiệu như người mất hồn, mê đắm nhìn nữ thần tuyệt mỹ trước mặt, hồi lâu mới hoàn hồn, vội vàng đưa bàn tay to lớn bắt tay với cô.

"Hàn tiểu thư, xin chào." Hắn nắm thật lâu cũng không chịu buông tay cô ra, bạc môi nâng lên nụ cười háo sắc.

Cô hận trong thế ngay lập tức ban tặng cho hắn một cú đấm, mạnh mẽ giật tay ra, cười hừ lễ một cái, sau đó xoay lưng rồi đi không nói một câu.

"Ách, Từ Du . . . thật xin lỗi Dương Thiệu, con bé này tính tình rất thất thường." Hàn thị nhìn bộ dáng hụt hẫng của Dương Thiệu, khó xử cười, giải thích qua loa.

Lại thấy Dương Thiệu bắt gặp cười âm hiểm, xoa xoa cằm. "Rất có cá tính, tôi rất thích!"

Hàn thị thấy hắn có hứng thú với cô, đáy lòng mừng rỡ không thôi. Nếu như cô kết hôn cùng Dương Thiệu này thì sẽ không còn tranh giành nam nhân với Hàn Tinh nữa. Tốt nhất là như thế.

Vốn lúc đầu quen biết Dương tổng, Hàn thị có ý muốn đem con gái mình làm dâu của họ, tất nhiên là do gia sản đồ sộ kia. Nhưng sau lại phát hiện Dương Thiệu không chỉ hào hoa phong lưu, mà còn cờ bạc này nọ, thực chất là phá gia chi tử. Nếu như gã Hàn Tinh cho hắn không phải là thói cả cuộc đời hay sao ?

Dương Thiệu này không bằng một phần ngàn của Mộ Dung Thiên Hàn, Tống Ngạo Thiên và Âu Dương Triệt!

"Tốt lắm, nếu như Dương thiếu thực sự thích Từ Du, tôi có thể giúp cậu nói tốt vài câu trước mặt nó."

"Ha ha như thế còn gì bằng, Hàn phu nhân thật biết cách lấy lòng a!"

Cô rốt cuộc không chịu được ngọt ngào của bữa tiệc, tìm nơi yên tĩnh một hút nhắm nhấp rượu, đi hồi lâu cuối cùng cũng tìm được.

"Dương Thiệu kia tốt như thế, không phải cô nên bám lấy hắn hay sao, vì sao lại bỏ đi ?"

Cô cứ tưởng chỉ có một mình mình ở đây, như thế nào phía sau lại có người châm chọc nói, nhất thời giật mình, lập tức quay lại đối mặt với người kia.

Là Mộ Dung Thiên Hàn!

"Tất cả đều không liên quan tới anh." Cô hồ hững trả lời, uống một hớp rượu vang cay nồng trong tay, quay lưng lại về phía hắn.

Mộ Dung Thiên Hàn bề ngoài lạnh lùng, không có bất kì bất thường gì nhưng là trong lòng đang rối rắm một trận. Từ khi nào hắn lại chú ý đến Hàn Từ Du như thế, ánh mắt không tự chủ quan sát cô từ lúc cô bước vào bữa tiệc cho đến bây giờ, chưa lúc nào rời khỏi cô. Nhìn thấy cô tách biệt hẳn khỏi ồn ào của bữa tiệc, hắn cũng đi theo đến tận đây. Hắn là bị điên rồi sao ?

"Cô thực chất là ai ?" Mộ Dung Thiên Hàn đấu tranh một hồi với cảm xúc của mình, cuối cùng cũng không thể chịu được nữa, nói ra nỗi hoài nghi lâu nay của mình.

Không ngờ hắn sẽ hỏi cô câu này, cô thừa nhận bản thân thoáng giật mình, sau đó lẳng lặng nở nụ cười nhạt.

"Tôi chính là tôi."

"Cô thay đổi thật nhiều."

Đúng, cô thay đổi rất rất nhiều, ngu ngốc, điêu ngoa, chanh chua, háo sắc, lẳng lơ, . . . tất cả đều biến mất không tìm thấy tung tích, thay vào đó chính là lạnh lùng, cao ngạo như một nữ vương. Và những cái thay thế đó khiến hắn không thích ứng được, cũng như không tránh được ma trảo mê hoặc của nó!

Cô lười biếng xoay người lại, nhếch môi cười với hắn, không nhìn ra được cô đang có dạng tâm tình gì, đôi mắt như viên lưu ly màu tím tuyệt đẹp tĩnh lặng, không có bất kì gợn sóng nào.

Cô đột nhiên cất bước đi ngang qua hắn rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Edit: Tuyết Khanh

Trong phòng làm việc của Lam Băng Tuyền, vốn là tràn ngập không khí khẩn trương, trong nháy mắt trở thành hư không, đập vào mặt chính là lúng túng, là im lặng.

Vân Sở một hơi không có thở ra, nhất thời ho khan.

"Khụ khụ, khụ khụ khục, khục khụ. . . . ." Cô ho đến sắc mặt đỏ bừng, một đôi mắt không thể tin được nhìn Lam Băng Tuyền, thật sự là không thể nào nghĩ đến, Lam Băng Tuyền lại có thể nói ra lời như vậy.

Người đàn ông này thật đúng là, không nói thì thôi một khi mở miệng thì ai nấy đều phải kinh ngạc.

Vân Sở bị lôi đến trong khét ngoài sống, một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một đôi mắt to nhìn Lam Băng Tuyền giống như nhìn thấy quái vật, giống như là muốn nhìn ra manh mối gì từ trên mặt của hắn.

Hôm nay Lam Băng Tuyền mặc dù vẫn là một thân quần áo màu xanh lam, toàn thân cao thấp cũng tràn ngập hơi thở lạnh lẽo, nhưng trông đôi mắt Vân Sở, nhìn ra được bộ đồ này không giống với những ngày qua.

Thấy Vân Sở bị tức đến không nói được, Lam Băng Tuyền đứng dậy, đưa tay vỗ vỗ lưng của cô để cô nhuận khí, khóe miệng chứa đựng nụ cười mê người: "Thế nào? Bị sặc sao?"

Vân Sở cuống quýt tránh ra, cười khan nói: "Không có, không có việc gì, cảm ơn thầy đã quan tâm."

Lam Băng Tuyền nhếch miệng lên, nụ cười kia hẳn là không nói ra được rất tà ác, thật mê người.

Vân Sở lui về phía sau một bước, cau mày, nhìn người đàn ông trước mắt cùng bình thường chênh lệch khá xa, trong lòng không biết làm sao, so sánh hẳn cùng người đàn ông áo trắng ngày đó cô gặp ở ngoài bang Lưu Tinh là cùng một người.

Chẳng lẽ, người kia thật sự là Lam Băng Tuyền sao? Chỉ là hắn che giấu quá sâu, cô mới nhất thời không có phân biệt được?

Nhưng, cô cảm giác có cái gì đó không đúng.

Người nọ nếu như thực sự là Lam Băng Tuyền, lúc trước tại sao hắn muốn dùng ánh mắt như vậy nhìn mình đây? Hơn nữa, quần áo bọn họ mặc hoàn toàn khác nhau, cho người khác cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Dĩ nhiên, giống như là Thượng Quan Triệt nói vậy, nếu một người có lòng muốn bản thân biểu hiện không giống nhau, thì người khác chỉ sợ rất khó phân biệt ra.

"Thầy giáo quan tâm học sinh là đúng, nhưng em lại tránh thật xa, là sợ tôi sao?" Lam Băng Tuyền tiếp tục ngồi trở lại trên ghế, hơi tức giận nhìn Vân Sở.

Khóe miệng Vân Sở giật giật, nhích tới gần bàn làm việc, liền cười nói: "Thầy vẫn thân thiết như vậy, em làm sao sẽ sợ chứ."

Nghe nói như thế, nụ cười trên môi Lam Băng Tuyền sâu hơn, cô nhóc này rõ ràng sợ muốn chết, lại còn mạnh miệng. Buồn cười nhất chính là, cô lại còn nói hắn thân thiết? Nói giỡn, hắn lúc nào thì thân thiết? Trên cái thế giới này thật đúng là không ai nói qua hắn thân thiết đấy.

Vân Sở thấy nụ cười tà ác trên khóe miệng Lam Băng Tuyền, nghi ngờ trong lòng lại thêm mấy phần, cau mày, nói: "Cái đó, thầy vừa mới nói, người có một em trai?"

Lam Băng Tuyền nhìn thẳng vào mắt Vân Sở, cặp mắt kia sắc bén mang theo chân tình Vân Sở nhìn không hiểu, hắn gật đầu: "Không sai, tôi xác thực có một em trai sinh đôi, em biết hắn? Còn là. . . . . biết hắn?"

Vân Sở xấu hổ ngồi xuống cái ghế bên cạnh, liếc Lam Băng Tuyền một cái, "Thầy giáo người đừng nói giỡn, em làm sao sẽ biết em trai người được chứ, em chỉ là tùy tiện hỏi một chút."

Nói tới chỗ này, Vân Sở nhớ tới cái số điện thoại lần trước trên màn hình điện thoại di động của Lam Băng Tuyền, nhất thời hiểu trong này có quan hệ mờ ám.

Lam Băng Khê, Lam Băng Tuyền, vừa nghe chính là tên anh em, khó trách lúc đầu cô nhìn thấy tên của Lam Băng Tuyền, lại cảm thấy quen thuộc, không ngờ Lam Băng Khê lại là em trai Lam Băng Tuyền. Nói như vậy, mấy lần thấy người đàn ông mặc áo trắng tà ác kia, chính là em trai Lam Băng Tuyền Lam Băng Khê, cũng chính là người nắm quyền hiện tại của bang Lưu Tinh sao?

Nghĩ tới đây, Vân Sở cúi đầu, ở trong lòng cân nhắc, làm như thế nào mới có thể thông qua Lam Băng Tuyền, đến gần Lam Băng Khê, khiến kế hoạch của Triệu Nhược Nghiên đổ nát.

Lam Băng Tuyền thấy Vân Sở cúi đầu trầm tư, trong cặp mắt xinh đẹp kia phát ra một đạo ánh sáng sáng ngời, hắn đưa tay, nhẹ nhàng nâng cằm Vân

Sở lên: "Đang êm đẹp, đột nhiên hỏi chuyện trong nhà tôi, Vân Sở, em nói em là có hứng thú với tôi, hay là có hứng thú với em trai tôi?"

Vân Sở liếc hần một cái, trong lòng lần nữa buồn bực khối băng lớn này thật là không bình thường. Mấy ngày trước thấy cô không phải đều bày ra bộ mặt lạnh lùng, đáng về người khác thiếu hần mấy triệu sao? Hôm nay ngược lại lại nhiệt tình để cho người khác khó có thể tiếp nhận rồi.

Vân Sở vuốt ve tay của hần, đứng lên, căm tức nhìn hần: "Thầy Lam, nghe lời này của thầy, hơn nữa động tác này của thầy, em thế nào đều cảm thấy là thầy đối với em có hứng thú mà không phải là em có hứng thú với thầy. . . . ."

Lam Băng Tuyền cười đẹp hơn, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống gương mặt xinh đẹp của Vân Sở: "Nếu tôi thật sự có hứng thú đối với em thì làm sao?"

Lần này, Vân Sở hoàn toàn muốn nổi nóng rồi.

Cô hít sâu, lui về phía sau hai bước, chột lắc đầu một cái, ở trong lòng kêu lên, "Em cái gì cũng không nghe được, thật là không thể nghe được."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

"Tiểu thư, cô muốn đi đâu?"

"Về nhà!" Cô vội đến mức không còn giữ được bình tĩnh, gấp gáp hối thúc bác lái xe chạy nhanh thật nhanh.

Nhưng đến tận năm phút trôi qua mà bác Lâm lái xe vẫn không cho xe di chuyển.

"Tôi đang rất vội, mau cho xe chạy đi!" Cô như muốn quát lên, cơ hồ muốn giành lấy vô lăng của bác Lâm.

"Xe hình như đã bị trục trặc rồi." Bác Lâm cố gắng mãi mà không được, cuối cùng phát hiện xe đã bị thùng lốp.

"Cái gì?" CMN! Là đang muốn đùa cô sao?

Cô tức giận rời khỏi xe, không còn cách nào khác ngoài việc đi tìm taxi.

"Muốn đi sao, như thế nào lại dễ như thế!" Đột nhiên từ đâu lại xuất hiện hai người mặt áo đen bậm trợn chặn trước mặt cô.

Vừa nhìn liền biết đây chắc chắn là do hai mẹ con Hàn Tĩnh kia sắp xếp cho cô, tốt lắm, cô xin nhận phần quà đặc biệt này, cũng cực kì cảm kích, cô nhất định hậu tạ cho họ!

Cô cười khẩy một tiếng, không chần chừ thoát một cái liền xuất hiện trước mặt chúng, mỉm cười đầy quỷ dị khiến chúng thoáng cứng đờ ra.

Thời gian không cho phép cô lãng phí nữa, cho nên cô cần xử lí nhanh chóng hai vật cản biết đi động này càng nhanh càng tốt. Tức thì tay chân cô động, không báo trước rơi xuống từng điểm chí mạng của bọn chúng trước khi chúng hoảng hồn lại.

Cô phui tay cười lạnh nhìn bọn chúng nằm trên đường không chút động đậy, cẩn thận nhìn sẽ phát hiện hai vết cắt vô cùng nhỏ bé trên cổ chúng.

----ta là đây phân cách nhỏ bé----

"Đứng, em là Từ Du, Triệt, xin anh hãy yêu em. . ." Hàn Tĩnh rên rỉ thấp giọng ní non, tay vòng qua cổ Âu Dương Triệt, thân thể nóng bỏng rướn lên áp sát thân thể như thiêu đốt hần.

Cảm nhận thân thể ngày càng nóng của Âu Dương Triệt, Hàn Tĩnh cười đắc ý trong lòng, từng chút vuốt ve gương mặt xinh đẹp hơn cả nữ nhân của hần.

"Từ Du. . ." Âu Dương Triệt hoàn toàn rơi vào lừa dục, mặc nó điều khiển, hiện tại bản thân chỉ hành động theo bản năng vốn có của đàn ông, bàn tay trắng nõn bắt đầu rục rịch muốn chu du trên thân thể Hàn Tĩnh.

"Nhị tiểu thư." Quân gia Trương ở bên ngoài sốt ruột nói vọng vào, cố gắng để cho giọng nói bình tĩnh nhất có thể.

Tất cả đều là do ông quá bất cẩn, rõ ràng đã nhận lời đại tiểu thư, nếu như có bất kì việc gì bất thường trong nhà liền lập tức gọi cho cô, nhưng ông lại bị nhị tiểu thư đột nhiên giao phó dọn dẹp phòng của ông chủ, cho nên. . .

Đã đến lúc này lại bị Trương quân gia phá rối làm cho Hàn Tĩnh nhất thời tức giận không thôi.

"Có chuyện gì? Không thấy tôi đang bận sao?" Hàn Tĩnh quát lớn.

Bị tiếng quát của Hàn Tinh làm cho giật mình, Âu Dương Triệt thoáng tỉnh táo lại, mày kiếm chau lại một chỗ, cô chưa bao giờ cau gắt như thế, hơn nữa vì sao cái người bên ngoài kia lại gọi cô là "nhị tiểu thư" ?

"Cô không phải Từ Du!" Đột nhiên Âu Dương Triệt thốt lên, dứt khoát rời khỏi người Hàn Tinh, chệch choạng ngã ra nền nhà.

"Khốn kiếp! Trương quản gia, mau biến đi, nếu không đừng trách tôi!" Nhìn thấy thái độ kì lạ của Âu Dương Triệt, Hàn Tinh hốt hoảng, lại càng thêm tức giận với Trương quản gia, cơ hồ muốn phun lửa, tức khắc văng tục hăm dọa.

Trương quản gia bên ngoài hoảng sợ run lên, nhất thời không biết mình nên làm gì, chỉ còn cách đứng bên ngoài chờ đợi tiểu thư trở về.

"Triệt, em chính là Từ Du." Hàn Tinh vội vàng chạy đến đỡ lấy Âu Dương Triệt, thấp giọng nói bên tai hắn, bàn tay càng nhanh chóng thực hiện mưu đồ gọi dục, không ngừng tới lui trước ngực trắng nõn bóng loáng của hắn.

"Không, cô không phải, tránh xa tôi ra." Âu Dương Triệt thở hổn hển nói, cố gắng lắc đầu thức tỉnh bản thân, càng cố gắng tránh khỏi móng vuốt của Hàn Tinh.

Hàn Tinh đầu đơn giản buông tha hắn như thế, hắn càng lết thân tránh cô ta càng lần tới áp hắn vào góc tường. Mũi nhỏ nhếch lên nụ cười xấu xa, Hàn Tinh cúi người xuống ngậm lấy một bên ngực của hắn khế cắn.

Âu Dương Triệt giống như đã đến giới hạn chịu đựng cuối cùng của bản thân, vùng dậy đẩy mạnh Hàn Tinh khiến cô ta bất ngờ văng ra xa, sau đó cố gắng tìm một vật nhọn đâm thật mạnh vào đùi mình, máu đỏ từ từ phun ra.

Con đau thành công khiến hắn tỉnh táo trở lại, cũng hoàn toàn nhận thức người kia chính xác là Hàn Tinh, không phải cô!

Chỉ còn một chút nữa là hắn đã phản bội cô, thực không biết lúc đó hắn sẽ đối mặt với cô như thế nào. Hiện tại đã biết rõ người kia là Hàn Tinh, hắn tuyệt đối không được gục xuống, khuất phục lửa dục trong lòng, hắn dù có chết cũng không phản bội cô!

"Hà có gì thầy phải làm như vậy, thầy sẽ không chịu đựng được lâu đâu! Em có gì không tốt chứ, xinh đẹp hoàn mỹ mà tất cả bọn đàn ông đều thèm khát." Hàn Tinh cười thâm đặng, từng bước tiến lại gần phía Âu Dương Triệt.

"Cô dám tiến thêm bước nữa tôi liền chặt đứt chân của cô!" Đột nhiên "đùng" một tiếng cánh cửa mở toang, và người tiến vào không ai khác chính là cô!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

"Từ . . . Từ Du" Âu Dương Triệt gần như không còn sức lực, hắn hiện tại đang bị lửa dục hoành hành trong người, khó chịu vô cùng, mọi vật trước mắt như mờ như ảo, ngay cả tâm trí kiên định cũng muốn lung lay, rất muốn bộc phát thú tính.

Tưởng như tuyệt vọng, cô lại xuất hiện, hắn lập tức tươi cười yếu ớt, vật nhọn cắm trên đùi cũng nhẹ nhàng rút ra.

Hàn Tinh thì hoàn toàn ngược lại, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch không còn chút máu, hai tay không tự chủ run cầm cập, tất nhiên vừa nhìn liền biết cô ta bị cô dọa không ít.

"Chỉ hai, sao chị có thể . . . ?" Hàn Tinh thụt lùi vài bước, chợt phát hiện tình hình bản thân không phù hợp, cô ta vội vàng dùng chân quấn lại, môi run rẩy mấp máy, nói không thành lời.

"Tại sao tôi có thể trở về vào lúc này, phá hư chuyện tốt của cô ?" Cô nhếch miệng cười lạnh nhạt, đáy mắt lại rét lạnh thấu xương!

Lại nhìn đến tình cảnh của Âu Dương Triệt chật vật vô cùng, cô vô cùng đau đớn, tự trách bản thân đã quá chủ quan, nhất thời trúng phải quỷ kế của hai mẹ con Hàn Tinh.

Không hề chần chừ thêm bất kì giây nào, cô lập tức chạy đến chỗ Âu Dương Triệt, hai tay run run xoa mặt hắn. Thật đỏ, thật nóng, hơn nữa mồ hôi đều thi nhau tuôn rơi, nhất định hắn đã phải rất khổ sở.

Hắn hơi thở gấp gáp, môi mở ra nhưng lại không thốt được nên lời, chỉ đành cố gắng giương môi cười với cô.

Nhìn hắn vì cô mà chịu đựng, còn có bất chấp mà tự tổn thương bản thân để cho con đau quên đi dục vọng nguyên thủy còn cao, nhìn vết thương chảy máu đầm đìa, xem ra hắn ra tay không hề nhẹ. Nước mắt cô rung rung chực chờ rơi xuống.

Càng nhìn hắn cô càng cảm hận kẻ đầu sỏ gây ra. Đột nhiên xoay người, hai mắt đỏ ngầu dữ tợn, cô cơ hồ muốn đem Hàn Tinh băm thành trăm vạn

mạnh.

Hàn Tinh bị cô làm cho giật thót tim, sợ sệt rụt người, không dám nhìn vào đôi mắt hừng tia máu chứa đầy sát ý của cô. Chân muốn chạy đi cũng không cách nào cử động được.

Cô cúi người, ôn nhu hôn lên trán găng đầy mồ hôi của Âu Dương Triệt, ánh mắt nhu hòa vạn phần, nói nhỏ bên tai hắn. "Chờ em một chút."

Đột nhiên cô thẳng tắp đứng dậy, từng bước chậm rãi bước về phía Hàn Tinh, đáy mắt cơ hồ ẩn ẩn tia khát máu, mà khuôn mặt lại vô cùng lạnh nhạt, môi cười nhạt nhẽo khiếp người.

Giật phăng cái chân của Hàn Tinh, nhìn toàn thân bạch ngọc của Hàn Tinh hoàn toàn bại lộ, cảnh xuân vô hạn, độ cong của môi càng sâu. Cô hướng đến Trương quân gia xanh mặt đứng bên ngoài ra hiệu, lập tức ông ta tiến vào, cung kính dâng cho cô ly rượu đỏ, sau đó liền rời đi.

Nhận lấy ly rượu của Trương quân gia, cô đưa lên mũi khẽ ngửi, là Loạn Tinh được! Loại mị được này vô cùng mạnh, tác dụng hơn hẳn các loại mị được khác, người uống phải trong vòng một phút liền phát tác, hơn nữa còn khát vọng tình dục hơn cả bình thường.

Cô thấp giọng cười, ngoan lệ trong mắt càng đậm thêm năm phần! Tay ngọc chuẩn xác nắm lấy cằm của Hàn Tinh, khéo gần cô ta lại, ly rượu trong tay cô chực chờ đổ vào miệng Hàn Tinh.

"Chị hai, không cần, . . ." Hàn Tinh là người hiểu rõ nhất sự lợi hại của loại mị được Loạn Tinh này, vội vàng mở miệng xin tha, lắc mạnh đầu muốn thoát khỏi tay cô, nhưng mà càng cố thoát, tay cô càng siết chặt, giống như muốn bóp nát cằm của Hàn Tinh.

"Như thế nào lại không cần?" Cô hí mắt đe dọa, ngữ khí nửa đùa nửa lạnh lùng, làm cho đáy lòng Hàn Tinh run rẩy không thôi.

Cô không nên tốn quá nhiều thời gian cho Hàn Tinh, Âu Dương Triệt đã không còn nhiều thời gian nữa, cô nhanh chóng bóp họng Hàn Tinh, mạnh mẽ đổ rượu có tẩm thuốc vào.

Hàn Tinh muốn phun ra cũng không còn kịp, hơn phân nữa đã đi xuống bụng, và chính là một phút sau giống như có hàng vạn con kiến bò trên người Hàn Tinh, cô ta không ngừng uốn éo, vuốt ve cơ thể để tự thỏa mãn bản thân.

Cô khinh bỉ nhìn bộ dạng dâm đãng không thể nhiều hơn được nữa của Hàn Tinh, búng tay một cái, lập tức bên ngoài cửa sổ có người bay vào.

"Thỏa mãn cô ta." Cô nhướn miệng cười, làm cho người vừa tiếng vào rợn tóc gáy. Hắn ta xoa xoa tay cười bỉ ổi, tiến lại gần Hàn Tinh, nước mắt cơ hồ muốn chảy ra ngoài, không hề chần chừ xốc Hàn Tinh lên, sau đó ôm cô ta ra khỏi phòng, trước khi đi không quên hướng cô nghiêm túc trả lời.

"Vâng, thưa chủ nhân."

Hắn đi ra ngoài, thêm khát nhìn con mồi ngon trong tay, có chút tiếc nuối len lén ngoáy đầu lại nhìn chủ nhân Mỹ Ảnh của mình, người trong tay là mỹ nhân thì Mỹ Ảnh chính là thiên tiên, cực phẩm đại mỹ nhân. Nếu như hắn có phúc phần được hưởng thụ, có chết hắn cũng cam tâm.

Nhưng ngay lập tức suy nghĩ kia bị hắn không thương tiếc đánh bay ra ngoài, nếu như thực sự chán sống thì cứ việc mơ mộng!

Khi cửa vừa đóng lại cô liền chạy nhanh đến đỡ lấy Âu Dương Triệt đặt lên giường, lo lắng nhìn hắn hơi thở dồn dập, chạm nhẹ vào gương mặt tuần mỹ đỏ bừng, cô phát hiện càng lúc mặt hắn càng nóng, mồ hôi cũng tuôn ra rất nhiều.

"Triệt, em nên làm như thế nào?" Cô gấp gáp đến mức muốn roi nước mắt, chỉ biết lấy tay hắn áp lên má của mình.

"Từ Du, mau rời khỏi, nếu không . . . anh . . . sợ mình không chịu đựng được mà tổn thương em. . . ." Hắn hít thật sâu cố gắng lấy hết sức mình nói cho cơ biết, cũng mạnh mẽ gạt tay mình ra, bởi vì làn da cô quá mát mẻ, quá mịn màng, nếu cứ tiếp tục tiếp xúc, hắn sợ mình sẽ nghiện, liền bộc phát thú tính của mình.

Cuối cùng cô cũng không nhịn được mà roi nước mắt, vì sao hắn khổ sở như thế lại không muốn cô ở cảnh bên san sẻ, hơn nữa là tình cảnh này mà hắn vẫn chỉ nghĩ cho cô, không chút nào muốn làm cô bị tổn thương, người đàn ông như thế, cô nguyện làm tất cả vì hắn.

Cô giống như tình ngộ gì đó, gương mặt hiện rõ sự kiên quyết, môi mạnh mẽ áp lên môi của hắn, trần trọc mút.

Âu Dương Triệt giật mình, tròn to mắt nhìn người con gái trước mặt, đau lòng cùng khổ sở tăng vọt lên, khiến hắn không tài nào kiềm được giọt nước mắt.

"Từ Du, không cần, em mau đi đi. . ." Hắn dứt khoát rời ra, khàn giọng ngăn cản cô, hắn không muốn mình tổn thương cô.

"Triệt, nghe em nói, em yêu anh, cho nên . . . em muốn trao trọn mình cho anh." Cô ôm hắn, áp đầu lên vòm ngực rắn chắc lắng nghe từng nhịp tim đập nhanh chóng cùng mạnh mẽ của hắn, e lệ nói, mặt đỏ bừng thẹn thùng.

Tim hắn như có dòng nước mật chảy vào, ngọt ngào vô cùng! Ngăn trở cuối cùng được tháo bỏ, hắn xoay người áp lên người cô, mỉm cười hạnh phúc.

"Anh yêu em."

(Còn tiếp)

P/s: Thật ra thì ta cũng không muốn đâu nhưng là thứ bảy tuần này ta đã phải thi hk2 rồi, thẳng tắp đến thứ sáu tuần sau mới xong, cho nên ta phải tạm ngưng việc sáng tác lại một thời gian, không lâu đâu, chỉ tầm 1 tuần rưỡi thôi. Các nàng đợi ta nhá, đừng bỏ rơi ta, rất là tội nghiệp cho ta nha!

Hôm nay có chút thời gian rảnh liền đăng lên, cũng như là chương cuối trước khi thi, hẹn mọi người vào tuần rưỡi sau nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Suốt cả đêm tinh thần mệt mỏi ý nồng đậm trong phòng, không hề phát hiện bên ngoài có một người lảng lảng đứng, lảng lảng cười, lảng lảng đau khổ.

Mộ Dung Thiên Hàn đứng tựa lưng vào tường, môi mỏng khẽ giương như cười, nhưng trong mắt của hắn ngay cả một ý cười nhỏ bé cũng không có. Trong phương màu xám tro chính là một mảng mơ hồ phức tạp, có hoài nghi, có đau khổ, có tia cười chế giễu.

Những tiếng rên rỉ, hơi thở gấp gáp, dồn dập từ trong phòng rơi vào tai hắn, rất có phân lượng, làm cho tim hắn đột nhiên bị hung hăng nhéo đau một trận.

Hắn cười khổ, từ khi nào hắn lại để tâm đến cô chứ, nhưng mà cơ hồ là để tâm rất sâu sắc, nếu không tim cũng không đau đến như vậy.

Rõ ràng biết là do âm mưu xấu xa của Hàn Tinh, cô cùng Âu Dương Triệt mới phát sinh quan hệ da thịt thân mật, nhưng mà vì sao hắn cố nói bản thân như thế, tim vẫn một mực rỉ máu.

Chính là bởi vì hình bóng của Âu Dương Triệt vô cùng rõ ràng trong lòng cô, cô yêu hắn nhiều như vậy, nguyện ý dùng thân mình cứu hắn, ha, nếu như thay vào, người trúng mị được là Mộ Dung Thiên Hàn thì cô có hay không cũng làm giống như vậy ?

Nhất định không! Bởi vì trong tim cô không hề có hắn, mà dường như cô còn căm ghét hắn tận xương tủy!

Ngửa đầu cười thống khổ hai tiếng, bỗng nhiên hắn thấy mình tại sao lại yếu đuối như thế, hắn trước giờ chưa bao giờ để tâm quá nhiều đến cảm xúc, mà người hắn hoàn hảo để tâm chính là cô bé nhỏ xinh năm đó!

Hôm nay vô tình phát hiện tâm địa Hàn Tinh quá mức thâm độc khiến hắn không thể nào chấp nhận, cô ta ngàn vạn lần cũng không phải cô bé violet năm đó, hoài nghi của hắn ngày càng rõ ràng, nhất định là một người khác, mà Hàn Tinh chính là giả mạo muốn tiếp cận hắn!

Lại cảm ấy trời đã sắp sáng, hắn không thể tiếp tục lưu lại, thoát một cái nhảy xuống đất, sau đó liền biến mất không tiếng động, thân thủ tuyệt không hề thua kém cô!

---ta là phân cách bé nhỏ---

Âu Dương Triệt mỉm cười nhìn dung nhan tuyệt mỹ của thiên hạ trong lòng, hiện tại bộ dáng mệt mỏi, giống như mèo con cọ cọ trong ngực hắn say mê ngủ làm hắn buồn cười cùng thương yêu không thôi.

Lấy tay khẽ vén sợi tóc mai trên mặt cô, áy náy lau đi mồ hôi tẩm lấm trên trán ngọc trắng mịn, nặng nề đặt lên một nụ hôn ôn nhu.

"Ưm . . ." Cảm giác có người quấy rầy làm cô khó chịu vô cùng, buồn bực hừ nhẹ, sau đó con đau nhức từ hạ thân làm cho cô thức giấc, u oán mở mắt.

Đập vào mắt chính là gương mặt xinh đẹp hơn cả nữ nhân của Âu Dương Triệt, trong đầu chợt xẹt qua hình ảnh thân mật của tối hôm qua khiến cô phụt một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng yêu chết người.

"Ha ha . . ." Âu Dương Triệt bị bộ dáng ngái ngủ của cô làm cho chọc cười, nhìn không được ấn xuống môi hồng hơi sưng của cô một nụ hôn nhẹ nhàng.

Cô ngượng ngùng đáp trả nụ hôn ngọt ngào của hắn, môi mang ý cười nồng đậm câu lên, vươn tay vòng qua cổ hắn, âu yếm hôn.

"Thôi chết, quên mất . . ." Chợt thấy gương mặt tuấn tú của hắn có chút xanh xao, cô chợt hốt hoảng kêu lên, đêm qua chỉ muốn giải được trong người hắn mà lại quên bèn đi vết thương trên đùi.

Vội vàng xốc chăn, nhìn chăm chăm vào vết thương khá sâu, máu đã khô đóng cứng lại, trong có hơi dữ tợn. Lòng cô chợt thất lại.

"Như thế nào lại ra nông nỗi này." Trong mắt tràn đầy hơi nước, nghẹn ngào vuốt ve gương mặt của hắn.

Cô biết, là do hấn muốn cứng rắn thoát khỏi mị được mới dùng biện pháp này. Mà hấn thường ngày thư sinh, nho nhã, không ngờ vì cô có thể ra tay với bản thân quyết tuyệt như thế, tàn nhẫn như thế.

"Anh không sao. Máu đã khô lại rồi, sẽ không tiếp tục chảy." Hấn nâng môi cười nhẹ, xoa xoa hốc mắt có chút đỏ của cô, lại kéo cô trở vào lòng mình.

"Đồ ngốc." Cô áp mặt vào lòng ngực trần trụi trắng nõn của hấn, lắng nghe nhịp tim đập trầm ổn của hấn. Nam nhân này, thật tốt với cô, thật yêu cô mà cô cũng thật sự rất yêu hấn!

-----ta là đây phân cách tình yêu-----

"A--" Ngay tại phòng cô là trần ngập ngọt ngào, mà ngay tại phòng của Hàn Tinh thì chính là tiếng thét chói tai, vang vọng cả căn biệt thự.

"Câm miệng, cô âm ỉ cái gì." Thiết Bảo ngoáy ngoáy lỗ tai, hung tợn đẩy ngã Hàn Tinh, trợn mắt đe dọa.

"Ngươi -- " Hàn Tinh vừa sợ vừa tức, thở phì phò, trừng mắt chỉ tay vào mặt đê hèn của Thiết Bảo, giận đến mức xanh mặt, không thể nói thành lời.

Kỉ ức tối qua là một mớ hỗn độn, thật không nhớ được cái gì, chỉ nhớ cô ta đã hạ được Âu Dương Triệt, phía sau lại đứt quãng, không thể nhớ ra.

Còn có cảm giác được tối qua mình cùng một nam nhân điên cuồng hoan ái, cứ nghĩ đó chính là Âu Dương Triệt, tâm tình sung sướng vô cùng. Không nghĩ tới vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy một nam nhân xa lạ, thâm hơn là hấn cực kì xấu xí.

Thân người hấn thấp bé, gương mặt đậm tà hốc hác, còn có vài vết sẹo lớn nhỏ trên mặt hấn. Cô ta chính là cùng hấn --

Thật ghê tởm!

"Ngươi là ai, khốn kiếp, sao lại là ngươi?"

"Tiểu mỹ nhân, được hầu hạ ta chính là phúc khí của cô, sao lại bày ra bộ dáng ủy khuất đó?" Thiết Bảo ngả ngón cười, tay bản thủ vươn ra vuốt ve thân thể trắng muốt hiện tại lại có nhiều vết xanh xanh tím tím của Hàn Tinh.

"Bỏ tay dơ bẩn của ngươi ra khỏi người ta." Hàn Tinh ghê tởm muốn buồn nôn, hung hăng hất cánh tay của hấn ra, vội vàng lấy khăn quấn chặt thân thể.

"Hừ, đừng có mà ra vẻ thanh cao, mày cũng không phải xử nữ gì, nhìn kĩ thuật cùng biểu hiện tối qua thì liền biết mày chính là trải qua vô số cuộc hoan ái rồi." Thiết Bảo không đùa giỡn nữa, tay hung hăng giơ lên nắm tóc của Hàn Tinh giật mạnh, khinh bỉ nói.

"Chết tiệt, buông tao ra." Hàn Tinh bị ăn đau nước mắt rơi xuống không ngừng, càng vùng vẫy càng đau, tóc cơ hồ muốn bị hấn giật đứt hết.

"Con tiện nhân." Thiết Bảo cười lạnh một tiếng, vung tay tát Hàn Tinh một cái vô cùng mạnh, chỉ thấy Hàn Tinh bị đánh ngã xuống đất, má trái nhanh chóng sưng đỏ, khóe miệng rỉ máu, xem qua vô cùng thê thảm.

"Thật bẩn tay của tao." Thiết Bảo không khách khí đạp thêm cho cô ta một cú, sau đó cầm lấy áo rơi trên đất mặc vào, hương cửa sổ đi tới, sau đó vệt một cái biến mất.

Hàn Tinh đau đến muốn ngất đi, tia căm thù trong mắt vô cùng sâu sắc, tay nắm chặt nắm đấm, môi cắn đến bật máu.

"Hàn Tử Du, là mày, chính là mày, khốn kiếp, tao thề phải giết chết mày!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Suốt cả đêm tỉnh táo mặt ý nồng đậm trong phòng, không hề phát hiện bên ngoài có một người lảng lảng đứng, lảng lảng cười, lảng lảng đau khổ.

Mộ Dung Thiên Hàn đứng tựa lưng vào tường, môi mỏng khẽ giương như cười, nhưng trong mắt của hấn ngay cả một ý cười nhỏ bé cũng không có. Trong phượng mâu màu xám tro chính là một mảng mơ hồ phức tạp, có hoài nghi, có đau khổ, có tia cười chế giễu.

Những tiếng rên rỉ, hơi thở gấp gáp, dồn dập từ trong phòng rơi vào tai hấn, rất có phân lượng, làm cho tim hấn đột nhiên bị hung hăng nhéo đau một trận.

Hấn cười khổ, từ khi nào hấn lại để tâm đến cô chứ, nhưng mà cơ hồ là để tâm rất sâu sắc, nếu không tim cũng không đau đến như vậy.

Rõ ràng biết là do âm mưu xấu xa của Hàn Tinh, cô cùng Âu Dương Triệt mới phát sinh quan hệ da thịt thân mật, nhưng mà vì sao hấn cố nói bản thân

như thế, tim vẫn một mực rỉ máu.

Chính là bởi vì hình bóng của Âu Dương Triệt vô cùng rõ ràng trong lòng cô, cô yêu hắn nhiều như vậy, nguyện ý dùng thân mình cứu hắn, ha, nếu như thay vào, người trúng mị được là Mộ Dung Thiên Hân thì cô có hay không cũng làm giống như vậy ?

Nhất định không! Bởi vì trong tim cô không hề có hắn, mà dường như cô còn căm ghét hắn tận xương tủy!

Ngửa đầu cười thõng khoải hai tiếng, bỗng nhiên hắn thấy mình tại sao lại yếu đuối như thế, hắn trước giờ chưa bao giờ để tâm quá nhiều đến cảm xúc, mà người hắn hoàn hảo để tâm chính là cô bé nhỏ xinh năm đó!

Hôm nay vô tình phát hiện tâm địa Hàn Tinh quá mức thâm độc khiến hắn không thể nào chấp nhận, cô ta ngàn vạn lần cũng không phải cô bé violet năm đó, hoài nghi của hắn ngày càng rõ ràng, nhất định là một người khác, mà Hàn Tinh chính là giả mạo muốn tiếp cận hắn!

Lại cảm ấy trời đã sắp sáng, hắn không thể tiếp tục lưu lại, thoát một cái nhảy xuống đất, sau đó liền biến mất không tiếng động, thân thủ tuyệt không hề thua kém cô!

----ta là phân cách bé nhỏ----

Âu Dương Triệt mỉm cười nhìn dung nhan tuyệt mỹ của thiên hạ trong lòng, hiện tại bộ dáng mệt mỏi, giống như mèo con cọ cọ trong ngực hắn say mê ngủ làm hắn buồn cười cùng thương yêu không thôi.

Lấy tay khẽ vén sợi tóc mai trên mặt cô, áy náy lau đi mồ hôi tẩm lấm trên trán ngọc trắng mịn, nặng nề đặt lên một nụ hôn ôn nhu.

"Ưm . . ." Cảm giác có người quấy rầy làm cô khó chịu vô cùng, buồn bực hừ nhẹ, sau đó cơn đau nhức từ hạ thân làm cho cô thức giấc, u oán mở mắt.

Đập vào mắt chính là gương mặt xinh đẹp hơn cả nữ nhân của Âu Dương Triệt, trong đầu chợt xẹt qua hình ảnh thân mật của tối hôm qua khiến cô phụt một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng yêu chết người.

"Ha ha . . ." Âu Dương Triệt bị bộ dáng ngại ngùng của cô làm cho chọc cười, nhện không được ấn xuống môi hồng hơi sưng của cô một nụ hôn nhẹ nhàng.

Cô ngượng ngùng đáp trả nụ hôn ngọt ngào của hắn, môi mang ý cười nồng đậm câu lên, vươn tay vòng qua cổ hắn, âu yếm hôn.

"Thôi chết, quên mất . . ." Chợt thấy gương mặt tuần tú của hắn có chút xanh xao, cô chợt hốt hoảng kêu lên, đêm qua chỉ muốn giải được trong người hắn mà lại quên bèn đi vết thương trên đùi.

Vội vàng xóc chẩn, nhìn chăm chăm vào vết thương khá sâu, máu đã khô đóng cứng lại, trong có hơi dữ tợn. Lòng cô chợt thất lại.

"Như thế nào lại ra nông nỗi này." Trong mắt tràn đầy hơi nước, nghẹn ngào vuốt ve gương mặt của hắn.

Cô biết, là do hắn muốn cứng rắn thoát khỏi mị được mới dùng biện pháp này. Mà hắn thường ngày thư sinh, nho nhã, không ngờ vì cô có thể ra tay với bản thân quyết tuyệt như thế, tàn nhẫn như thế.

"Anh không sao. Máu đã khô lại rồi, sẽ không tiếp tục chảy." Hắn nâng môi cười nhẹ, xoa xoa hốc mắt có chút đỏ của cô, lại kéo cô trở vào lòng mình.

"Đồ ngốc." Cô áp mặt vào lồng ngực trần trụi trắng nõn của hắn, lắng nghe nhịp tim đập trầm ổn của hắn. Nam nhân này, thật tốt với cô, thật yêu cô mà cô cũng thật sự rất yêu hắn!

-----ta là dây phân cách tình yêu-----

"A--" Ngay tại phòng cô là tràn ngập ngọt ngào, mà ngay tại phòng của Hàn Tinh thì chính là tiếng thét chói tai, vang vọng cả căn biệt thự.

"Câm miệng, cô âm ỉ cái gì." Thiết Bảo ngoáy ngoáy lỗ tai, hung tợn đẩy ngã Hàn Tinh, trợn mắt đe dọa.

"Ngươi -- " Hàn Tinh vừa sợ vừa tức, thò phi phò, trừng mắt chỉ tay vào mặt dê hèn của Thiết Bảo, giận đến mức xanh mặt, không thể nói thành lời.

Kí ức tối qua là một mớ hỗn độn, thật không nhớ được cái gì, chỉ nhớ cô ta đã hạ được Âu Dương Triệt, phía sau lại đứt quãng, không thể nhớ ra.

Còn có cảm giác được tối qua mình cùng một nam nhân điên cuồng hoan ái, cứ nghĩ đó chính là Âu Dương Triệt, tâm tình sung sướng vô cùng. Không nghĩ tới vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy một nam nhân xa lạ, thâm hơn là hắn cực kỳ xấu xí.

Thân người hắn thấp bé, gương mặt dâm tà hốc hác, còn có vài vết sẹo lớn nhỏ trên mặt hắn. Cô ta chính là cùng hắn --

Thật ghê tởm!

"Ngươi là ai, khôn kiếp, sao lại là ngươi?"

"Tiểu mỹ nhân, được hầu hạ ta chính là phúc khí của cô, sao lại bày ra bộ dáng ừ khuất đó?" Thiết Bảo ngả ngón cười, tay bần thiêu vươn ra vuốt ve

thân thể trắng muốt hiện tại lại có nhiều vết xanh xanh tím tím của Hàn Tinh.

"Bỏ tay dơ bẩn của ngươi ra khỏi người ta." Hàn Tinh ghé tòm muốn buồn nôn, hung hăng hất cánh tay của hắn ra, vội vàng lấy khăn quấn chặt thân thể.

"Hừ, đừng có mà ra vẻ thanh cao, mày cũng không phải xử nữ gì, nhìn kĩ thuật cùng biểu hiện tối qua thì liền biết mày chính là trải qua vô số cuộc hoan ái rồi." Thiết Bảo không đùa giỡn nữa, tay hung hăng giơ lên nắm tóc của Hàn Tinh giật mạnh, khinh bỉ nói.

"Chết tiệt, buông tao ra." Hàn Tinh bị ăn đau nước mắt rơi xuống không ngừng, càng vùng vẫy càng đau, tóc cơ hồ muốn bị hắn giật đứt hết.

"Con tiện nhân." Thiết Bảo cười lạnh một tiếng, vung tay tát Hàn Tinh một cái vô cùng mạnh, chỉ thấy Hàn Tinh bị đánh ngã xuống đất, má trái nhanh chóng sưng đỏ, khóe miệng rỉ máu, xem qua vô cùng thê thảm.

"Thật bẩn tay của tao." Thiết Bảo không khách khí đạp thêm cho cô ta một cú, sau đó cầm lấy áo rơi trên đất mặc vào, hương của sổ đi tới, sau đó vệt một cái biến mất.

Hàn Tinh đau đến muốn ngất đi, tia căm thù trong mắt vô cùng sâu sắc, tay nắm chặt nắm đấm, môi cắn đến bật máu.

"Hàn Tử Du, là mày, chính là mày, khôn kiếp, tao thề phải giết chết mày!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

"Triệt, anh bị thương, cho nên hôm nay không cần đến trường." Cô vừa giúp Âu Dương Triệt xử lí vết thương vừa nói. Nhìn vết thương đáng sợ, lại là trên da thịt trắng nõn của hắn thì càng thêm dữ tợn, lòng cô thực sự rất đau đớn.

"Được." Âu Dương Triệt không đành lòng từ chối cô, lập tức mỉm cười trả lời.

Nhìn bộ dáng chăm chú băng bó của cô, tâm hắn ngọt ngào vô cùng, mặc kệ vết thương có đau đớn cỡ nào đi nữa thì hắn cũng không cảm thấy đau rất một chút nào, còn ngược lại là đáng khác.

"Đã xong, Triệt, em đưa anh về."

Âu Dương Triệt tươi cười gật đầu, cùng cô chuồn êm ra khỏi nhà. Bởi lẽ họ đã phát hiện Hàn Tinh đã thức dậy, vạn nhất cô ta nổi điên lên đi tìm bọn họ thì thật sự phiền phức, nhất là trong lúc này.

-----ta là đây phân cách phiên phức-----

"Song Y, em muốn đi học sao?" Song Nhi giật mình, ngây ngốc nhìn Song Y đồng phục chỉnh tề, ngồi trước gương chải tóc đen dài của mình, lập tức lo lắng hỏi.

Song Y bị thương lần đó quả không hề nhẹ, sốt mê man mấy ngày liền, rất may mắn Song Nhi là một người am hiểu độc thuật lẫn y thuật, cho nên mới có thể đem Song Y khỏe lại, nhưng là vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

"Chị cứ yên tâm, em không sao." Song Y không quay đầu lại nhìn Song Nhi một cái, chỉ nhẹ nhàng thực hiện động tác chải vuốt tóc, khóe môi cười nhạt, nhìn qua gương Song Nhi có thể thấy được ánh mắt của Song Y rét lạnh vạn phần, cơ hồ muốn lạnh hơn chị hai là cô.

"Em tính trả thù sao?" Song Nhi gấp gáp đi đến, bắt ép Song Y phải đối diện mình, nhìn thẳng mắt nhau, không khó để phát hiện tia lo lắng nồng đậm trong mắt hạnh to tròn của Song Nhi.

Hàn Tử Du không phải một kẻ dễ đối phó, hơn nữa hiện tại Song Y lại yếu như thế, muốn trả thù Hàn Tử Du chẳng khác nào là đi tìm cái chết.

"Chị không cần lo cho em, em biết mình nên làm gì." Song Y dùng đôi mắt mang đầy tia tạp chất nhìn thẳng vào Song Nhi, môi vẫn duy trì độ cong đẹp mắt, ý cười càng lúc càng sâu.

"Em... " Thái độ kì lạ này của Song Y thật khiến Song Nhi lo lắng, trong lòng thầm mắng không ổn, biểu hiện này khẳng định Song Y đang muốn phan thanh thây Hàn Tử Du làm trăm mảnh, nhưng mà lại không giống cách hành động thường ngày của Song Y, nhất định là Song Y đã bị kích thích quá lớn, hận thù trong lòng rất sâu sắc!

Song Y cười trấn an, vỗ vỗ mu bàn tay trắng nõn của Song Nhi.

"Em tự biết mình nên làm gì và không nên làm gì, chị không cần lo lắng."

Nói xong liền xoay người, vớ lấy cái cặp trên giường, sau đó không nhanh không chậm rời khỏi phòng, để mặc Song Nhi ngồi đó, trầm mặt một lúc lâu.

"Tao nên giết chết mày, và không nên để mày yên thân, Hàn Tử Du!" Vừa đóng cửa phòng lại, Song Y tựa lưng vào cửa, môi cười lạnh, mấp máy nói nhỏ, sát ý trong mắt thực khiến người ta khiếp sợ.

----ta là dây phân cách khiếp sợ----

Cô vừa đến cửa lớp liền bắt gặp Tống Ngạo Thiên đang đứng trước cửa, tựa lưng vào vách tường, tay tai đút túi quần, cúi mặt xuống để mặc tóc rủ trước mặt che đi phượng mâu tuyệt mỹ.

Bộ dáng kia thật không biết đã đón tim bao đứa con gái đi ngang qua đây. Cô ngây ngốc một lúc, bất chợt mỉm cười, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chắc chắn mình không có trong số đó.

"Tử Du, tôi có chuyện muốn nói với em." Cô vừa bước đi lướt qua hắn, một bàn tay to lớn ấm áp đột ngột bắt lấy tay cô, bên tai lại truyền vào giọng nói trầm ấm của Tống Ngạo Thiên.

Cô sửng người, hắn sao lại đột nhiên muốn nói chuyện với cô, nhưng rồi cảm thấy không có gì là không ổn, cho nên cô lập tức gạt đầu.

"Được."

Sau trường . . .

"Anh muốn nói với tôi cái gì?" Cô cùng Tống Ngạo Thiên đã đứng ở khuôn viên trường thật lâu rồi, mà hắn chỉ là một mực im lặng nhìn cô, không mở miệng nói bất cứ điều gì, làm cho cô nheo mắt khó chịu, buộc phải mở miệng hỏi hắn.

"Em có vẻ đang rất hạnh phúc." Hắn không trả lời câu hỏi của cô, chỉ là cười nhạt một tiếng, mắt chuyển hướng, nhìn vào bãi cỏ xanh mướt dưới đất.

"Có ý gì?" Cô nhún mày, khó hiểu hỏi lại lần nữa.

"Ha, cũng phải, cùng người mình yêu bên nhau tất nhiên sẽ hạnh phúc vô cùng." Hắn ngồi xuống, tựa lưng vào gốc cây phượng vĩ, mỉm cười nhìn xa xăm, đột nhiên tim cô lại nhói lên một cái, hắn bây giờ thật cô đơn!

"Anh . . ."

Đột nhiên, Tống Ngạo Thiên vươn tay kéo mạnh người cô xuống, để cô ngồi cạnh hắn, tựa vào ngực hắn, hắn choàng tay ôm lấy thân thể đang run lên của cô.

"Hãy để tôi ôm em, chỉ một chút thôi." Hắn trầm giọng nói, giống như ni non, giống như khăn cầu cô. Bởi vì đầu cô áp lên ngực hắn, cho nên không thể thấy được ánh mắt của hắn đau đớn như thế nào.

Cô im lặng, thôi chừa quây, để yên cho hắn ôm, cảm giác ấm áp này quá quen thuộc, hình như là lần hắn ôm cô cách bấy giờ cũng khá lâu rồi.

"Tử Du, tôi biết đối với em tôi không là gì cả, hay cùng lắm chỉ là bạn mà thôi. Nhưng mà có lẽ em không biết được, tôi, tôi thực sự yêu em! Ha, có phải buồn cười lắm không, một kẻ trắng hoa như tôi lại nói ra mình thật tâm yêu một người, nghe có vẻ quá hư cấu đúng không?"

Nhưng điều đó lại xảy ra, tôi yêu em, cũng không rõ nguyên nhân, chắc có lẽ là do em thay đổi quá nhiều, và con người hiện tại của em đã làm tôi rung động, em lạnh lùng, đôi khi lại còn đồ mặt đáng yêu, thực không thể nào không yêu em được!

Và tôi cũng biết, trong tim của em chỉ có một mình Âu Dương Triệt, không hề có chỗ cho tôi, dù là rất nhỏ. Đau đớn, tim tôi như muốn rỉ máu, nhưng mà được thấy nụ cười của em, ôn nhu của em, không phải cho tôi, tôi cũng cảm thấy hạnh phúc."

Hắn ôm cô thật chặt, thì thầm vào tai cô, cả người run rẩy không thôi, bộc bạch hết tất cả nỗi lòng của mình.

Cô bản thân thật lâu, cho đến khi có một giọt nước rơi trên mặt của cô, cô mới choàng tỉnh, ngược mặt lên nhìn Tống Ngạo Thiên, hắn khóc /

Nói thật, nghe những lời nói của hắn, tâm cô rung động kịch liệt, nhưng mà cô đã yêu Âu Dương Triệt, làm sao có thể yêu hắn được.

"Xin lỗi." Cô rũ mắt xuống, giọng nói mềm mại thật nhỏ, không che giấu được áy náy.

"Không sao, không cần phải xin lỗi, bởi vì em không có lỗi, là tôi tự nguyện yêu em. Và cho dù như thế nào thì tôi cũng sẽ mãi yêu em." Hắn mỉm cười, thâm tình nói, ôn nhu đặt lên cái trái tron bóng của cô một nụ hôn nhẹ.

"Thật xin lỗi." Hắn thực khiến cô khó chịu, tim cô tại sao lại đau đớn như vậy, không thể nào nói nên lời được, ngay cả cô cũng không biết mình đang bị cái gì, chỉ biết mình thật có lỗi với hắn, chỉ có thể xin lỗi mà thôi.

"Em vào lớp đi, tôi muốn ở đây một chút." Tống Ngạo Thiên buồn cười xoa đầu cô, buông tay ra, đỡ cô đứng dậy, mỉm cười ôn nhu nói, nhưng mà đầu đó trong ánh mắt lại không che giấu được nỗi thương tâm thật sâu.

"Được." Cô nhu thuận gật đầu, bước thật nhanh rồi khỏi, che dấu không cho hắn thấy vành mắt đỏ ửng của cô.

Tay đặt lên tim, cảm thụ từng nhịp đập nhanh chóng của nó, nhắm chặt mắt nhớ lại từng kỷ niệm của cô và hắn, thủ thi trong lòng, cô có hay không yêu Tống Ngạo Thiên ???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

"Là ai ?" Tống Ngạo Thiên lạnh lùng hỏi, đáy mắt sắc bén nhìn thân ảnh xinh đẹp đang bước ra.

"Quả nhiên là Nhị bang chủ, thật nhạy bén." Song Y cười như không cười, nhẹ nhàng, bình thản xuất hiện trước mặt Tống Ngạo Thiên, bàn tay ngả ngón vuốt ve khuôn mặt tà mị của hắn.

Tống Ngạo Thiên chán ghét hất bàn tay dơ bẩn của Song Y ra, tay dứt vào túi quần, mắt âm lãnh nhìn chằm chằm mỹ nhân trước mặt.

"Ánh mắt kia của anh thật khiến tôi sợ đó nha." Song Y chợt cười ha hả trước hành động ghét bỏ của hắn, nhún nhún vai thu tay về, mắt hạnh cợt nhả pha lẫn tính toán khó dò.

Tống Ngạo Thiên chán ghét cô ta đến cực điểm, phát hiện mình không có lý do gì để đứng đây nghe cô ta nói diên nói hùng, liền xoay người cất bước rời khỏi.

"Anh có thật là kẻ đào hoa nổi tiếng không đây, mỹ nhân như tôi cũng muốn bỏ qua ?" Song Y đâu để hắn dễ dàng thoát khỏi, lập tức đi nhanh đến trước mặt hắn cản lại, thân thể uyển chuyển quấn lấy Tống Ngạo Thiên, tay chạm vào môi hắn khiêu khích.

Đúng như cô ta dự định, Tống Ngạo Thiên đứng lại, mắt không hề giảm bớt hàn khí trong đó, mà ngày càng nồng đậm, giống như muốn đông chết Song Y.

"Ha ha, tôi biết anh thay đổi chính là do trong tim anh đã có người yêu thực sự, nhưng mà . . ." Song Y dường như không chút sợ hãi trước khí thế lạnh lẽo của Tống Ngạo Thiên, môi cười càng sâu, úp mở nói, còn lấy tay chạm vào tim của hắn cảm thụ nhịp tim trầm ổn của hắn.

Hình như câu nói đó của cô ta đã nói đúng đánh thẳng vào tim của hắn, bạc môi nâng lên cười nhạt, đúng là hắn đã thoát khỏi hình tượng của một tên đào hoa phong lưu, biến thành Mộ Dung Thiên Hàn thứ hai đi ?! Cái "nhưng mà" của Song Y hắn là người tương tận biết rõ.

"Nhưng mà Hàn Từ Du không yêu anh, cô ta chỉ duy nhất quan tâm đến Âu Dương Triệt."

Hắn dường như không quá bất ngờ trước câu nói của Song Y, cho nên cũng không bị đá kích như cô ta thâm nghĩ.

"Anh không tức giận sao ?" Song Y trừng mắt nghi hoặc, tách khỏi người hắn, lùi về sau hai bước, mở môi đỏ mọng dò xét hắn.

"Cô hình như đã tính toán sai rồi, tôi không hề tức giận, bởi vì yêu một người, chỉ cần người đó hạnh phúc là đủ mỹ mãn." Tống Ngạo Thiên cười, hắn cười cho sự ngu ngốc của Song Y, cười cho bản thân mình quá mức cao thượng.

"Và cô không nên ngu dại mà hăm hại cô ấy, nếu không, xin lỗi, tôi không thể tha cho cô!" Tống Ngạo Thiên lướt qua Song Y, dùng chân một chút nhỏ giọng nói, ngữ khí vạn phần sắc bén, làm cho Song Y run rẩy một trận, sau đó trầm giọng cười lạnh rời khỏi.

Nhìn theo bóng dáng cô độc của Tống Ngạo Thiên, Song Y đỏ ngầu mắt, môi bị cắn đến bật máu, tay giày xéo gấu váy, cơ hồ muốn xé toạt nó ra.

"Khốn kiếp, tại sao hắn ta có thể ngu xuẩn như thế!"

----ta là đây phân cách ngu xuẩn =.=-----

"Đại tiểu thư đã về." Quân gia Trương vừa nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp của cô thấp thoáng đi vào liền gấp gấp đứng trước cửa chào đón, môi mím chặt, cả người thấp thỏm không yên, giống như đang muốn nói chuyện gì đó.

Cô nhẹ nhàng gật đầu, không quá để tâm đến, mệt mỏi bước từng bước trở về phòng.

Cô nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ biết vừa mở cửa phòng, chào đón cô chính là một cái tát mạnh mẽ thẳng tắp rơi trên mặt. Bị đánh bất ngờ khiến cô không chút đề phòng, chao đảo một chút, sau đó lấy lại thăng bằng, tâm trí trở về, ngẩng đầu nhìn chằm chằm hai nhân vật đang đứng trong phòng mình.

"Đồ tiện nhân, không ngờ mày dám hãm hại tao!" Giọng nói chát chúa nồng đậm hận thù, không cần nghĩ cũng biết là ai, không phải là em gái quý hóa Hàn Tinh của cô sao!

Cô cười nhạt một tiếng, tay nhẹ nhàng quệt đi máu đang từ từ rỉ ra từ khóe miệng, bình thần mang cặp vào phòng, dùng một cái quăng mạnh lên bàn, hành động kia cũng phần nào thể hiện lửa giận trong lòng cô, làm cho con người mạnh mẽ nào đó run rẩy, thu lại khí thế vừa rồi, khẽ lùi về sau hai bước.

"Tử Du, lần này con quả thật rất quá đáng, con không thể giờ ra âm mưu tàn nhẫn như thế với em gái mình." Hàn thị đang ngồi trên giường, lúc này còn khí phách vênh cao mặt, tay khoanh trước ngực, bây giờ như thế nào lại rút cổ lại, giọng nói mềm mỏng lạ thường ?!

"A ? Vậy sao, tôi thật không biết. Vì sao tôi phải làm như thế, không phải hai mẹ con các người là người biết rõ nhất ?" Cô mỉm cười hòa nhã, thân nhiên tiến lên kéo gần khoảng cách của ba người, tay khẽ quăn lộn tóc trước ngực mình. Nhìn như bình thường nhưng mà Hàn thị cùng Hàn Tinh lại rợn cả tóc gáy, trong lòng thầm than không ổn, nhất là nụ cười âm áp kia, thật quá mức đáng sợ.

Sắc mặt của Hàn thị cùng Hàn Tinh nhất thời biến sắc, nhanh chóng trắng bệch không chút huyết sắc, tay chân run rẩy, vậy ra Hàn Tử Du đã biết hết tất cả kế hoạch của bọn họ ? Không thể nào!

"Đã nhớ ra chưa mẹ, em gái ?" Cô đột nhiên bật cười một tràng dài, cổ tình nhấn mạnh hai chữ "mẹ" và "em gái", trong lòng lại buồn nôn không thôi.

"Mày im đi, mày nói điên khùng gì đó, nhớ cái gì chứ, chuyện này tao nhất định không tha cho mày!" Hàn Tinh then quá hóa giận, mang một bụng hỏa khí tùy lúc phun ra, giống như muốn đốt cháy cô thành tro bụi.

Cô cười lạnh trong lòng, một phen tán thưởng Hàn Tinh còn quá mạnh mẽ, hình như chưa thấy quan tài cho nên cô ta không biết sợ.

"Ai không tha cho ai thì còn chưa biết đâu."

Cô xoay người đi, vô cùng tự nhiên ngồi xuống bàn trang điểm của mình, dùng lược nhẹ nhàng chải mái tóc xinh đẹp mềm mượt của mình. Môi lơ đãng bật ra một câu, nhưng mà uy lực của câu nói kia cũng thật lớn, nhanh chóng chèn ép khí thế mỏng manh còn lại của Hàn Tinh, chỉ thấy cô ta há hốc mồm, ngực kịch liệt lên xuống.

"Con nói vậy là có ý gì ?" Trong lòng Hàn thị có dự cảm không lành, âm thầm hỏi hận hành động nông nổi của mình, còn có ngu ngốc tự chạy đến đây nộp mạng.

"Có ân tôi tắt báo, có thù tôi tắt trả, mà còn nhiệt tình trả lại gấp mười lần." Cô vô cùng vui vẻ trước câu hỏi của Hàn thị, dừng hành động chải tóc lại, quay mặt lại mỉm cười ôn hòa trả lời, đồng thời cây lược tinh xảo trong tay cô đột nhiên gãy làm đôi.

Hàn thị lần này thật sự khiếp sợ, trợn trừng mắt nhìn cây lược bị gãy rơi trên mặt đất, không chút chần chừ nắm tay Hàn Tinh còn đang bất động kéo nhanh ra ngoài.

"Khoan đã." Nhìn bộ dáng muốn trốn thoát của hai mẹ con Hàn Tinh, cô nhếch môi cười lạnh, thù cô chưa trả, như thế nào có thể rời đi ? Chân chuyển một chút liền bắt ngờ xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Mẹ gấp gấp gì chứ ?" Cô kéo kéo khóe môi cười quý dĩ, tay chậm rãi đóng cửa lại, tiến lại gần bọn họ.

Hàn thị cùng Hàn Tinh hoảng sợ lùi về sau mấy bước, sắc mặt xanh mét khó coi. Trong mắt cô xẹt qua ý cười khinh thường, tay nhanh chóng nắm lấy bả vai của Hàn Tinh kéo lại.

...

Một tràng dài âm thanh chói tai từ trong phòng vang ra liên tục khiến cho quân gia Trương đứng bên ngoài run rẩy cả tay chân, gương mặt già nua nhăn nhúm lại, mồ hôi lạnh thi nhau chảy ròng ròng.

"Aaaaa . . . "

"Thật mỗi tay." Cô cũng thật không nhớ mình đã mạnh mẽ đánh vào gương mặt xinh đẹp của Hàn Tinh bao nhiêu cái, chỉ biết khi đã cảm thấy mỗi tay mới buồn bực ngừng lại, chắc cũng không ít hơn mười cái đâu!

Môi vẫn duy trì nụ cười âm áp, trong mắt lại không có bất kì nhiệt độ âm áp nào, chỉ là một tầng sương lạnh. Nhìn thấy thành quả của mình, cô vô cùng hài lòng.

Hàn Tinh bị cô đánh liên tiếp vào mặt, ngã nhào ra đất, mỗi cái lực đạo cực kì mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần cái tát vừa nãy Hàn Tinh đánh cô, càng lúc càng mạnh, khuôn mặt đáng yêu nhanh chóng biến thành cái đầu heo xấu xí, cô ta ho khan, phun ra hai, ba cái răng trắng tinh, khắc ra cả bầm máu tươi, sau đó ngất xỉu đi.

Hàn thị đứng một bên chết đứng chứng kiến con gái bị đánh đến thân tàn ma dại, nhìn không ra con người nữa, tay chân chột đông cứng tại một chỗ, không có biện pháp di chuyển, nhìn con gái ngất xỉu, cả người cũng choáng váng, dùng một cái ngã ra hôn mê.

Cô khoanh tay cười lạnh, phúi phúi tay, giống như vừa rồi mình chạm phải một thứ rất dơ bẩn.

"Quân gia Trương, làm phiền bác mang hai người này ra khỏi đây, sẵn tiện lau sạch máu của Hàn Tinh rơi trên sàn." Cô lạnh lùng phun ra một câu, Trương quân gia đứng bên ngoài đột nhiên bị gọi tên giật nảy cả mình, một lúc lâu mới có thể mở miệng tuân lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Đã để mọi người chờ lâu nga~~~~~

Thật tình là ta dạo này cực kì bận, đang chuyên tâm vào luyện thi vào lớp 10, hơn nữa là trường chuyên, cho nên thời gian rảnh rỗi lại hạn hẹp đi rất nhiều. Thi xong ta sẽ cố gắng đăng truyện thường xuyên *cúi đầu*

"Chủ nhân!" Thiết Bảo vừa nhìn thấy thân ảnh yêu mị, kiều ngạo của Mị Ảnh liền cúi đầu xuống cung kính hành lễ, đẩy mắt xẹt qua tia mê luyện cùng kính sợ.

"Chuyện lần này ngươi làm rất tốt." Cô xoay ghế lại, đối diện với gương mặt đầy sẹo của Thiết Bảo, khước môi câu lên quý dị.

"Việc chủ nhân giao phó, Thiết Bảo tôi tất nhiên phải hoàn thành tốt." Thiết Bảo giống như bị cuốn vào đôi mắt màu tím than lãnh đạm, si ngốc một hồi lâu mới hoàn hồn trở lại kính cẩn trả lời.

Cô chỉ cười nhạt một tiếng, tay ngọc nâng lên tháo bỏ mặt nạ bạc, hoàn toàn lộ ra ngoài dung nhan tuyệt mỹ đến kinh người.

"Ngươi là người đầu tiên nhìn thấy dung mạo thật của ta, và cũng là người cuối cùng, đừng khiến ta thất vọng." Cô như có như không cảnh cáo hần, trong giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng đầy rẫy hàn băng lạnh lẽo, có thể bất cứ lúc nào phóng thích ra ngoài giết chết Thiết Bảo.

"Tôi biết, thưa chủ nhân!" Mồ hôi lạnh trên trán Thiết Bảo thi nhau rơi xuống, cúi gằm xuống không dám nhìn vào mỹ nhân khí thế bức người trước mặt, một mảnh ý niệm muốn chạm vào cô lúc trước nhanh chóng tan biến.

"Tốt, hơn nữa, ta không thích ánh mắt ngươi nhìn ta." Cô âm trầm nói, tay khẽ vẫy về lọn tóc trước ngực, và chúng cũng chính là vũ khí sắc bén nhất của cô.

"Tôi . . . tôi không dám." Thiết Bảo đến giờ khắc này chân đều đã mềm nhũn ra, có chút đứng không vững nữa, đáy lòng run rẩy cực độ. Chủ nhân của hần quá mức dọa người rồi!

Cô hừ nhẹ một tiếng, phẩy tay cho hần lui ra ngoài. Đến khi trong phòng vắng lặng, tối tăm chỉ còn có một mình cô, cùng với ánh trăng mờ nhạt len lỏi chiếu rọi vào phòng, cô mới tháo bỏ "áo giáp" cuối cùng của mình. Hiện tại cô không còn kiên cường, kiều ngạo nữa, chỉ còn lại một mình cô tịch mà thôi.

Cô cười như không cười, khẽ sờ rũ mắt. Khi nào cô mới thoát khỏi cái thế giới tăm tối này, khi nào cô mới được trả tự do tự tại ?

Chợt, có gì đó bất thường bên ngoài cửa sổ, đáy lòng cô run lên, ngầm nói không tốt. Tay thoát cái chụp lấy mặt nạ trên bàn cẩn trọng đeo lên mặt. Vừa xong bên ngoài liền có một bóng người cao lớn nhảy vào.

"Nghe danh tiếng của sát thủ Mị Ảnh đã lâu, bây giờ Thiên Hàn mới có dịp diện kiến."

Một nam nhân vận hắc y lịch lãm, khuôn mặt tuấn mỹ đến cực điểm xuất hiện trước mặt cô. Giọng nói trầm thấp, ngữ khí nửa đùa cợt nửa băng lạnh rét người. Mái tóc bạch kim rũ xuống mắt, nhất thời không thể thấy được tâm tình của hần.

Tay cô nắm thành nắm đấm, môi hồng khẽ mím lại. Chết tiệt, như thế nào Mộ Dung Thiên Hàn lại đến đây ?

Cô nhớ rất rõ ràng không hề phạm đến bang Thiên Long, càng không động chạm đến hần, cô tránh hần như tránh tà, làm sao hần lại tìm đến, hần có mục đích gì ?

"Thiên Hàn chỉ có ý muốn đến đây làm quen, không hề có ác ý, cô không cần căng thẳng."

Không hiểu vì sao hần cảm thấy nhân dáng này, đôi mắt này, khuôn miệng này vô cùng quen thuộc, thật giống với một người mà hần đã từng chán ghét, cũng yêu thương thật sâu. Vừa nghĩ đến, phượng mâu xẹt qua tia khổ sở khó phát hiện.

"Muốn gặp mặt cũng không cần dùng phương thức đột nhập này." Cô thả lỏng thân thể, cố gắng bình tĩnh như không, ngữ khí âm trầm khó đoán.

Giọng nói này . . .

Mộ Dung Thiên Hàn đột nhiên mở to mắt, phượng mâu kinh ngạc nhìn cô, không hề chậm trễ tiến lên động thủ, mà mục tiêu lại chính là mặt nạ của cô.

Quá hoảng sợ, không kịp phòng bị, khoảng cách của cô gần hần trong gang tấc. Động thân một cái xoay người tránh đi, chân cô thẳng tắp đá vào ngực hần.

Không nghĩ tới cô lại nhanh nhẹn như vậy, cường hãn như vậy, hần một chút cũng không ngờ mình bị đá trúng, ngực nhói đau một cái, lực đạo cú đá quả nhiên không hề nhẹ.

Nhìn hần bị đá lùi về sau, cô đảo tròn mắt linh hoạt nghĩ muốn thoát ra ngoài. Cô biết thân thủ hần hơn cô hai phần, cô hoàn toàn không phải đối thủ của hần, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị hần vạch trần.

Hần nào dễ dàng cho cô trốn thoát, dẹp phẳng cái nhói đau trên ngực, hần lại vọt lên chuẩn bị bắt lấy cô, lại bị cô công kích mạnh mẽ. Mà trong lòng hần lại không muốn động thủ đả thương cô, chỉ biết né tránh từng chiêu bén nhọn, tìm cách tóm lấy cô.

Cô không rõ vì sao hần không ra tay, chỉ biết đó là điểm yếu của hần, cô ra sức tấn công, cũng ra sức tìm cách trốn thoát.

"A--" Hần quả thật là kẻ thù của cô, nhanh như thể đã tránh né được đòn đánh của cô, mặc kệ những đau đớn mà cô gây ra trên người hần, khóa chặt cô trong vòng tay rắn chắc, để cho mặt cô đối diện hần trong khoảng cách sát sao.

"Cái này mà là chỉ muốn làm quen của anh đó sao?" Cô tức giận gầm lên, thật muốn phun một ngụm nước bọt vào khuôn mặt tuấn lãng của hần.

Hai tay của cô bị hần kìm lại, áp sát vào tường, thân thể gần đến mức hơi thở mang hương bột hà của phả vào trong mặt cô, lỗ tai trắng nõn chột ửng đỏ lạ thường.

Biểu hiện xấu hổ này cũng giống đến kì lạ, bị dồn ép vào đường cùng vẫn cố gắng ngẩng đầu cao ngạo, không chịu khuất phục. Nếu nói không phải là người đó thì là ai. Hần muốn kiểm chứng!

"Xin lỗi." Hần vừa nói xong liền cúi đầu xuống, dùng răng của mình ngậm lấy mặt nạ, từng chút kéo ra, giải thoát cho dung nhan xinh đẹp đến kinh người của cô.

"Đúng là em." Cứ đinh ninh trong lòng chắc chắn là cô, nhưng khi nhìn thấy được gương mặt tuyệt mỹ kia, Mộ Dung Thiên Hàn vẫn không khỏi giật mình, đáy mắt trầm luân không dứt.

Không chút chần chờ, hần lại cúi đầu lần nữa, lần này mục đích muốn ngậm lấy chính là đôi môi đỏ mọng ướt át của cô.

Bị hần hôn một cách quá bất ngờ, nhất thời đông cứng cả cơ thể, không thể thích ứng được, mắt cô tròn to hết mức, tay chân sau đó giãy giụa kịch liệt, nhưng sức lực của Mộ Dung Thiên Hàn quá lớn, cô không thể nào thoát ra được.

Môi bị hần trần trọc mút lấy, cố gắng cạy hàm răng của cô ra, cái lưỡi linh hoạt luồn vào khuấy đảo khuôn miệng thơm tho, quần lấy chiếc lưỡi phấn hồng ngọt ngào của cô.

"B . . . uông . . . ra . . . " Nước mắt cô vô thức rơi xuống, nức nở nức nức từng tiếng, là vũ nhục, là hần vũ nhục cô!

Cảm nhận được vị mặn, Mộ Dung Thiên Hàn mở mắt ra, nhìn thấy người ngọc mềm mại tựa vào tường, giống như không còn sức lực, nước mắt chậm rãi rơi xuống, như muốn chảy vào tim hần. Hần rời khỏi môi cô, ôm chặt lấy.

"Thật xin lỗi, tôi không có ý. Tôi . . . "

Cô đẩy mạnh hần ra, quệt nhanh nước mắt đang lăn dài, tức giận tát xuống mặt hần một cái tát thực mạnh.

"Tôi chán ghét anh, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!"

Cô chuyển thân đến gần cửa sổ.

"Tôi là Mị Ảnh. Tôi không mong muốn anh nhiều chuyện." Nói xong cô lập tức nhảy xuống, nhanh chóng biến mất trong đêm tối. Bỏ mặc Mộ Dung Thiên Hàn đứng bần thần ở đó, khoe môi rí máu khẽ nhếch lên, phượng mâu chất chứa bi thương thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Thời gian đã quá nửa khuya, nhưng ở một nơi nào đó vẫn còn có một chàng trai đang làm việc. Phụng mầu chăm chú nhìn vào máy tính, ngón tay thon dài tinh tế ưu nhã gõ từng phím chữ. Lâu lâu liếc mắt nhìn sang đồng hồ trên vách tường, nhẹ nhàng thở dài trong lòng, sau đó lại tiếp tục công việc.

Trên gương mặt xinh đẹp hơn cả nữ nhân lộ rõ vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt tuyệt nhiên không hề lung lay, vẫn chăm chú làm việc, ngón tay cũng bắt đầu chuyển động nhanh chóng hơn.

Nhìn thấy một màn này cô không khỏi đau lòng, quên mất tình trạng của mình hiện tại giống như tên trộm trình mờ anh, miệng nhỏ bật ra lời nói.

"Triệt, anh quá mức chăm chỉ rồi!" Thôi chết, cô quên mất! Cô lập tức bùm miệng lại.

"A!" Âu Dương Triệt đang tập trung vào công việc, hơn nữa bây giờ đã quá khuya, thế nhưng lại có tiếng nói đột ngột vang lên, tất nhiên không khỏi giật mình.

Nhưng rất nhanh sau đó, Âu Dương Triệt thay thế nét nghi ngờ trên mặt bằng nụ cười ấm áp như gió xuân. Giọng nói trong trẻo này không phải của bạn gái hắn thì còn có thể là ai nữa!

Hắn đánh nhanh vài dòng chữ trên máy tính, sau đó tắt máy. Duỗi thân một cái, đứng lên, chân không nhanh không chậm tiến về phía cửa sổ, đẩy nhẹ chiếc rèm màu cà phê sữa ra, ánh mắt mang tia cười nồng đậm nhìn về phía giai nhân bên ngoài.

"Anh không biết em còn là nữ hái hoa tặc ?" Âu Dương Triệt mở cửa sổ ra, vươn tay kéo cô đi vào, còn thuận tiện ôm cô vào lòng, tham lam ngửi lấy mùi hương thơm tho, ngọt ngào của cô. Môi mông khẽ mấp máy, quyết định trêu chọc cô một chút.

"Làm, làm gì có!" Cô ngượng chín mặt, đầu nhỏ vùi vào ngực hắn, hai cánh tay thon dài duỗi ra ôm chặt vòng eo tinh trắng, muốn cảm thụ ấm áp mà mình khao khát thật nhiều.

Âu Dương Triệt cười nhẹ, ôm cô ngồi xuống giường, để cô thân nhiên ngồi trên đùi hắn.

"Còn nói không ? Nửa đêm lên nhìn anh, còn mặc trang phục như thế này, em nói không phải hái hoa tặc thì còn là cái gì ?" Hắn nhướn mày, thân nhiên cười đến đáng giận, ngón tay trắng nõn khẽ trêu chọc chiếc mũi xinh xắn của cô.

"Anh thật đáng ghét!" Cô ngược mặt nhìn hắn, môi hồng vênh lên bất mãn cảm thán. Càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu đến chết người.

Ai có thể tin được đây chính là Hàn Tử Du, một hoa khôi nổi tiếng của ngôi trường danh giá SKY, càng không thể ngờ được đó chính là Mị Ảnh mang khí thế khiếp người!

"Ha ha " Âu Dương Triệt trầm giọng cười, làm rạng rỡ thêm nét đẹp ma mị của mình, khó ai có thể cưỡng lại, kể cả cô!

"Hừ, là anh nói em là hái hoa tặc đó." Cô yêu mị cười một tiếng, hai bàn tay không yên phận, từ từ dao động trên thân thể thon gầy như nữ nhân nhưng lại cô cứng rắn chắc của Âu Dương Triệt.

Ánh mắt của Âu Dương Triệt đột nhiên tối sầm, mờ mịt mông lung. Bàn tay tinh tế nhanh chóng bắt lấy đôi tay đang làm loạn của cô.

"Em đừng thách thức mức độ chịu đựng của anh!" Hắn khàn khàn giọng nói, như thể ngược lại càng thêm yêu nghiệt chết người, làm cho huyết dịch cô sôi trào, mũi có cảm giác như muốn phụt ra một lượng máu không nhỏ.

Tại sao bây giờ trong cô thật giống một con sói đói, còn hắn lại cực kì giống chú thỏ con yếu đuối bị cô bắt nạt ??

Chính vẻ mặt tròn mắt ngây ngốc này của cô đã làm tan biến hơi sức chịu đựng còn sót lại của Âu Dương Triệt. Gương mặt hắn đỏ bừng như đóa hoa nở rộ, không chút chần chờ chiếm lấy hai cánh môi màu hồng phấn của cô, lập tức hơi thở nam tính chạy vào trong cái miệng thơm tho của cô.

"Triệt . . ." Cô thở gấp, hai tay choàng qua ôm lấy cổ Âu Dương Triệt, khẽ rướn thân lên chạm vào da thịt nóng như lửa của hắn.

Dục vọng như lửa cháy lan tràn ra, khí thế ào ạt cắn nuốt hai người.

Cô rên rỉ trong lòng Âu Dương Triệt, hắn tham lam hôn cô, đến mức cô choáng váng, không thể thở nổi.

Cô bị hắn đánh ngã trên giường lớn, bàn tay xinh đẹp như nữ nhân vội vàng cởi hết quần áo của cô ra, cũng nhanh như chớp cởi quần áo của chính mình.

Âu Dương Triệt hé ra khuôn mặt yêu mị, biểu tình tối tăm, hai mắt lại bùng lên ngọn lửa.

Hắn bị dục vọng khống chế, huyết dịch toàn thân đều gào thét muốn cô, hắn muốn cô!

Hắn chậm rãi vuốt ve cặp đùi xinh cân xứng xinh đẹp của cô, sau đó từ từ đi lên trên, lại lên trên. Bàn tay như con sói đói không có điểm dừng, từng chút hưởng thụ nơi mềm mại, đẩy đà tăn ra hương thơm thơm mát của thiếu nữ.

"Úm . . ." Toàn thân cô run rẩy, mang theo rên rỉ mê người.

Cơ thể sau khi bị bàn tay to lớn của Âu Dương Triệt treu đùa trở nên cực kì nhạy cảm. Khuôn mặt không khỏi đỏ bừng.

"Triệt, yêu em . . ." Cô rên rỉ, làm nũng cầu xin.

Nụ hôn nóng bỏng của Âu Dương Triệt tao nhã lướt qua cằm và cổ họng trắng nõn của cô, sau đó dừng trên bầu ngực đầy đặn, trắng như tuyết của cô.

"A . . ." Hai chân bị mở ra. Âu Dương Triệt đưa mình vào giữa hai chân cô, đẩy sâu cô vào giữa giường lớn mềm mại.

Cô không thoát khỏi vòng tay hắn. Bàn tay nhỏ bé bắt lực xoa lấy mái tóc đen mềm mượt và bờ vai trắng mịn, rộng lớn của hắn.

Âu Dương Triệt cúi đầu, tận lực nhắm nháp hương vị ngọt ngào, ngon miệng của cô. Thay lời lẽ, hắn tiếp tục tham lam thưởng thức, gặm cắn nhũ phong xinh đẹp, hấp dẫn.

Bạn gái yêu quý của hắn nhạy cảm vô cùng, hai điểm hồng trước ngực bị kích thích, lập tức gọi cảm đứng lên.

Dục vọng như một sợi dây thừng quấn chặt lấy hắn, hai thân thể bị lửa nóng thiêu đốt, thèm muốn lẫn nhau.

Từ đầu tới cuối, Âu Dương Triệt không hề dời ánh mắt ra khỏi gương mặt xinh đẹp kiều diễm phiếm hồng của cô.

Âu Dương Triệt tựa như con sói đã đói khát rất lâu, nhanh chóng hạ móng vuốt xuống giữ lấy con mồi, không hề chớp mắt, giống như có thể dùng ánh mắt để xâm phạm cô, cắn nuốt toàn bộ ngọt ngào của cô.

"Triệt, Triệt . . ." Cô khao khát rất nhiều, thấp giọng cầu xin.

Âu Dương Triệt nhếch đôi môi mỏng hồng nhuận, nay đã đặc biệt đỏ, tăng thêm nét yêu nghiệt quyến rũ. Lực lượng giữa hai chân hắn càng thêm cứng rắn, hùng dũng.

"Yêu em . . . ừm . . ." Nơi đó nóng như lửa từ từ tiến vào bên trong cô, thật sâu, khiến cô không ngừng cầu xin.

Âu Dương Triệt cũng không nhận được rên lên, ánh mắt tối sầm.

Cô mềm mại không từ chối, nơi nữ tính đó vây chặt dương vật của hắn, tùy ý để hắn đi vào, hoàn toàn giữ lấy sau đó gắt gao hút chặt vào bên trong.

Nơi ẩm ướt của cô bức hắn muốn điên lên!

Hắn một bên nâng đùi ngọc của cô lên, rồi vắt cặp đùi trắng mịn thon dài lên vai của mình.

"Nhìn anh." Âu Dương Triệt ra lệnh. Hai tay nhanh chóng bắt lấy cái eo nhỏ của cô, giữ chặt cô lại.

"Từ Du, mở mắt nhìn anh." Hắn lại yêu cầu.

Không chống cự được yêu cầu của Âu Dương Triệt, cô nhỏ giọng rên rỉ. Rốt cuộc, đôi mắt to tròn lung linh chậm rãi mở ra, chống lại ánh mắt nam tính, cuồng dã.

Đột nhiên, thất lưng mạnh mẽ tiến lên phía trước, rồi lập tức lại lùi, sau đó, bắt đầu hoạt động, dùng sức mạnh cường đại lần lượt chui vào hang động bí mật mềm mại, dịu dàng của cô rồi phóng tung hương lạc trong đó.

"Úm, Triệt . . . a . . ." Thân thể bị lấp đầy thoát ra từng đợt khoái cảm.

Nóng quá! Nhiệt độ cứ tăng vọt lên. Cô nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp, tà mị mà mình yêu thương, trong lòng kích động không thôi.

Dáng người xinh đẹp xoay mở, phối hợp với dục vọng của Âu Dương Triệt, giao nộp bản thân, không hề giữ lại chút gì. Chấn, gối ôm và gối nằm trên giường lớn đều bị đẩy rơi xuống mặt đất, chỉ còn lại một đôi nam nữ trần trụi đang tận tình, triền miên giao thoa.

Một lúc sau, hai người thay đổi tư thế, ôm chầm lấy nhau, kích tình thờ dốc. Tiếng rên rỉ vang lên khiến người ta phải mặt đỏ tai hồng, vọng lên trong phòng ngủ.

Hai gò má cô đỏ bừng, thân thể không nhận được mà trở nên run rẩy.

"Triệt . . ." Khi cao trào thổi quét qua toàn thân, cô kêu to tên của người mình yêu thương ra. Bàn tay nhỏ bé nhanh chóng giữ chặt lấy cánh tay cường tráng của hắn. Sóng triều ân ái nháy mắt phun trào.

"Úm . . ."

Âu Dương Triệt càng đi vào nhanh hơn. Vật nam tính nóng bỏng đã tới đỉnh điểm cuối cùng.

Hắn găm lên một tiếng hung tợn, sau đó phóng thích chính mình vào trong thân thể mê người của cô.

"Anh yêu em, Từ Du."

Hai cổ thân thể trần trụi dán sát vào nhau, không hề có một khe hở. Cả hai thở dốc từng tiếng, thân mật ôm ấp, từ từ chìm vào giấc mộng đẹp. Trên mặt, khóe môi chậm rãi giương cao, không có ý định hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Vừa hừng sáng, chưa kịp để gà gáy cô đã choàng tỉnh dậy. Mắt hạnh xinh đẹp ngăm nhìn dung nhan yêu nghiệt của Âu Dương Triệt một chút, khóe môi câu lên mang theo nồng đậm ý cười.

Cô rón rén bước xuống giường, nhẹ nhàng mặc quần áo ngay ngắn, chỉnh tề. Trước khi rời đi còn không nhìn được hôn lên cánh môi hồng nhuận của Âu Dương Triệt. Đột nhiên hắn mở mắt tỉnh dậy, dùng tay phải giữ chặt gáy cô, môi lưỡi cuồng nhiệt giao triền.

"Em đúng là nữ hái hoa tặc, ăn anh đến sạch sẽ rồi chuồn êm" Kết thúc nụ hôn, Âu Dương Triệt ngồi dậy, chiếc chăn trắng tinh trượt xuống, làm bại lộ nửa người trên trắng nõn trần trụi của hắn. Cô đỏ mặt ấp úng.

"Làm, làm gì có. Anh mới là người đem em ăn sạch sẽ!" Cô phồng má giận dữ, xoay người phóng đến bên cửa sổ. Ném cho hắn ánh mắt giận hờn con nít rồi thoát cái biến mất.

Âu Dương Triệt buồn cười đến mức đỏ cả mặt. Cô đáng yêu như vậy làm sao hắn không thương, không yêu cho được.

-----ta là đây phân cách yêu thương-----

Cô trở về bang Hắc Bảo, muốn xem xét khi cô bỏ đi Mộ Dung Thiên Hàn có làm gì xằng bậy hay không. Nhưng rốt cuộc lại không có. Thậm chí Hắc Bảo cũng không biết Mộ Dung Thiên Hàn đã từng đột nhập vào đây.

Cô đau đầu xoa xoa thái dương. Mộ Dung Thiên Hàn này càng ngày càng khó hiểu, hắn đích thân đến đây mà lại không có bất kì hành động gì, hay thật sự hắn muốn đến để xác minh cô chính là Mị Ảnh? Không thể nào! Hắn sẽ không xem trọng cô như thế đâu.

Trước khi trở về nhà cô ghé vào một shop quần áo gần nhà, tùy tiện chọn một bộ trang phục đơn giản lại kín đáo, thành công che lấp đi dấu hôn chi chít trên cổ và xương quai xanh.

"Đại tiểu thư, cô đã về." Cô còn chưa kịp bước vào nhà đã đụng phải quản gia Trương đứng trước cửa chào đón. Không phải trùng hợp, hình như quản gia Trương cố tình đứng đây là để đợi cô.

Cô quan sát thêm lại chút lại thấy trán cái trán già nua có vài nếp nhăn đang rịn ra mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng không mấy hồng hào như thường ngày. Đây lòng cô đột nhiên run lên. Cô dự cảm có chuyện không tốt sắp đến!

"Chủ tịch đã trở về. Người đang đợi cô trong phòng làm việc."

Thì ra Hàn Dục đã trở về. Hàn Dục - một người đàn ông mà mẹ và cô đã từng yêu thương rất nhiều, nhưng đó chỉ là "đã từng" mà thôi, bây giờ cô hận không thể giết chết ông ta ngay lập tức!

Ông ta về đây làm gì chứ? Là mẹ con Hàn Tinh kéo ông ta về đây trừng trị cô? Hừ, một lũ cặn bã.

"Được, tôi biết rồi. Ông lui xuống đi."

Cô nhìn thấy được vài tia lo lắng trong đôi mắt hiền từ của quản gia Trương, mỉm cười yếu ớt trấn an ông. Sau đó không chút chần chừ đi về phía phòng làm việc của Hàn Dục.

Cô phát hiện cửa không khóa, không thèm để ý đến lịch sự tối thiểu phải làm, lạnh lùng mở cửa ra đi vào, đứng khoanh tay nhìn về phía người đàn ông trung niên đang ngồi làm việc.

"Tôi nghe quản gia Trương nói ông muốn gặp tôi." Cô không có kiên nhẫn chút nào với ông ta, càng nhìn vào con người kia lửa hận trong lòng cô càng bùng cháy dữ dội, sợ là kìm nén không kịp mà lao đến một phát bắn chết ông ta.

Hàn Dục cuối cùng cũng nhúc nhích, ông ta ngược mặt nhìn cô một cái, đáy mắt lạnh lẽo không chút độ ấm của tình cha con. Ông ta đột ngột đứng lên, chậm rãi đi từng bước về phía cô, từng bước từng bước đến gần. . .

"Mày là đồ nghịch nữ, mày muốn phá nát cái gia đình này đúng không ?" Hàn Dực thẳng thừng giáng xuống một cái tát thật mạnh vào mặt cô, đôi mắt hằn đầy tia máu đáng sợ. Ông ta cuồng nộ hết lớn, không chút hối hận về lực đạo quá mạnh của mình.

Cô không nghĩ tới ông ta sẽ hạ thủ với mình, không hề phòng bị mà lãnh trọn cái tát mạnh mẽ, cô ngã ra đất, máu tươi phun ra không ít, cái má đau rất đến mức cô phải nhắm mày, nghiền chặt răng không cho tiếng rên rỉ đau đớn bật ra ngoài.

Cô dùng mu bàn tay trắng nõn quệt mạnh dòng máu nơi khóe miệng, lại càng làm cho máu thêm khuếch tán, nhìn vào rất đáng sợ. Cô kiên cường gương người đứng dậy, dùng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn ông ta.

"Ông cầm miệng đi! Người phá nát cái gia đình này là ông, là hai mẹ con Hàn Tinh! Khốn kiếp! Tôi không làm sai gì cả, ông dựa vào cái gì đánh tôi, ông không phải ba của tôi!" Cô đã chịu đựng ông ta đến phát điên rồi, cô thể nhường nhịn được nữa!

Hàn Dực dường như không nghĩ đến cô lại phản ứng mạnh mẽ như thế, trong phút chốc con thịnh nộ tuột xuống không ít. Khi nghe lời cô nói càng cảm nín, nửa lời cũng không hé răng.

"Mày biết cái gì mà nói, chính mẹ mày đã phản bội tao trước, đã hủy hoại cả cuộc sống gia đình đang đầm ấm hạnh phúc này."

Cô cười điên cuồng, cười đến mức nước mắt cũng chảy dài trên mặt.

"Ha ha, nực cười, thật sự rất nực cười. Ông đổ mọi tội lỗi cho mẹ tôi sao ? Mẹ tôi không sai gì cả, điều sai lầm nhất mà bà ấy từng mắc phải chính là yêu một tên đàn ông tệ bạc như ông! Ông yêu mẹ tôi mà lại không tin tưởng bà ấy, lại đi nghe lời của người phụ nữ độc ác kia. Khốn nạn thật. Ha ha."

Cô xoay người rời khỏi phòng, cô sắp không chịu nổi nữa rồi, cô muốn khóc, muốn khóc thật nhiều, thật thỏa thích.

Hàn Dực bị lời nói của cô tác động vô cùng mạnh mẽ. Khuôn mặt cương nghị đột nhiên xệt qua vẻ đau khổ tột cùng. Bàn tay nắm chặt thành nắm đấm nện xuống nền đất liên tục. Giống như hành động đó không hề đau đớn. Cũng có thể vì nó không đau bằng tim của ông ta . . .

Cô vọt chạy lên phòng khóc nức nở.

"Mẹ ơi . . . "

Bất giác cô lấy điện thoại, vô thức bấm loạn một dãy số, sau đó bấm nút gọi.

"Từ Du ? Có chuyện gì vậy ?" Một giọng nói nam tính trầm thấp truyền vào tai cô. Cô giật mình, tim đập loạn xạ. Tại sao cô lại gọi cho Tống Ngạo Thiên chứ ?

". . . " Cô lựa chọn im lặng không trả lời.

"Em có chuyện gì sao ? Từ Du, trả lời tôi đi. Em đừng làm tôi lo lắng." Thanh âm gấp gáp mang theo lo lắng của Tống Ngạo Thiên làm tim cô đình chỉ hoạt động một giây, nói cô không cảm thấy ấm áp chính là nói dối.

"Em đang ở đâu ? Tôi sẽ đến ngay."

"Tôi đang ở nhà, tôi không muốn ở đây nữa, anh đến đưa tôi đi nơi khác đi." Cô cuối cùng cũng quyết định trả lời, nghẹn nghẹn nói, giọng mũi nồng đậm khiến Tống Ngạo Thiên lập tức phát giác được.

"Em đang khóc sao ?"

". . . "

"Đợi tôi, tôi đến ngay đây." Thế là hấn cúp máy.

Cô bản thân nhìn vào màn hình điện thoại đã tắt. Ánh mắt dời đi nhìn ra cửa sổ, nhìn một cái gì đó xa xăm mà ngay cả cô cũng không biết, ánh mắt sâu lắng, ngưng đọng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

"Tiểu thư đang ở trong phòng thừa Tống thiếu gia." Quản gia Trương biết được tình hình căng thẳng của Hàn Dục và cô, đang sốt ruột không biết nên làm gì thì lại thấy Tống Ngạo Thiên đến, nói muốn tìm cô. Ông vui mừng đến mức nhanh chóng dẫn hần đến phòng cô.

"Cảm ơn ông." Tống Ngạo Thiên rất lễ phép gật đầu cảm ơn. Đợi đến khi quản gia Trương đi rồi mới giờ tay gõ cửa.

"Tử Du, tôi đến rồi, em mở cửa cho tôi đi."

"..."

Tống Ngạo Thiên có cảm giác không ổn, vội gõ cửa thêm mấy cái nữa, giọng nói cũng trở nên gấp gáp hơn rất nhiều.

"Tử Du, tôi biết em đang ở trong phòng, mau trả lời tôi đi."

"..." Vẫn là im lặng đến đáng sợ.

Tống Ngạo Thiên cảm nhận được tim mình đang đập rất nhanh, rất mạnh, đến nỗi hần hít thở cũng không thông, cảm giác lo lắng, mất mát này dần dần lan tràn, khuếch tán trong tim hần, giống như hần sẽ mất cô mãi mãi.

Ý thức này vừa lóe lên đã dọa hần đến trắng bệch cả tuần nhan bất phàm, không cho phép chần chừ thêm giây phút nào nữa, hần giờ chân dùng lực đạp mạnh vào cửa. Cánh cửa lập tức bung ra, hần nhanh chóng vọt vào tìm kiếm bóng dáng mảnh khảnh yếu ớt của cô.

Cô ngồi trên giường, mặc kệ gió mạnh từ ngoài cửa sổ quét vào, cô mặc nhiên không hề chớp mắt một cái mà cứ nhìn ra bên ngoài, đôi mắt sâu thẳm khó nắm bắt, vẻ mặt cô thản nhiên cười, trông cô thật thanh thản, thoải mái. Nhưng chính những giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt xinh đẹp đã bán đứng cô, hoàn toàn tố cáo nỗi đau đớn sâu sắc trong lòng cô bây giờ.

Nhìn thấy cô vẫn bình an vô sự, Tống Ngạo Thiên mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hần cất bước tiến lại gần, đến khi hần cách cô hai, ba bước thì ngừng lại, lẳng lặng ngắm nhìn con gái mềm yếu trước mặt. Hần rất muốn tiến lên thêm nữa, ôm chặt cô vào lòng để hần lau đi nước mắt của cô, yêu thương, che chở cô.

"Thật xin lỗi, tôi không biết tại sao mình lại gọi anh đến đây..." Thật lâu sau đó cô mới quay lại nhìn hần, thản nhiên cười nhẹ.

Chính cô cũng không hiểu tại sao lúc đó mình lại nghĩ ngay đến cái tên của Tống Ngạo Thiên, trong đầu cũng vô thức hiện lên gương mặt tuấn mỹ vô trù của hần? Cô cười khẽ trong lòng, cô quên mất, hần là thiên sứ của cô, có lúc nào cô yếu đuối nhất mà không có hần xuất hiện an ủi, chở che?

"Tôi rất vui khi em gọi cho tôi." Khó có ai có thể biết được khi nhìn thấy tên cô hiện lên trong điện thoại hần đã vui mừng đến mức nào, trái tim hần đã chết đi thì giống như có một liều thuốc thần kì cứu sống lại.

Nhìn nụ cười ấm áp của hần, cô vô thức ngây ngốc đến nửa ngày, tim đang bình ổn đập cũng bất giác đập lệch một nhịp. Cô cúi mặt xuống không dám nhìn hần nữa, sợ rằng bản thân sẽ sa ngã mà yêu hần mất.

Mà nụ cười kia cũng là một tác động rất mạnh mẽ đến nỗi đau khổ của Hàn Tử Du, nó phá vỡ đi bộ mặt đang cố tỏ ra bình thản của cô. Nước mắt như trân châu lăn nữa ồ ạt rơi xuống, muốn kìm nén lại cũng không được.

Cô như đánh mất lí trí, đứng dậy lao đảo chạy ào đến bên Tống Ngạo Thiên, hiện tại cô rất muốn được hần che chở trong vòng tay ấm áp, muốn được hần nhỏ giọng an ủi. Tống Ngạo Thiên phút đầu còn ngỡ ngàng, nhưng rất nhanh sau đó phối hợp với cô, đan tay đón cô rơi vào lòng mình.

"Em có thể khóc thỏa thích, một chút tôi cũng không thấy em khóc." Hần biết cô rất mạnh mẽ, cũng thật yếu đuối. Cô không mong muốn và cũng không cho phép bất kì ai nhìn thấy bộ dạng yếu ớt, khóc lóc khổ sở của mình.

"Gia đình của tôi đã từng rất hạnh phúc. Nhưng đến năm tôi hai tuổi, mọi chuyện đều thay đổi, đến mức tôi không thể nào tiếp nhận nổi.

Một ngày ba tôi nhận được một cuộc gọi lạ đến từ một người phụ nữ. Bà ta nói mẹ tôi đã ngoại tình và muốn gặp ba tôi để đưa chứng cứ cho ông xem

Ba tôi rất tin tưởng mẹ, nhưng ông ấy vẫn không thể nào bỏ qua được. Cho nên ông ấy đã đến gặp người phụ nữ kia. Bà ta đưa cho ba tôi những tấm ảnh thân mật của mẹ tôi và một người đàn ông khác, con ghen của ba tôi bộc phát mạnh mẽ khi phát hiện người đàn ông trong hình chính là bạn trai cũ của mẹ tôi.

Người đàn bà kia không chỉ dừng ở đó, bà ta còn nói nếu như ba tôi chưa tin thì có thể cùng bà ta đến một nơi. Ba tôi tất nhiên đi theo, đến nơi lại bàng hoàng phát hiện mẹ tôi quần áo xộc xệch đang giằng co với người đàn ông trong bức hình.

Tình cảm của ba mẹ tôi rạn nứt từ đó. Ba không hề nghe lời biện minh của mẹ tôi, đối xử mẹ con tôi rất tệ bạc và tàn nhẫn, thậm chí ông ta còn mang người phụ nữ khác về nhà để tổn thương mẹ tôi. Và kết quả là mẹ tôi không chịu nổi nữa mà phải thất cổ tự tử.

Bà ấy chết ngay trước mặt tôi, chính là trước mặt tôi đó! Nhưng tôi không làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mẹ mình chết..."

Cô bản thân kể lại nỗi ám ảnh cô chôn giấu thật sâu trong lòng mình trong suốt ngần ấy năm qua, cô không thể ngờ sẽ có một ngày cô kể nó cho một người khác nghe, mà đó lại là Tống Ngạo Thiên! Cô tin tưởng hần như vậy sao?

Cô nhin không được mà nhớ lại cảnh tượng ngày hôm ấy. Mẹ cô gầy gò yếu ớt vuốt má cô, hôn cô rất nhiều, bà nói cô hãy sống tốt khi không có bà ở bên cạnh. Bà vỗ cô ngu, nhưng cô nhất quyết không chịu, bà bắt lực khóc khan, khó khăn rí ra hai giọt nước mắt. Bởi vì bà khóc quá nhiều rồi, không thể khóc thêm được nữa. Cuối cùng . . .

"A!!!" Cô hét to một tiếng, hai tay ôm chặt đầu mình giày vò, cô đau đầu quá!

"Từ Du, đừng sợ, có anh ở đây." Tống Ngạo Thiên hoảng hốt ôm chặt lấy cô, không cho cô tự tổn thương mình. Hắn nhẹ vỗ lưng cô, thấp giọng trấn an.

Cô vùi vào lồng ngực hắn khóc rống, tay giãy nảy nện từng đấm vào hắn.

Phượng mẫu của Tống Ngạo Thiên vô thức rơi một giọt nước mắt trong suốt, chạy dọc theo gò má trắng nõn tuấn mỹ, từ từ đi xuống chiếc cằm rồi rơi vào má của cô.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, đôi mắt to tròn ngân ngấn lệ nhìn vào phượng mẫu ấm áp của hắn. Môi hồng mấp máy nói không nên lời.

"Đừng sợ, có anh bảo vệ cho em." Tống Ngạo Thiên cúi đầu, chuẩn xác hôn lên đôi môi đỏ mọng vừa nãy bị cô cắn đến bật máu. Hắn âu yếm liếm vành môi đang chảy máu tươi, ôn nhu quần quít chiếc lưới đình hương thơm tho của cô, giúp cô phần nào dịu bớt nỗi đau đớn, sợ hãi trong lòng.

Cô chớp nhẹ mắt, nước mắt ứ đọng trong vành mắt đỏ hoe từ từ rơi xuống. Cô nhẹ nhàng đáp lại Tống Ngạo Thiên, đáp lại cái hôn nồng đậm yêu thương ngọt ngào của hắn, hai tay thon dài trắng nõn vươn ra ôm lấy cổ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Hai người triền miên liếm mút mật ngọt của nhau. Đến một lúc, bất ngờ cô mở mắt choàng tỉnh, vội vàng dùng tay chống ở ngực hắn đẩy ra.

"Xin, xin lỗi . . ." Cô nghiêng mặt qua nơi khác, thoáng nhìn ra cửa sổ. Cũng vì thế mà đã bỏ qua không phát hiện vết thương đau đớn khảm sâu trong ánh mắt của Tống Ngạo Thiên.

"Không đúng, người xin lỗi là anh mới đúng. Vẫn biết trong lòng em đã có thầy Triệt, thế nhưng anh vẫn không thể nào buông bỏ được . . ." Tống Ngạo Thiên cười nhạt một tiếng, bi thương trong mắt lần nữa tràn ra bên ngoài. Thực khiến người khác đau lòng!

Cô hoảng hốt quay mặt lại nhìn hắn. Không biết là do áy náy hay một thứ tình cảm gì khác mà cô cảm thấy tim mình như ai bóp nghẹn, khiến cô không tài nào thở nổi. Cô mấp máy môi, muốn nói gì đó rồi lại thôi, lẳng lặng để giọt nước mắt ứ đọng nơi khóe mắt trào ra.

"Biết phải nói sao đây. Thực sự rất kì quặc, đến mức chính anh cũng không tiếp thu nổi. Ngày trước anh chán ghét em vô cùng, chán ghét tính tình đồng đánh, chanh chua của một vị thiên kim tiểu thư nhà giàu, chán ghét một cô gái lẳng lơ ti tiện không chịu nổi. Thế nhưng bây giờ lại chính cô gái đây đánh gục trái tim anh! Không còn như ngày trước, cô ấy xinh đẹp tuyệt luân, khí chất kiên cường, kiêu ngạo, từng chút thay đổi, từng chút kính người . . ."

"Nhưng đến phút chót, người cần nhận được được chú ý của đối phương, cần được đối phương quần quít như trước lại là anh. Thật sự rất buồn cười. Đây chính là cái giá mà anh phải trả . . ."

Tống Ngạo Thiên ngược lại không hề hờn giận hay trách móc cô làm tổn thương mình, mà người hắn căm giận nhất lại là chính bản thân hắn, giận mình không biết quý trọng, không biết nắm bắt. Giờ đây có hối hận như thế nào thì cũng đã muộn màng quá rồi!

Hắn ôn nhu xoa mặt cô, dịu dàng lau đi giọt nước mắt trong suốt như pha lê trên gò má của người thương. Hắn biết cô đang rất áy náy, cho nên hắn phải tỏ ra vui vẻ một chút để cô giảm bớt phần nào khó chịu trong lòng. Nhưng hắn sai rồi, cô không chỉ có áy náy, mà hắn vui vẻ bên môi nhưng trong ánh mắt lại như đang khóc!

Cô không rõ tim mình vì cái gì mà đau đớn, chỉ biết khi nhìn thấy ánh mắt đó của Tống Ngạo Thiên lòng cô như thắt chặt lại. Nếu như nói cô không cảm động trước lời nói chân thành của hắn thì chính là nói dối! Nhưng . . .

"Triệt rất yêu tôi!"

Chỉ một lời nói của cô cũng đủ làm cho Tống Ngạo Thiên trong phút chốc không thể nào gượng cười được nữa.

"Anh không đòi hỏi em phải đáp lại tình cảm của anh, anh chỉ mong muốn em luôn xem anh là thiên sứ của riêng em, sẽ tìm anh mỗi lúc em mềm yếu như hôm nay. Anh sẽ ở bên em và an ủi, che chở cho em. Như thế là đủ!"

Hắn hít một hơi thật sâu, tự nhủ lòng mình đến lúc cần phải đối mặt, cần phải chấp nhận. Hắn hôn lên trán cô, thì thầm bên tai cô. Xin hãy để hắn luôn ở

bên cô khi cô yếu đuối, hãy để hấn yêu thương cô như một người bạn, hay một người anh trai!

Cô không mở miệng trả lời hấn, chỉ giàn đơn nhẹ gật đầu, cố gắng mỉm cười với hấn, một nụ cười thật tươi tắn.

-----ta là đây phân cách tươi tắn-----

"Xin lỗi thầy!"

Ngay từ lúc hấn thổ lộ hết tâm tư của mình với cô, hấn đã phát hiện được có một người khác đang đứng bên ngoài phòng. Hô hấp vững vàng đó không thể nào là Trương quân gia, càng không thể là Hàn Dực. Chỉ là suy đoán thoáng qua nhưng không ngờ lại đúng đắn. Đó chính là Âu Dương Triệt!

Âu Dương Triệt đứng tựa lưng vào tường, hai tay đút túi quần lẳng lặng đứng đó. Đến khi Tống Ngạo Thiên bước ra ngoài, Âu Dương Triệt như có như không nở nụ cười với hấn. Thật lâu mới mời hấn đến một nơi khác để nói chuyện.

Tống Ngạo Thiên không hề đoán được cảm xúc hiện giờ của Âu Dương Triệt là gì? Là tức giận đi?

Nhưng thực kì lạ, một chút biểu hiện của tức giận Âu Dương Triệt cũng không có. Hấn đan mười ngón tay vào nhau, gương mặt tuấn mỹ tĩnh lặng không rõ đang nghĩ ngợi cái gì.

Đã đợi rất lâu nhưng cả hai không có người nào lên tiếng trước, rốt cuộc Tống Ngạo Thiên không còn kiên nhẫn nữa, thanh âm xen lẫn áy náy phá tan bầu không khí im ắng.

"Thầy biết em rất thích Tử Du. Chính thầy cũng như vậy." Âu Dương Triệt đột nhiên thốt lên, phượng màu màu lam xinh đẹp mà thâm thúy nhìn về phía Tống Ngạo Thiên.

"Nhưng cô ấy yêu thầy, không phải em. . ."

"Em sai rồi! Thầy có thể cảm nhận được cô ấy yêu thầy, nhưng yêu cả em!" Lời nói của Âu Dương Triệt vô cùng có trọng lượng đánh vỡ tất cả không phút chốc.

Tống Ngạo Thiên như không thể nào lý giải được lời nói của Âu Dương Triệt, mấp máy bạc môi đang run rẩy "Thầy nói cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Âu Dương Triệt cũng không quá bất ngờ trước kích động của Tống Ngạo Thiên, chỉ thản nhiên cười nhẹ, bộ dáng như không có gì đáng ngại.

Nhưng trong thâm tâm hấn làm sao không có đau đớn! Thử hỏi trên đời có nam nhân nào như hấn hay không? Có người nào tự động bắc cầu nối cho người mình yêu cùng nam nhân khác không?

Kì thực hấn sớm đã nghĩ thông suốt. Cô, mỹ mạo tựa thiên tiên, khí tức bất phàm, cô sớm đã được trời định là một nữ vương, một người không thuộc sở hữu của riêng ai!

Hấn biết lúc nào cô cũng bối rối, day dứt với cảm xúc của chính mình. Là một người yêu thương cô thật lòng, hấn thật sự không nỡ. đành vậy, hấn đây phải giúp cô minh bạch lòng mình!

"Nghe qua thật hoang đường, nhưng thực sự cô ấy yêu cả hai chúng ta."

Tống Ngạo Thiên mất hết nửa ngày để ngẫm ngốc, đầu óc hơn người đột nhiên ngưng trệ, không tài nào tiêu hóa nỗi cú sốc bất ngờ này.

"Có lẽ em cũng biết Tử Du là một cô gái có phong phạm bất phàm, cô ấy không thể nào là của riêng một ai." Âu Dương Triệt nhìn thẳng vào phượng màu mang đầy tia rồi rớm, phức tạp của Tống Ngạo Thiên, nhưng vẫn dễ dàng phát hiện chút gì đó vui mừng cùng hi vọng trong mắt hấn.

"Nếu cô ấy không yêu em thì sẽ không nghĩ ngay đến em trong những lúc quần bách nhất, cũng sẽ không đau đớn khi thấy em cô tịch."

Tìm Tống Ngạo Thiên mạnh mẽ đập liên hồi, cảm giác sung sướng khó tả dâng tràn trong lòng hấn, khoe môi tình tế câu lên thành nụ cười hạnh phúc rạng rỡ. Vết thương sâu hoắm trong tim hấn bấy lâu nay dần dần khép lại, hoàn mỹ biến mất không còn vết tích.

Bất quá ngay sau đó hấn lại như có gì đó không hiểu ngừng mặt nhìn Âu Dương Triệt. Người thầy giáo này vì sao lại nói với hấn những lời này, không phải hấn rất yêu thương cô hay sao?

"Tại sao thầy lại . . . ?"

"Bởi vì thầy yêu cô ấy!" Không để Tống Ngạo Thiên kịp nói hết câu, Âu Dương Triệt đã hiểu ý tứ trong câu hỏi của hắn, lập tức trả lời dứt khoát, lời nói dạt dào tình cảm yêu thương.

"Thầy không đành lòng nhìn cô ấy mâu thuẫn trong lòng như vậy, không đành lòng nhìn cô ấy day dứt. Thầy chỉ sợ em sẽ không đồng ý cùng yêu, cùng bảo vệ cô ấy với thầy." Âu Dương Triệt thâm tình nói, trong đầu chậm rãi hiện ra gương mặt xinh đẹp của người ngọc, nhìn không được mà nâng lên nụ cười sùng nịnh. Em thật làm khổ anh quá!

Tống Ngạo Thiên thờ người ra, ánh mắt như không tin nhìn về phía nam nhân còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân trước mặt.

"Thầy thật sự rất yêu cô ấy, một tình yêu thật đẹp, em thật ngưỡng mộ! Nhưng em dám khẳng định, tình yêu em dành cho cô ấy không hề thua kém thầy!"

Lời nói kiên định mạnh mẽ, chắc nịch của Tống Ngạo Thiên đủ để cho Âu Dương Triệt biết hắn đã đồng ý, còn mang theo tình cảm sâu đậm như vậy, nếu như cô có mặt tại đây, sớm muộn cũng bị lời nói của hai người đàn ông này làm cho hạnh phúc đến rơi lệ!

Cô đã yêu không sai người!

-----ta là đây phân cách hạnh phúc-----

"Em đang làm gì đó Song Y ?" Song Nhi vừa trở về nhà, lại thấy em gái lục lọi các lọ độc dược của mình, không khỏi hét lớn chạy nhanh đến.

Từ khi Song Y bị cô đánh cho một trận thập tử nhất sinh, tính tình bỗng nhiên thay đổi đến đáng sợ. Gian ác ngày càng nồng đậm, lạnh lùng rét người nhưng lại cực kì khó hiểu, cực kì bí ẩn. Đôi khi còn muốn giết người vô cớ, lạ thay hằng đêm không còn phóng túng đến sáng!

"Hừ, em chỉ muốn tìm loại độc cực mạnh thôi." Song Y ngược lại không hề giật mình chột dạ với hành vi lên lút của mình, chỉ thản nhiên cười lạnh với Song Nhi.

Song Nhi cảm thấy thực đau đầu, ngày càng không hiểu rõ Song Y rốt cuộc đang muốn làm cái gì ?

Tất cả đều là do Hàn Tử Du! Nhất định phải cho cô ta trả giá!

Song Nhi không nhìn được mà nổi lên cơn rét lạnh trong lòng, hận ý trong mắt không hề thua kém Song Y. Cô biết Song Y muốn trả thù, nhưng chỉ sợ là bị cầm hận làm cho mù quáng mà làm xằng bậy. Cô phải ra tay trước, tiêu diệt Hàn Tử Du mới giải quyết được vấn đề!

"Em đừng phá hư chuyện của chị. Em mau ra ngoài đi." Song Nhi hạ quyết tâm trong lòng. Cô hướng Song Y mà quát lớn, thanh âm mất kiên nhẫn cùng lãnh đạm, muốn Song Y sợ hãi mà đi ra.

Song Y đứng như dự đoán không còn day dưa ở đây nữa, nhưng là không phải sợ hãi, mà là chán ghét.

"Tốt nhất chị đừng nhúng tay vào chuyện của em. Em không cần chị lo chuyện bao đồng!"

Song Y thông dong đi ra, không hề để tâm đến sự đau lòng của chị gái, hận thù sớm đã làm cô ta mất hết kiểm soát.

Song Y đương nhiên biết thực lực của mình không có biện pháp nào sánh bằng với cô, sẽ không thể nào tự tay trả thù. Cô ta cần sự hậu thuẫn lớn của một người phải trên cả Hàn Tử Du. Người đó không ai khác là Boss!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Sr mọi người nhé, vốn là hôm qua có chương mới rồi, cơ mà máy tính ta có chút trục trặc nhỏ, hôm nay nồm nóng đăng chương nên ta dành cả buổi sáng làm thợ điện tử, cuối cùng cũng ok trở lại ^^

May mắn nhờ đó mà ta phát hiện thêm tư chất làm thợ sửa điện tử nga ==))

Hàn Tinh oanh liệt bị đánh đến học máu, ngã đùng ra ngất xỉu, Hàn thị cũng hoảng sợ la lớn một tiếng rồi nằm xuống cùng con gái.

Boss ghét bỏ phui tay, sai người mang Hàn thị cùng Hàn Tinh vào mật thất nhốt lại, chưa có lệnh của ông ta thì không được thả ra!

Chương 47

*Vì lí do là mọi người đang rất thất vọng và tò mò về Boss nên ta quyết định chương này sẽ làm sáng tỏ để mọi người minh bạch một chút ^^*

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, Tống Tử Lăng lập tức nở ra nụ cười tinh mỹ thuần khiết, hướng về phía người gọi mình mà vẫy vẫy tay.

"Trình Hạo, tớ ở đây!"

Trình Hạo không chút chần chừ mà đạp xe lại phía cô, nhìn thấy người ngọc dịu dàng đứng đó đợi hần, tâm nổi lên tia ngọt ngào vui sướng.

Tống Tử Lăng là hoa khôi của trường, bởi cô xinh đẹp tuyệt mỹ, hơn nữa tính tình lại cực kì ôn nhu, dịu dàng, học tập thì lại không nói đến, lúc nào cũng đứng đầu trường, quả thật là mục tiêu chú ý của nhiều nam sinh.

Trong đó có Trình Hạo, người bạn thân thiết của cô. Gia cảnh hần nghèo khó, nhưng cô lại không hề chán ghét mà còn giúp đỡ hần thật nhiều, cũng nguyện ý kết bạn với hần. Cho nên, đối với cô, Trình Hạo đã sớm yêu thương thật nhiều.

Mà Tống Tử Lăng lại vô cùng vô tư, tâm ý của Trình Hạo một chút cũng không nghĩ đến, hần tốt với cô, cô đơn giản chỉ nghĩ là tình bạn bè thân thiết. Cô cũng đơn thuần đối xử với hần thật ôn nhu hòa nhã, muốn bù đắp tình cảm cho hần, chữa lành vết thương bị mọi người khinh thường vì hần nghèo khó.

Kì thực, trái tim của cô đã sớm trao cho một người khác. Cũng chính là người bạn thân thiết của hai người -- Hàn Dục!

"Sao cậu vẫn chưa về?" Tống Tử Lăng quan tâm hỏi Trình Hạo, cô vẫn nhớ rất rõ, thường ngày vào thời gian này hần sẽ cùng mẹ đi làm việc ở một công xưởng dệt vải. Thế nhưng hôm nay đã muộn như thế vẫn chưa về? Hôm nay hần được nghỉ?

Trình Hạo đỏ mặt ấp úng, rất muốn nói với cô mình đang đợi cô, muốn thổ lộ với cô tình cảm của mình, nhưng đáng tiếc, hần bẩm sinh nhát gan vô cùng, đến nửa buổi cũng không nói được nửa chữ.

"Tử Lăng, Trình Hạo!" Lại thêm một người xuất hiện, mà đó không ai khác là Hàn Dục. Hần tiêu sái đi về phía họ, bày ra nụ cười tươi cười mê người.

Hàn Dục không chút kiêng kị, bước tới ôm lấy eo nhỏ của Tống Tử Lăng, kéo cô dán sát vào lòng mình, vô ý làm cho Trình Hạo nổi lên lãnh ý.

Trái với tưởng tượng của Trình Hạo, Tống Tử Lăng không hề đẩy Hàn Dục ra, cũng không mắng hần, cô thản nhiên ngượng ngùng đỏ mặt, chôn vùi khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vào khuôn ngực cứng rắn của Hàn Dục.

Chỉ bằng hành động nhỏ bé đó của Tống Tử Lăng cũng đủ để Trình Hạo nhận thức được cô cùng Hàn Dục đang yêu nhau!

Còn hần, cô vứt hần đi nơi nào ?? Sao bọn họ lại có thể tàn nhẫn như thế!

"Ha ha, chúng tớ yêu nhau đã hơn một tuần nay rồi, lại quên mất thông báo với cậu." Hàn Dục vui sướng ôm mỹ nhân đáng yêu trong lòng, có chút kiêu ngạo đắc ý cười, khi vào trong mắt của Trình Hạo lại càng chứng tỏ không thôi.

Trình Hạo vì bị tình yêu làm cho mù quáng, hần cứ nghĩ bản thân mình nghèo hèn không sánh bằng thiếu gia Hàn thị cho nên mới đánh mất cô.

Ngay sau khi tốt nghiệp ra trường, đột nhiên Trình Hạo gần như bốc hơi, mặc kệ Hàn Dục cùng Tống Tử Lăng có tìm kiếm đến mức nào cũng không được, và bọn họ ai cũng không hiểu nguyên do mà Trình Hạo lại thay đổi đến thế.

Kì thực, hoàn toàn vượt xa suy nghĩ của mọi người, chàng trai thật thà, chân thành Trình Hạo ngày nào nay vì một phút bị cảm phần tàn phá, mà sa chân lỡ bước. Hần muốn bản thân giàu có, thế lực cường hần để đoạt lại cô!

Nhưng muốn nhanh chóng làm được, đương nhiên hần sẽ chọn lựa con đường tắt. Thực không ngờ, con đường tắt đó có tên gọi -- ma túy!

Hần tham gia một tổ chức buôn lậu ma túy lớn mạnh nhất trong thế giới ngầm, bằng bản lĩnh gan dạ, cùng với trí óc nhanh nhạy, hần nhanh chóng thăng tiến, và không thể tin, từ hai bàn tay trắng, nghèo nàn đến cùng cực, hần giờ đây đã là trùm của thế giới ngầm, gia tài chất núi, đếm cũng không xuể.

Nhưng vẫn là chậm hơn một bước, ngay khi hần giành được thành công lớn nhất thì chính là lúc đánh mất thứ quý giá nhất. Thì ra cô sớm đã gả cho Hàn Dục, tòi tẹ hơn bọn họ còn có thêm một đứa con gái!

Hần căm phẫn, hần điên cuồng, mặc kệ cô đã có chồng, có con, bằng mọi giá hần cũng muốn kéo cô về với hần, mặc kệ có hay không là bằng thủ đoạn dâm dục.

"Từ Lăng, hãy đi với anh, hiện tại anh đã trở nên giàu sang, hơn cả Hàn Dực. Anh sẽ mang đến hạnh phúc cho em!" Trình Hạo tìm cách hẹn gặp Tống Từ Lăng, vừa gặp hắn đã bỏ nhào đến ôm chặt Tống Từ Lăng, muốn khâm cô vào trong cơ thể của mình.

Qua năm tháng, không những cô không già đi, mà nhan sắc xinh đẹp lại càng thêm phần sắc sảo, mặn mà, khiến cho Trình Hạo si mê không thôi.

"Cậu điên rồi sao, mau buông tớ ra!" Tống Từ Lăng vốn dĩ vui mừng khi gặp lại người bạn năm xưa, nhưng hành động cuồng dã của hắn lại làm cô hoảng sợ, bỗng nhiên nhận ra, hắn đã thay đổi rồi!

"Không, anh yêu em, xin em hãy ở cạnh anh, xin em!" Trình Hạo như hóa điên, chuẩn xác hôn lên đôi môi đỏ mọng dụ hoặc của cô, đẩy ngã cô nằm xuống giường, nhanh chóng phủ thân thể cao trắng cao lớn lên, thô bạo xé rách quần áo mềm mại của người ngọc.

"Không, anh sai rồi, tôi yêu Hàn Dực thật lòng, không xem trọng anh ấy có giàu hay không." Cô giãy giụa kịch liệt, chán ghét cái điên cuồng của hắn, sức lực yếu ớt của người phụ nữ làm sao đấu lại một người đàn ông cường tráng, cô đành dùng biện pháp giải thích cho hắn hiểu, mong rằng hắn sẽ thức tỉnh.

Trình Hạo vừa nghe xong lại như không muốn tin, càng thêm thô bạo xâm chiếm cô, mặc cho cô có khóc lóc van xin, thậm chí là cắn hắn đến chảy máu.

"Hai người đang làm cái gì?" Đột nhiên, cửa phòng mở toang, một đạo bóng dáng cao lớn chặt vật xông vào, mắt đỏ ngầu nhìn cảnh tượng hỗn độn trên giường, rầm lên giận dữ.

Tống Từ Lăng khóc đến sưng cả mắt, vốn mừng rỡ vì Hàn Dực đã đến, nhưng ánh mắt của hắn lại làm cô giật mình hoảng hốt, hắn đã hiểu lầm rồi!

"Dực, không phải như vậy, em -- "

Không đề cô kịp biện minh, một bạt tay mạnh mẽ hữu lực đánh thẳng tắp lên mặt cô, khiến cô té ngã ra sàn, sau đó lại rơi vào vòng tay ấm áp của Trình Hạo.

"Đôi cậu nam nữ, Tống Từ Lăng, tôi nhìn lầm cô rồi!" Hàn Dực điên tiết hét lên, tìm hắn giống như bị cô hung hăng chà đạp, một chút cũng không áy náy vì đã đánh cô, hắn trực tiếp rời khỏi, không hề để tâm đến cô nữa.

Trình Hạo ôm chặt thân thể mềm mại run rẩy của người ngọc trong lòng, trong mắt lộ ra tia tiếc thương, nhưng trái ngược lại, khóe môi hắn lại câu lên nụ cười thắng lợi, môi mấp máy khen ngợi người phụ nữ đứng trước cửa làm việc rất tốt.

"Buông ra, tránh xa tôi, anh thật khiến tôi ghê tởm!" Tống Từ Lăng vô cùng bài xích cái ôm của Trình Hạo, dùng hết sức lực yếu ớt của mình vùng ra, nhanh chóng bỏ chạy, trốn thoát khỏi hắn.

*P/s: Ta nghĩ chuyện xưa kể đến đây là đủ, chắc có lẽ mọi người cũng đã hiểu ra phần nào về Boss rồi nhỉ ^^*

Chắc, kì thực ta thấy chương này sao sao ấy, mọi người thông cảm nha :">

Xi poi chương sau một chút: Hàn ca chuẩn bị lên sân trình diễn a, ta cất anh ấy làm của riêng lâu quá! Nha~ Chỉ là chuẩn bị thôi chứ có lẽ chưa đến lúc, ta nghĩ là chương sau sau nữa =))

*Cuối cùng là, ta chính thức đổi bút danh nhé: Song Ngư Đại Nhân. Chia sẻ xíu lí do: Ừm, ta thấy Pisces thì hơi đại trà, sợ mọi người sẽ nhầm lẫn nên quyết định đổi mới ^^*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Màn đêm đen tối buông xuống, che lấp đi mọi ánh sáng thuần khiết lương thiện, giờ khắc này là thiên vị cho những cái tàn ác và xấu xa.

Hàn Tử Du bật cười điên cuồng, đây là khoảng thời gian cô căm hận nhất, và cũng là thời gian sinh tồn của cô.

Mặt nạ bạc hoàn hảo che giấu đi dung nhan mỹ lệ kinh người, càng tăng thêm khí chất băng lãnh, huyền bí của cô.

Thuận theo ánh sáng bạc mờ ảo của vầng trăng, cô nhếch môi cười lạnh, nhún thân một chút liền bật lên đến cửa sổ, thư thái thả chính mình tự do rơi xuống, đến khi chỉ còn cách mặt đất một tấc, cô khẽ khụy gối tiếp đất.

Cô giống như hắc miêu, nhanh nhẹn, lưu loát chuyển động mà không mang theo bất kì một âm thanh nào, dù là nhỏ nhất.

Giờ khắc này không còn là Hàn Tử Du, mà thay thế đó là Mị Ảnh!

"Chủ nhân!" Hắc Báo cùng một số thủ hạ vừa thấy thân ảnh uyển chuyển của cô xuất hiện liền cúi đầu cung kính.

Cô chẳng buồn nhìn bọn họ, khẽ gạt đầu một cái, sau đó phát tay cho những người dư thừa không có bổn phận đi ra bên ngoài, nhất thời trong phòng chỉ còn lại cô và Hắc Báo.

Cô liếc nhìn hắn, như thể cũng đủ để Hắc Báo hiểu rõ, lập tức dâng cho cô một ít giấy tờ.

"Đây là những gì mà chủ nhân cần tìm. Nhưng là tung tích của người nọ thật sự rất cơ mật, không thể thu thập thêm thông tin gì."

Mồ hôi lạnh của Hắc Báo dần dần túa ra đầy trán, giọng nói không che giấu được khẩn trương trong lòng, chỉ sợ hắn làm việc không tốt, cô sẽ trực tiếp ban cho hắn cái chết!

Cô miễn cưỡng gạt đầu một cái, đọc nghiền ngẫm thông tin bọn hắn tìm được, tuy đây đều là những thứ không quan trọng, nhưng cũng đủ để cô ngộ ra điều gì.

Hắc Báo thức thời lui ra ngoài, cẩn thận giúp cô đóng cửa lại. Có trời mới biết hắn vừa đi ra liền cảm thấy nhẹ nhõm giống như vừa mới đầu thai sống lại.

"Hàn thị cùng Trình Hạo có quan hệ gì?" Cô trầm ngâm suy nghĩ, đáy mắt xẹt qua tia bi thương cùng sát ý nồng đậm, ngữ khí ảm ảm căm phẫn.

Cô không thể để mẹ chết oan ức được, bằng mọi giá phải làm sáng tỏ chuyện năm xưa!

Cô bắt đầu điều tra từ người đàn bà đã bí mật báo tin cho Hàn Dực, cũng chính là Hàn thị! Chỉ biết bà ta năm xưa từng là đồng học với ba mẹ cô, nhưng luôn đố kỵ với mẹ, chắc hẳn bà ta bày ra chuyện này để trả thù.

Nhưng còn người đàn ông được cho là gian phu của mẹ lại là một ẩn số khó nắm bắt. Cô ra lệnh cho Hắc Báo đi điều tra, cuối cùng cũng tìm ra được lai lịch của người nọ. Trình Hạo!

Được biết ông ta khi xưa được xem là bạn thân nhất của ba mẹ, gia cảnh bần hàn, sau này lại biến mất một cách bí ẩn, gần như là bốc hơi. Quãng một thời gian rất lâu sau đó, khi ba mẹ đã kết hôn, và cô đã tròn hai tuổi, ông ta lại đột nhiên xuất hiện, đáng ngờ hơn ông ta lại trở thành một tài phú giàu có!

Cô nghiêng rằng, khôn kiếp, là bọn chúng, cái bọn gian ác hại chết mẹ cô!

Tại sao Trình Hạo lại mất tích trong thời gian lâu như thế, hay tại sao hắn lại đột nhiên giàu có thì Hắc Báo lại không điều tra được, tất cả thông tin gần như bị khóa lại, không muốn người khác biết.

Cô nghĩ, người đàn ông này không phải đơn giản là một người tài phú tầm thường, mà trong lòng cô lại âm thầm khẳng định, sự việc năm xưa là do ông ta bày kế!

Rốt cuộc Hàn thị cùng Trình Hạo có loại quan hệ gì? Nếu như tìm được, chắc hẳn mọi việc sẽ sáng tỏ.

"Hắc Báo!" Vừa nghĩ xong cô liền dứt khoát thực hiện ngay lập tức, cô không thể chờ đợi thêm nữa.

"Chủ nhân có gì cần dặn?" Hắc Báo đứng bên ngoài bị điểm danh tên, tim như muốn phóng thích ra ngoài chạy trốn, hắn tức tốc mở cửa đi vào, cúi gằm mặt chờ lệnh.

"Đi tìm Hàn thị, đem bà ta về đây cho tôi!"

"Vâng thưa chủ nhân."

-----ta là dãy phân cách bị điểm danh-----

Mộ Dung Thiên Hàn cơ hồ đã chết mất rồi, một chút sinh khí, một chút ý thức cũng không còn!

Hắn cuồng tiếu, đầu óc mơ màng nhớ đến người con gái làm cho hắn biến thành cái dạng như thế này.

Lúc trước cô quần quít bên hắn, hắn chán ghét, chỉ hận không thể bóp chết cô ngay lập tức. Sau đó cô lại hoàn hảo theo ý muốn của hắn, giữ khoảng cách với hắn. Nhưng trong vô thức hắn lại không thể thích ứng khi thiếu đi cô, trong tâm trống rỗng không gì có thể lấp đầy, kể cả Hàn Tĩnh.

Cô nhìn hắn bằng ánh mắt lệ khí xa cách, cô đối xử với hắn như kẻ thù nghìn năm. Cô giễu cợt "Anh hình như quá ảo tưởng rồi!", đúng vậy, hắn thật sự ảo tưởng bản thân quá hoàn mỹ, nghĩ rằng căn bản cô không xứng với hắn.

Nhưng giờ khắc này hắn mới ngậy ngốc ngộ ra, nguyên lai ngay từ đầu người không xứng đáng là hắn!

Một kẻ có mắt như mù, một kẻ khinh thường người khác, một kẻ cuồng ngạo tự cho mình là đúng, thực chất không đủ tư cách để yêu cô, thậm chí là còn không đủ tư cách để tư tưởng đến cô!

Phải làm sao đây? Hắn đã yêu cô mất rồi! Không có biện pháp loại bỏ cô khỏi tim mình, mặc kệ cô có ghét bỏ mình như thế nào hắn vẫn chung thủy

yêu cô.

Còn cô bé Hàn Tinh năm xưa thì hẳn sớm đã không còn nghĩ đến, cho dù năm đó Hàn Tinh khiến cho hẳn có bao nhiêu cảm động, bao nhiêu yêu thích cũng không đủ để lôi kéo tâm tình của hẳn trở lại bên cô ta. Hiện tại cô ta đã khác hẳn với cô bé mà hẳn yêu mến, gần như một trời một vực, cho nên, hẳn không thể tiếp tục miễn cưỡng bản thân thêm nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

"Báo cáo Boss, Mị Ảnh lại có động tĩnh!"

Trình Hạo nở nụ cười quý dị, một chút cũng không biến sắc, dường như ông ta đã sớm dự đoán được Mị Ảnh sẽ làm như vậy.

"Cô ta đang cho người đi bắt Hàn thị?"

Thủ hạ bên dưới giật mình, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông anh tuấn âm lãnh trước mặt, nhưng rất nhanh sau đó lại cúi đầu xuống.

"Đúng vậy thưa Boss! Như vậy . . ."

"Không cần, cứ để bọn họ điều tra, tạo điều kiện để Mị Ảnh đến đây càng sớm càng tốt."

Không đợi thủ hạ nói xong, Boss đã gắt gỏng cắt ngang, gương mặt phủ một tầng băng mỏng, khiến cho thủ hạ đứng bên dưới bủn rủn tay chân, suýt đau tim mà chết.

"Tuân lệnh Boss!"

Đợi đến khi thủ hạ kia ra ngoài, Trình Hạo xoay ghế nhìn ra vầng trăng sáng tỏ bên ngoài, tay ưu nhã nâng ly rượu lắc nhẹ, khóe môi nhếch lên.

"Hàn Tử Du ơi là Hàn Tử Du, cô đúng là khôn ngoan, càng gọi cho ta thú vị . . ."

Trong ung mâu của ông ta chợt lóe lên một ánh sáng dị thường, nhưng cũng rất nhanh biến mất không rõ tung tích.

-----ta là dây phân cách đau tim----

"Chết tiệt, như thế nào Hắc Báo lại đi lâu như thế?" Cô có chút nôn nóng, sốt ruột đi đứng không yên, tâm dâng lên cảm giác không tốt, vội vàng đứng bật dậy, rất có khả năng bà ta đang ở nhà cũng nên.

"Tôi đi một chút, báo lại với Hắc Báo khi nào trở về lập tức vào phòng đợi tôi." Cô căn dặn một thủ hạ canh gác bên ngoài, sau đó nhanh chóng ly khai khỏi Mị Ảnh bang.

Cô vận hết sức lực của mình, gấp rút trở về nhà, không hiểu vì sao cô có cảm giác cái người bí ẩn Trình Hạo kia sẽ không để cô tìm được Hàn thị, biết đâu đã giết người diệt khẩu rồi?

Con mẹ nó, cô thậm chí trong lòng!

Không lâu sau đó cô đã đứng trước biệt thự của mình, cảnh giác quan sát xung quanh, đến khi chắc chắn không có bất kì ai gần đây mới bắt đầu động thân vào bên trong, cô vô cùng quen thuộc nên dễ dàng đột nhập vào.

Trước tiên cô đi đến phòng của Hàn Dục, nhẹ nhàng lên vào, ngoài ý muốn của cô, không thể ngờ đã khuya như thế ông ta vẫn chưa ngủ, may mắn thân thủ của lưu loát mới không bị ông ta phát hiện ra, cô đảo mắt nhìn, không có Hàn thị!

Dự cảm bất an trong lòng cô bắt đầu dâng trào mạnh mẽ, cô êm nhẹ thoát li, hướng đến tiếp theo là phòng của Hàn Tinh.

Cô mở cửa đi vào, cũng không có bất kì ai! Chỉ biết nghe quản gia Trường trình lại, mẹ con bà ta đã đi đến bệnh viện, nhưng đúng lý họ nên trở về từ lâu rồi. Không ổn!

Cô vội vàng lục tìm trong tủ quần áo của bọn họ, cũng mở ra từng ngăn tủ. Chết tiệt, như thế nào lại không có món đồ nào? Bọn họ bỏ trốn rồi?

Cô cảm phần nghiến răng, mình quá vô ý không nhận ra, đã chậm một bước rồi!

Vốn cô định trở về căn cứ của mình, nhưng lại có một âm thanh đáng ngờ từ trong phòng cô truyền ra, rất nhỏ, nhưng thính lực của cô đủ nhạy bén để

phát hiện ra.

Cô nhú mảy, đẩy mắt xẹt qua tia âm lãnh, cô từ từ tiến vào phòng, nhanh chóng nhưng không hề không cẩn trọng, cô tinh ý cảm nhận được hơi thở cố gắng đè nén cho mỏng manh của một người, lại có hương thơm mềm nhẹ thoang thoảng trong phòng, là nữ nhân ?

Khẳng định không phải là Hàn Tinh hay Hàn thị, bởi vì hơi thở mang theo sát khí cùng khôn ngoan này không phải của một người tầm thường. Là một sát thủ đi ?

Cô vừa mới suy nghĩ, một cái ám khí kim châm đột nhiên từ trên trần nhà phóng xuống, may mắn thân thủ cô mau lẹ, khẽ nghiêng người tránh thoát. Theo quán tính, cô ngược mặt tìm kiếm kẻ chân sống kia, rồi cuộc phát hiện một thân ảnh toàn thân đen kịt như cô, gương mặt tinh xảo lạnh lùng. Cô có chút không ngờ đến Song Nhi lại đến tìm mình.

"Hừ, nhanh nhen đó." Cô ta hừ lạnh, nhẹ phóng người xuống đứng đối diện với cô. Trong mắt cô ta xẹt qua tia ngoan độc cùng lo lắng. Lo lắng chính mình không phải đối thủ của cô, lo lắng người phải chết sẽ đổi ngược lại là cô ta.

Cô nheo mắt nhìn mỹ nhân trước mặt, gương mặt nhàn nhạt ngưng tụ nụ cười châm chọc "Song Nhi sát thủ, vũ khí đoạt mạng là ám khí tẩm độc ?"

Song Nhi phả ra hơi thở âm lãnh, thoáng chốc lo lắng càng thêm lay động mãnh liệt, Hàn Tử Du quả nhiên lợi hại, thì ra cô ta sớm đã điều tra tất cả!

Tia kiên quyết vừa lóe, Song Nhi như một cơn gió xông thẳng về phía cô, cô lập tức thu lại nụ cười, chờ đợi cô ta ra chiêu để ứng biến.

Song Nhi vùng quyền, cô mau lẹ nghiêng đầu né tránh, hừ lạnh trong lòng, cô đang cực kì gấp gáp, không rảnh cùng cô ta chơi trò mèo vờn chuột.

Cô hung ác quét ngang chân, đồng thời tay phải mạnh mẽ bổ vào trên cổ của Song Nhi, trong nháy mắt Song Nhi ngã xuống đất, thấp giọng rên rỉ đau đớn.

Song Sát là cặp đôi chị em song sinh sát thủ nổi tiếng trong giới Hắc đạo, được biết Song Y dùng quyền cước cùng với siêu súng đặc thù của mình để giết người, còn lại Song Nhi về phần tay chân lại yếu kém hơn, nhưng lại vô cùng nhanh tay phóng ra từng ngân châm kịch độc, chỉ đứng yên một chỗ cũng có thể giết người.

Đối với cô xuất thủ ngân châm là vô ích, bởi thân thủ cô thoát ần thoát hiện, không có khả năng phóng ngân châm trúng đích, cho nên Song Nhi quyết định liều mạng cùng cô giao đấu.

Và đương nhiên người chiếm thế thượng phong chính là cô!

Cô cũng không có bởi vì như vậy mà dương dương đắc ý, ngược lại nhanh chóng lướt qua người cô ta, dùng chân đá mạnh vào mạn sườn, động tác tuyệt mỹ nhưng lại mang theo hơi thở của tử thần khiến cho Song Nhi phun ra một bụm máu.

Song Nhi bị thương không nhẹ nhưng vẫn rất ngoan cường, đồng loạt phi ra hàng chục cái ngân châm sắc bén được tẩm chất kịch động về phía cô. Cô thoáng hoảng hốt, nhiều ngân châm như thế khó mà tránh thoát hoàn toàn.

Đến khi mắt thấy ngân châm đã sắp chạm vào cô, cô dùng sức tì mạnh hai mũi chân vào bờ tường, nhào một vòng 360 độ, bật lên cao, chuyển dời vị trí thuận lợi.

Hàng loạt ngân châm đâm phải tường, rơi xuống đất, âm thanh kim loại rơi xuống rợn người đến mức gai óc.

Cô thở phào, may mắn không trúng phải, nếu như không, dám chắc chắn cô sẽ chết ngay khi chưa kịp cảm nhận cơn đau!

Song Nhi trợn ngược mắt, gần như không tin, tức khí bùng phát, lại khạc ra một bụm máu.

Cô quay lại nhìn Song Nhi tràn ngập oán khí chặt vật đứng dậy, cười lạnh một tiếng, muốn dùng ngân châm đối phó cô ? Vậy cô phải hoàn trả lại giống như vậy!

Cô xuất ra ba cây kim châm được cất giấu cẩn trọng, dành cho những tình huống cấp bách, chẳng biết từ khi nào mà nó đã chuyển dời vị trí, cắm ở mạch não của Song Nhi, tốc độ nhanh đến mức cô ta không thấy rõ.

Song Nhi cứ như vậy ngây ngốc tại chỗ, không cách nào nhúc nhích. Cô mỉm cười đắc ý, từ từ tiến lại gần Song Nhi, trông mắt thâm thúy của cô híp lại một cái, che lấp sát khí và sắc bén ở bên trong, lạnh giọng nói:

"Tại sao ám sát tôi ?"

Song Nhi khinh thường phun nước bọt vào mặt cô. Bởi vì vô ý buông xuống cảnh giác mà cô lãnh trọn ngụm nước bọt của cô ta.

"Mày còn dám hỏi, mày đã hại em tao ra cái dạng gì!"

Cô tức giận rít một hơi, tay chớp nhoáng vươn ra bắt lấy cần cổ thanh mảnh trắng nõn của Song Nhi "Đó là cô ta tự chuốc lấy."

"Cô muốn như em gái của mình, hay muốn trực tiếp đi gặp Diêm Vương ?!" Giờ khắc này cô đã hoàn toàn bị chọc giận, đôi mắt xinh đẹp đỏ ngầu đầy lệ

khí, bộ dáng hung ác không khác gì quỷ Satan.

Song Nhi bị dọa sợ, không dám mở miệng, nhưng vẫn tuyệt nhiên cương liệt trừng mắt đầy oán hận nhìn cô.

Cô nhếch mép đầy quỷ dị, hơi thờ ờ thần dần dần tàn mát "Như vậy thì đừng trách tại sao tôi độc ác!"

Cô vừa dứt lời, một trận gió lạnh lẽo quét qua, cổ Song Nhi run lên, chờ Song Nhi kịp phản ứng thì đã quá trễ. Cô ưu nhã đứng lên, xoay lưng về phía cô ta, trong lòng thầm đếm 1, 2 . . .

Đợi cô đếm tới 3, Song Nhi giật một cái ngã đùng ra đất, trên cổ trắng nõn có một vết máu ngay động mạch, mắt mở thật to, tỏ rõ không thể tin, chết không nhắm mắt.

Cô im lặng lắng nghe thanh âm sau lưng, khoe miệng bắt đắc dĩ thu về, cảm thán một chút, là do cô ta chọc sai người, sai cả thời điểm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Cô cảm thán một chút liền rời đi, cô có cảm giác chính mình dường như đang rơi vào thế cục, mặc cho người ta điều khiển, khôn kiếp!

"Chủ nhân, đã tìm được Hàn thị." Vừa thấy bóng dáng uyển chuyển của cô xông vào, Hắc Báo mừng như nhật được vàng, lập tức báo cáo với cô.

Giờ phút này cô mới thờ phào nhẹ nhõm, cơ mặt cũng giãn ra một chút, nhưng sau đó lại chau mày, cố gắng tìm kiếm thân ảnh Hàn thị phía sau Hắc Báo.

"Bà ta đâu?" Dự cảm không tốt lại trôi lên trong lòng cô, tay nắm chặt thành nắm đấm, chứng tỏ bây giờ cô không còn bình tĩnh được nữa.

Hắc Báo nhìn bộ dạng thiếu kiên nhẫn của cô mà nom nớp lo sợ, không khỏi e ngại cúi đầu, ấp úng mãi mới thành lời.

"Theo những gì điều tra được thì hình như bà ta đang bị Boss bắt."

Cô âm lãnh nheo mày. Trực giác nói cho cô biết Boss mà Hắc Báo nói chính là người mà cô đang muốn tìm ra -- Trình Hạo!

"Được. Tôi biết rồi." Ngữ khí của cô đột nhiên điềm tĩnh đến lạ thường, khiến cho Hắc Báo giật mình, ngược mặt nhìn biểu hiện thay đổi kì diệu của cô.

Cô như sương mù nhìn hắc, Hắc Báo lập tức đỏ mặt cúi xuống trở lại, đè nén ngữ điệu đang run rẩy của mình.

"Đến nhà tôi thu thập thi thể của Song Nhi, sau đó ném vào nhà của cô ta." Cô xoay người thần nhiên ngồi xuống, hướng Hắc Báo ra lệnh.

Hắc Báo chợt cảm thấy sống lưng lạnh băng, sát thủ Song Sát mà cô cũng có thể giết, vậy mạng nhỏ của hắc chẳng phải tước đoạt dễ dàng như lấy mạng một con kiến hay sao?

Nghĩ vậy hắc không khỏi rung mình, lập tức vâng dạ một tiếng rồi nhanh chóng rời đi thực hiện mệnh lệnh.

Cô cười lạnh, cô làm như vậy không phải không có ý tứ, ý tứ chính là muốn giết gà dọa khỉ, mong rằng Song Y kia thức thời một chút, đừng ngu ngốc giống như chị gái của mình mà phải chết không nhắm mắt.

Càng mưu đồ rộng hơn chính là muốn Boss thấy uy lực của cô, từ lâu cô đã điều tra được Song Sát là thuộc hạ đắc lực của Boss. Nhưng lúc đó cô vẫn chưa nghĩ đến Boss là kẻ nắm vai trò chủ chốt trong mưu kế hại mẹ cô chết một cách oan ức như thế!

Chợt một cơn nóng không rõ nguồn cơn dần lan tràn khắp cơ thể của cô, như có hàng vạn hàng nghìn cái gai chỉ chít đâm lên người, khiến cô ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Mồ hôi lạnh từ trên trán cô rịn ra, biến thành từng giọt to bằng hạt đậu chậm rãi rơi xuống, sắc mặt cô từ xanh ngắt dần chuyển sang đỏ lựng, cứ như thể thay phiên thay đổi.

Cơ thể lúc lạnh đến mức muốn đóng băng, lúc lại nóng rực như thiêu đốt, khiến cho cô hận không thể xé toạc quần áo vương vãi của mình ra.

Biến đổi kì quái này thành công khiến cô hoảng hốt đến trợn trừng mắt, hô hấp không thông thạo, phải há miệng hít từng ngụm khí, khi mở miệng lại có thanh âm rên rỉ nức nở thoát ra, khiến cô nhất thời kinh hoàng.

Cô bị trúng xuân dược ?!

Không có khả năng! Cô vô cùng cẩn trọng trong từng chi tiết, ngay cả thức ăn hay nước uống cô đều tỉ mỉ quan sát cùng kiểm tra mới có thể cho vào miệng, không có khả năng bị người khác hạ thuốc.

Như chợt nhớ ra cái gì đó, cô nghiêng răng nghiêng lợi gào thét, chết tiệt, là nước bọt của Song Nhi!

Cô ta đúng là ma mãnh, không nghĩ đến còn dùng cái thủ đoạn cuối cùng này, là do cô quá mức khinh thường cùng chủ quan mới để cô ta đắc ý!

Làm sao đây, cơ thể của cô ngày càng nóng rực, tay chân đột nhiên trở nên bủn rủn không còn chút sức lực, miệng đắng lưỡi khô, vô cùng khát cầu được thỏa mãn dục vọng.

"Úm . . . haa . . . gọi Huyền Úc vào đây . . . "

Cô mệt mỏi ngã ra đất, cái sàn lạnh lẽo làm cho cô thoải mái phần nào, cô đưa tay lên cổ áo chuẩn bị cởi ra, nhưng thần trí còn sót lại của cô không cho phép, tay ghì chặt đến mức nổi lên gân xanh.

Tại sao cô lại không nhận được cơ chứ, đây là cái loại xuân dược quý quái gì. Rốt cuộc cô không thể trấn định bản thân được nữa, vội vàng lớn tiếng gọi nữ nhân duy nhất trong Mị Ảnh bang -- Huyền Úc.

Nghe thấy thanh âm ái muội của cô từ trong phòng tràn ra, thủ hạ đứng bên ngoài không hện mà cùng đỏ mặt ngượng ngùng, nhưng vẫn không quên tuân lệnh, gấp gáp đi tìm Huyền Úc cho cô.

Cuối cùng Huyền Úc cũng xuất hiện, nhìn thấy cô chật vật nằm dưới đất, y phục bị cô gầy vò đến nhăn nhúm, có chút hỗn độn, Huyền Úc thất kinh ngồi xuống nâng cô ngồi dậy.

"Chủ nhân, cô bị trúng xuân dược ?!"

Huyền Úc không phải không hiểu biết, vừa nhìn biểu hiện của cô liền biết cô trúng phải mê dược, hơn nữa đây lại là --

"Thật . . . haa . . . thật là . . . tôi . . . không còn . . . sức lực . . . " Hô hấp của cô dồn dập, tim đập nhanh như muốn vọt ra ngoài, phải khó khăn lắm cô mới mấp máy môi nói ra thành lời.

Đây không phải lần đầu cô trúng xuân dược, ngay ở thế giới trước kia của cô, cô cũng bị người ta giờ trò hạ lưu. Nhưng triệu chứng của nó hoàn toàn khác với xuân dược này, khi đó cô sung mãn vô cùng, máu huyết sôi trào, giống như hóa thành sỏi nhào vào người ta mà ăn sạch!

"Cô bị trúng Cực hoan dược ?!" Huyền Úc sau một lúc lâu ngẫm nghĩ thì cuối cùng cũng nhớ ra, đây không phải là xuân dược cực mạnh Cực Hoan dược hay sao ? Làm sao cô lại trúng phải loại mê dược này ?

Nhìn vẻ mặt như không tin của Huyền Úc, cô không khỏi lo lắng, nhất định cô đã trúng phải loại dược không dễ giải.

"Đây là độc dược của Song Sát mà!" Huyền Úc thấp giọng cảm khái, nếu như cô nhớ không lầm thì chỉ có một người mới có thể chế tạo loại thuốc kì dị này -- Song Nhi!

Vậy là cô đã đoán đúng, mình bị Song Nhi giờ trò! Vẫn là trách cô khi đó chủ quan mà buông xuống cảnh giác.

Cô giương mắt nhìn Huyền Úc, ý tứ muốn cô ấy nói cho cô biết cái đáng sợ của loại thuốc này.

Huyền Úc tinh ý hiểu được, vội vàng giải thích giúp cô "Nghe nói Cực hoan dược là xuân dược mạnh và đáng sợ nhất. Cực hoan dược khiến cho người trúng phải nó toàn thân không còn khí lực, cơ thể giống như bị rơi vào hầm hỏa thiêu. Cái đặc biệt đáng sợ của Cực hoan dược chính là muốn giải thì phải hoan ái cùng người khác phải phải còn trong sạch, nếu như không thì cả hai cùng chết. Muốn nhịn thì lại càng không thể, sau một tiếng đồng hồ không giải, người trúng sẽ xuất huyết mà chết!"

"Hơn nữa, cái ma mãnh của loại dược này là kéo dài phát tác đến ba mươi phút, tức là sau khi chủ nhân trúng phải, thì ba mươi phút sau mới bị nó hành hạ, và chỉ còn vòn vẹn ba mươi phút để giải dược!"

Cô đã sớm chuẩn bị tinh thần lắng nghe dược lực khủng khiếp của Cực hoan dược, nhưng không ngờ nó lại vượt xa sức tưởng tượng của cô! Nhất thời toàn thân cô chấn động, run rẩy không ngừng, cô vô thần xụi lơ, căn bản cô đã bất lực!

Chết như vậy sao ? Thực không tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Nhìn thấy thần sắc trong đôi mắt của cô bình thản đến dị thường, Huyền Úc không khỏi chấn kinh, cô đang trong biển lửa, cũng cận kề với cái chết, thế nhưng lại biểu hiện thần nhiên như thế. Cô là có ý định buông xuôi chấp nhận số phận?

Không sai, đúng là thực tâm cô đang nghĩ mình khi chết đi sẽ thanh thản thong khoái đến mức nào. Nếu cô chết đi sẽ được rời khỏi cái thế giới khắc nghiệt này, càng mong muốn được đầu thai làm người bình dị một chút.

Lại nói, trong lòng cô không phải không có vướng bận, cái hoàn cảnh cùng cực bức ép cô mệt mỏi đến kiệt sức, đương nhiên cô muốn nhanh chóng trốn thoát nó, nhưng người cô yêu thương thì sao? Âu Dương Triệt, còn có Tống Ngạo Thiên! Đúng vậy, cô nhận thức bản thân rất yêu họ, cô làm sao đành lòng ly khai? Sống đến hai kiếp người, đến tận bây giờ mới biết vị mặn ngọt của tình yêu, nhanh như vậy đã phải chia xa!

Mỗi cô bất đồng với tâm trạng, khẽ nhếch lên thành độ cong đẹp mắt, khiến cho Huyền Úc một phen kinh hãi, không khỏi lớn tiếng thức tỉnh cô.

"Chủ nhân, cô đừng hù dọa tôi. Mạng sống không phải mất cái này là còn cái khác đâu!"

Cô chung quy vẫn bất động, giả vờ như không nghe thấy lời nói của Huyền Úc, môi khẽ mím không cho thanh âm rên rỉ của mình bật ra ngoài.

"Cô chết đi là xong hay sao? Cô có từng nghĩ mình chết đi thì ai sẽ đau đớn? Hảo, cô muốn chết thì cứ chết đi!" Huyền Úc cá giận nói, đứng bật dậy, hùng hổ chạy ra ngoài.

Ngoài mặt là tức giận muốn bỏ mặc cô nhưng thực ra là chạy đi tìm người giải được, Mị Ảnh xinh đẹp cao ngạo như thế không thể ủy khuất mà tìm đại một nam nhân được, ít nhất dung mạo của người đó cũng phải thật thuận mắt. Mà trong bang tất cả đều là "đầu trâu mặt ngựa" xấu chết đi được, hơn nữa bọn hắn trước kia rảnh rồi đều ăn chơi lêu lổng, sợ rằng sớm đã không còn trong sạch.

Nam nhân thời nay mấy ai còn là xử nam đây?!

Khi Huyền Úc rời đi cô mới thấp giọng rên rỉ, được lực phát tác thực sự mạnh mẽ khiến cô không thể nào chịu đựng được nữa, lửa dục không ngừng gặm nhấm cơ thể cô, khiến cho hạ thể trống rỗng khó chịu, lại ngứa ngứa kì lạ.

Chân chính mà nói cô thật sự động tâm trước lời nói của Huyền Úc, nhưng như vậy thì sao? Cũng không thể tránh khỏi kiếp nạn, bây giờ muốn tìm một người giải được thật sự khó, hơn nữa thực tâm cô lại không muốn phản bội Âu Dương Triệt!

Nước mắt từng giọt vọt ứa chế mà tràn ra khóe mắt. Cô giằng co với dục vọng của chính mình, tay gắt gao nắm chặt, môi dưới đỏ mọng bị cắn đến bật máu, phủ thêm một tầng đỏ lẫm lợ điểm lệ mê hoặc lòng người.

Lại nói đến Huyền Úc khi rời khỏi bang để tìm kiếm người thích hợp, cô theo bản năng chạy thẳng về phía trước nhưng lại không biết hiện tại mình nên đi đâu. Rốt cuộc lại chạy ra đường lớn, khẽ gặp người thờ hờn hờn, khó nhọc ngáng đầu tìm kiếm phương hướng.

Cô khóa mắt vào chiếc đồng hồ trên tay, đã đi qua mười phút, hai mươi phút còn lại quả thật là một thời gian ít ỏi. Làm sao đây chứ!

Thời gian không cho phép cô đứng ở đây để lãng phí thêm nữa, cô nhắm mắt suy nghĩ một chút, trí óc thông minh lập tức lóe ra sáng kiến. Hiện tại nên đến một trường học, đột nhập vào kí túc xá tìm đại một nam sinh tuấn tú là được!

Sáng kiến vừa vọt lên đôi chân đã vội vàng chạy đi, mắt thấy chạy bộ là quá chậm trễ, cô liền nảy ra ý định cướp xe!

May mắn đây là đường lớn, dễ dàng tìm thấy mục tiêu, mắt đảo quanh một vòng, rốt cuộc nhìn thấy một chiếc xe BMW đen bóng vùn vụt chạy trên đường. Cô vì lòng trung thành với chủ nhân, hạ quyết tâm hét lớn một tiếng chạy nhanh ra giữa đường hòng chặn xe dừng lại.

Theo như dự tính, chiếc xe kia tức tốc phanh gấp, bánh xe kéo lê một đoạn, chỉ còn vòn vẹn một hai phân đã dừng phải cô.

Không còn thời gian để cô kinh hách nữa, vội vàng nhào qua bên hông xe, kịch liệt đập cửa. Người trên xe hừ lạnh một tiếng, chuẩn bị nhấn ga chạy đi. Huyền Úc đủ nhạy bén để biết được ý đồ của hắn liền nhanh chóng hô lớn "Cứu mạng! Cứu mạng! BẠN của tôi sắp không xong rồi!"

Giờ đây chỉ còn trông mong vào lòng nhân ái trắc ẩn của hắn, chờ một lúc lâu, cuối cùng hắn cũng miễn cưỡng hạ kính xe xuống, để Huyền Úc hoàn toàn nhìn thấy dung mạo của hắn.

Trên đời này còn có tồn tại một người đẹp trai như thế sao! Huyền Úc bị mỹ mạo của người trước mặt làm cho đầu óc nhất thời ngưng trệ, nhận không được mà âm thầm tán thưởng.

Khuôn mặt mịn màng trắng nõn, lộ ra rõ ràng những góc cạnh tuấn mỹ lãnh diễm, đôi mắt màu xám tro thâm thúy, mục quang lạnh lẽo mà lại mê người, hàng mi dày rợp, sóng mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ mím, nhìn không giận mà uy, thân hình thon dài tuyệt mỹ. Đáng vẻ đáng hoàng cao quý lại tao nhã này nhất định không phải người tầm thường, cứ như một vương tử, quá mức lạnh đậm!

Chợt một cái ý nghĩ lóe lên trong đầu của Huyền Úc, đại mỹ nam vượt xa tiêu chuẩn có ngay trước mặt, cần chi tên nam sinh nào nữa! Nghĩ vậy, khóe môi xinh đẹp gợi lên nụ cười tính kế xấu xa.

Mộ Dung Thiên Hàn chỉ cần liếc mắt một cái liền phát hiện vẻ giả hoạt của Huyền Úc, phượng mâu xẹt qua hàn ý mãnh liệt, hỏi hặn bản thân đột nhiên rảnh rồi cùng cô ở đây dây dưa.

Huyền Úc nhìn thấy sát ý vây quanh thân hắn, thân thể liền run rẩy liên hồi, khí chất này thực giống chủ nhân Mị Ảnh của cô!

Lại nói thời gian sắp không còn kịp nữa, cô hấp tấp nói lớn "Xin anh cứu bạn tôi, cô, cô ấy trúng xuân dược!"

Mộ Dung Thiên Hàn vừa nghe Huyền Úc nói xong, mắt thâm thúy hơi ngưng đọng, sau đó sắc mặt biến trầm, ngữ khí lạnh lẽo đến cực điểm.

"Cô đang đùa với tôi sao?"

Huyền Úc gấp gáp cực độ nên nói năng quá mức ngắn gọn, còn không kịp giải thích với hắn.

Thấy hắn có vẻ thiếu kiên nhẫn, giống như nếu cô còn nói sai thêm một lời nào nữa hắn sẽ trực tiếp cho cô về với ông bà! Sóng lưng như có từng con ớn lạnh quét qua, Huyền Úc cố gắng đè nén giọng nói run rẩy của mình.

"Anh hãy bình tĩnh nghe tôi giải thích! Nhưng trước tiên tôi muốn hỏi anh còn là xử nam không?"

Huyền Úc phải làm rõ hắn có đạt chuẩn điều kiện của mình hay không, nếu như đây đưa một buổi mà lại không phù hợp thì chẳng khác gì công cốc, càng khiến thời gian trôi qua vô ích.

Sắc mặt tối đen của Mộ Dung Thiên Hàn chuyển biến theo hướng tiêu cực, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn như muốn xé cô ra thành trăm mảnh.

Huyền Úc nhìn không được nuốt khan một ngụm nước bọt "Kì thực bạn tôi trúng phải Cực hoan dược, ả, sợ là anh cũng không biết đâu, tóm gọn cô ấy cần người trong sạch để giải!"

Như thấy chưa đủ thuyết phục, Huyền Úc bồi thêm chút dụ dỗ "Anh có biết anh may mắn đến mức nào hay không hả? Chủ nhân Mị Ảnh của tôi xinh đẹp tuyệt luân, bao nhiêu đàn ông khát cầu, còn có, khi xong việc chúng tôi sẽ hậu tạ anh thỏa đáng! --"

Vốn dĩ đối với lời nói hàm hồ hoang đường của Huyền Úc, dù chỉ một chút Mộ Dung Thiên Hàn cũng không thèm để tâm, nhưng đến khi vô thức nghe được hai chữ "Mị Ảnh", hắn liền thay đổi, còn không để Huyền Úc nói hết đã đánh gãy.

"Cô nói Mị Ảnh?"

"Đúng vậy, anh cũng có nghe qua sao? Nếu như biết uy thế của chủ nhân chúng tôi thì hãy mau cứu cô ấy đi!"

Mộ Dung Thiên Hàn không chút chần chừ, lập tức nhấn ga cho xe quay trở lại, sau đó dùng đến tốc lực chạy đi. Bỏ lại Huyền Úc ngẩn ngơ đứng ở đó, cô có chút mờ mịt, sao hắn lại biết phương hướng đến Mị Ảnh bang?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Bằng tâm trạng lo lắng, nóng lòng, Mộ Dung Thiên Hàn dùng hết sức nhấn chân ga, chiếc xe vùn vụt lao như bay trên đường lớn, gây ra hoảng sợ cho bao người trên đường.

Không lâu sau đó cuối cùng hắn cũng có mặt trước bang Mị Ảnh, lũ thuộc hạ của cô phát hiện có kẻ lạ mặt xuất hiện liền chạy nhanh ra ngoài phòng bị nhìn chăm chăm Mộ Dung Thiên Hàn, bọn họ tản ra sát khí vô cùng nặng.

Hắn thầm nghĩ khốn kiếp ở trong lòng, rốt cuộc suy tính mình không có khả năng hạ gục bọn họ trong thời gian nhanh nhất, cho nên quyết định xông vào bằng cách khác.

Hắn động thân, thân thể thon dài tuấn mỹ lách qua bọn họ, ra tay đánh gục một số tên chắn sóng ngăn đường, sau đó nhảy phốc lên một cây đại thụ có cành lá xum xuê, nhanh thoăn thoắt phóng lên ngọn cây, rốt cuộc nhìn thấy cửa sổ của căn phòng của cô.

Trước kia hắn cũng từng đột nhập vào phòng của cô, cho nên bây giờ thao tác lại càng lưu loát hơn. Hắn thở hắt một cái, không hề nao núng nhảy qua bám chặt bờ tường cách chiếc cửa sổ tầm 10cm. Sau đó hắn nương theo vách tường mà từ từ trèo vào.

Ngay lúc đó Huyền Úc cũng đã thở hồng hộc chạy về, lại thấy lũ thuộc hạ đang tăng cường lực lượng đối phó Mộ Dung Thiên Hàn, cô liền đứng ra ngăn cản, đồng thời giải thích qua loa đại khái để bọn chúng buông vũ khí trong tay.

Huyền Úc vượt vượt lồng ngực đang phập phồng, hướng theo cửa sổ phòng của cô thì thầm "Phần còn lại đều trông cậy vào anh!"

Khi Mộ Dung Thiên Hàn thành công nhảy vào phòng, cảnh tượng dưới đất đập vào mắt hắn khiến hô hấp dần trở nên khó khăn.

Cô chặt vật nằm bên dưới cọ qua cọ lại để giảm bớt khô nóng, tay nắm chặt thành nắm đấm, trên mu bàn tay trắng nõn lộ ra gân xanh ghê người, môi cơ hồ bị cô cắn đến nát, máu tươi chảy thành dòng đi xuống cằm, hắc y bó sát trên cơ thể bị cô vô nhãn nhúm, cũng có dấu hiệu bị còi ra phân nửa, cảnh xuân trắng nõn lại phiếm hồng gần như bại lộ ngoài không khí.

Đầu óc của Mộ Dung Thiên Hàn gần như đình công hoạt động ngay tại lúc đó, trên gò má tuần tú chậm rãi nổi lên hai rặng mây hồng. Đến khi thấy cô thống khổ nhắm tịt mắt rên rỉ hắn mới kịp thức tỉnh, vội vàng chạy đến nâng cô tựa vào vòm ngực của mình.

Cô bị mê được làm cho đầu óc choáng váng, đối với sự xuất hiện của Mộ Dung Thiên Hàn thì không có phát hiện, khi bị hắn ôm lấy mới giật mình giật giữa, cố gắng mở đôi mắt mông lung ngập nước nhìn.

"Anh, sao anh ở đây?" Cô thở hồng hộc, giọng nói khó khăn bật ra mang theo thanh âm khàn khàn mê hoặc lòng người.

Cô rất muốn thoát khỏi vòng tay của hắn, nhưng thân thể của cô lại đi ngược với lý trí, cơ thể hắn mát lạnh như tảng nước đá, làm con khô nóng của cô dịu đi rất nhiều, cô không tự chủ mà rướn người cọ sát vào thân thể của hắn.

Hắn bị hành động của cô làm cho giật mình, cơ thể khi chạm phải thân thể nóng bỏng của cô càng thêm mất tự nhiên, cứng đờ, cảm nhận được hai luồng mềm mại trước ngực thì mắt càng thêm đỏ ngầu.

Dục vọng nguyên thủy của hắn bị cô vô thức lay động thức tỉnh, hắn trước đây vốn kiểm soát mình rất tốt, ngay cả Hàn Tinh mà hắn ngày trước ngộ nhận là người hắn rất yêu dù có ra sức dụ hoặc hắn cũng không hề lung lay.

"Tôi đến giúp em!" Hắn xấu hổ nói ra, trong giọng nói ẩn chứa vài tia đau đớn sâu sắc, hắn thừa năng lực để đoán được ngay khi hắn nói ra cô sẽ đuổi đánh hắn, bởi vì hắn biết cô chán ghét chính mình như thế nào.

Cô đúng như Mộ Dung Thiên Hàn dự đoán, vốn dĩ muốn thoát khỏi, nhưng thân thể cô lại không chịu nghe theo điều khiển của trí óc, vô lực tựa sát vào người hắn, cô ngửa mặt thổi khí vào vành tai trắng nõn của hắn.

"Tôi không cần!"

Tim hắn dù đã chuẩn bị trước nhưng vẫn không tránh khỏi đau đớn, từng chút rỉ ra máu tươi. Hắn khổ sở cười nhạt, đem môi mình áp lên môi đầy máu của cô.

Hắn ôn nhu hôn liếm, liếm hết máu của cô, sau đó lại đem mình vào trong khoang miệng thơm tho của người ngọc mà công thành xâm chiếm.

"Tôi biết! Tôi biết em chán ghét tôi đến cùng cực! Nhưng bây giờ không phải lúc để em lựa chọn!" Hắn đưa mắt liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, chỉ còn lại mười phút ngắn ngủi, nếu còn tiếp tục dây dưa như thế này, sợ là cô sẽ xuất huyết mà chết.

Rốt cuộc hắn gầm một tiếng, trở mình áp lên thân thể mềm mại của cô, vẫn như trước tham lam giao triền, không hề rời khỏi đôi môi mê người của cô.

Cô ban đầu còn cự tuyệt môi của Mộ Dung Thiên Hàn, nhưng khi cảm nhận được hơi thở nam tính trên người hắn, lửa nóng trên người cô nháy mắt bốc cháy, cô đưa hai tay ôm lấy cổ của hắn, đưa lưỡi nghênh đón, hòa theo hắn chơi đùa.

Được sự đáp trả của người ngọc, Mộ Dung Thiên Hàn mừng như điên, càng thêm cuồng dã xâm chiếm. Đường như chút ít này vẫn chưa đủ dập tắt ngọn lửa trong cơ thể, cô xoay người vuốt ve trên thân thể rắn chắc mát lạnh của Mộ Dung Thiên Hàn.

"Ân." Cô thống khổ giãy giụa, thân thể đỏ ửng của cô giống như đã bị thiêu đốt đến cực hạn, nếu không được thỏa mãn, một giây kế tiếp chính mình sẽ nổ tung.

Mộ Dung Thiên Hàn bị dục vọng chất chứa bao năm đánh úp trở lại, trở nên cuồng dã hơn bao giờ hết. Tròng mắt của hắn nhiễm một tầng huyết sắc, hắn chọt xé rách tất cả những gì còn sót lại trên người cô.

Thân thể ngọc ngà trơn mềm, phía trên phiếm đỏ càng lộ ra vẻ quyến rũ. Dáng người càng xinh đẹp hơn so với tưởng tượng của hắn, như con mãnh thú đang thèm khát, hắn điên cuồng hôn vào đôi môi, bờ vai, gương mặt của cô.

"A . . ." Tiếng kêu khê trần ngập sự vui thích cùng bất mãn mơ hồ.

Cảm giác thật giống như đẩy cô đến vách đá, tiến thêm một bước nữa, cô sẽ phải rơi vào vực sâu thăm thẳm, cô thống khổ rên rỉ, mồ hôi thấm ướt cả trán, đôi mắt đầy sương mù vô lực dán vào cơ thể bên cạnh cô.

"Tôi yêu em!" Hắn vừa hôn môi cô vừa thổ lộ, bàn tay hắn tùy ý vuốt ve làn da trắng mịn của cô.

Cô giống như đang ở đại dương rộng lớn, sắp chết đuối đến nơi, chỉ có thể nắm chặt lấy hắn, mới có thể giải thoát "A . . . tôi rất khó chịu . . ." Thanh âm đứt quãng, phát ra hơi thở nóng như lửa đốt.

"Tôi muốn tiến vào." Tiếng nói của Mộ Dung Thiên Hàn khàn khàn, bụng dưới đã bị giằng vò đến phát đau, nhưng lại cố gắng ngừng một chút, khê ngược mặt nhỏ giọng hỏi cô, chỉ bằng hành động nhỏ nhặt như vậy cũng đủ biết hắn trân trọng cô đến mức nào.

Tuy lý trí của cô đã mơ hồ, không còn đủ thanh tỉnh, nhưng khi nghe hắn đối mình tôn trọng săn sóc như thế, tim tựa hồ đập lệch đi một nhịp, một dòng nước ấm cũng chậm rãi dâng trào trong lòng.

Cô thấp giọng rên rỉ "Xin anh . . . "

Nghe thấy giọng nói nũng nịu van cầu của người thương, bụng dưới càng thêm trướng đau, hắn vui sướng nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người mình, tách hai chân của cô ra. Không cần chần chừ, hắn nâng eo, bất ngờ tiến vào thân thể cô.

"Đau quá!"

Cô không nhịn được kêu lên. Loại cảm giác đau đơn này tựa hồ làm cho cô tỉnh táo ra mấy phần, cánh tay yếu đuối đẩy hắn đang trên người mình.

"Đau quá, anh mau đi ra!"

Bởi vì sự gấp gáp lỗ mãng, lại thêm vào chính mình không có kinh nghiệm cho nên khiến cô đau đến rơi nước mắt, hắn tự trách liếm đi giọt nước mắt của cô, ôn nhu bên tai cô thổi khí "Thật xin lỗi, tôi không cố ý."

Để giảm bớt cơn đau của cô, hắn vươn tay đưa đến bên bầu ngực trắng nõn cao ngất nhẹ nhàng vuốt ve, xúc cảm nhẵn nhụi mềm mịn khiến hắn mê muội không thôi, nhẹ cúi thấp đầu ngậm lấy một đoá hồng mai phấn nộn chậm chạp liếm mút, bên còn lại cũng không được thanh thoi mà bị hắn xoa nắn đủ loại hình dáng.

Cô bị hắn trêu chọc, cơ thể càng thêm khát cầu, ngửa mặt há miệng hét chói tai "A . . . chậm một chút . . . nhanh quá . . . "

Bên dưới thắt lưng của hắn không ngừng thúc đẩy, điên cuồng ra vào, khoái cảm chặt chẽ ám áp bao quanh của cô mang lại bức hắn sung sướng đến điên.

Mộ Dung Thiên Hàn không còn để ý đến rên rỉ cầu xin của cô, giờ đây ánh mắt của hắn bị dục vọng che mờ, con ngươi tối đen, mông mênh như biển hồ bí ẩn.

Bàn tay trắng nõn nhỏ bé bất lực xoa lấy mái tóc màu bạch kim của hắn, cùng với bờ vai rộng lớn vững chắc.

Mộ Dung Thiên Hàn ngẩng mặt nhìn biểu tình của cô, chỉ thấy người ngọc nhắm hờ mắt mông lung, gương mặt nhiễm tầng tình dục đỏ ửng, bởi vì được thỏa mãn dục vọng mà không ngừng phóng đảng rên rỉ.

Hắn cười khê, lại cúi đầu nhắm nháp vị ngọt của cô, hắn liên tục tham lam thưởng thức, gặm cắn bầu ngực xinh đẹp hấp dẫn.

Hai điểm hồng nhỏ lần nữa bị tập kích, lập tức gọi cảm đứng lên, đỏ au, giống như hai bờ môi hồng hồng xinh xắn.

"Hãy gọi tên tôi." Hắn cảm nhận được hai cánh hoa đầy mật nước của cô từng chút hấp lấy phần nam tính của hắn, gắt gao hút chặt như muốn đem nuốt vào bên trong, hắn đột nhiên ngừng lại, xoa xoa mặt đầm lệ của cô, chợt hỏi.

Cô mờ mịt mở mắt, đưa tay mệt mỏi sờ từng ngũ quan tinh tế của hắn, thấp giọng cười yếu ớt, bên dưới lại vì hắn ngừng lại mà bất mãn bĩu môi "Thiên Hàn!"

Nghe được câu trả lời ưng ý, hắn hài lòng hôn một chút lên môi đỏ mọng của cô, lại tiếp tục luật động nhanh chóng.

Hắn hôn lên từng tắc da non mịn của cô, muốn ghi dấu kí ức này thật đẹp, bởi vì hắn biết, sau khi được lực của mê được qua đi, cô sẽ trở lại là một nữ vương lạnh lùng ngạo nghễ, lại vô cùng chán ghét hắn.

Thắt lưng mạnh mẽ tiến lên phía trước, rồi lập tức lùi lại, sau đó bắt đầu hoạt động, dùng sức mạnh cường đại lần lượt chui vào hang động bí mật mềm mại, dịu dàng trơn trượt của cô rồi phóng túng hưởng lạc trong đó.

"Ừm . . . Thiên Hàn . . . " Thân thể cô bị lấp đầy thoát ra từng đợt khoái cảm, sung sướng hét lên tên hắn. Điều này khiến cho Mộ Dung Thiên Hàn vui mừng không thôi, bên dưới càng ra sức lấy lòng cô.

Thân thiết mãnh liệt liên tục hồi lâu, hai gò má cô đỏ bừng, thân thể không nhịn được mà trở nên run rẩy "Ừm . . . a . . . "

Khi cao trào thổi quét qua toàn thân, cô thét to lên một tiếng, cao triều ân ái nháy mắt phun trào.

"A!" Mộ Dung Thiên Hàn càng đi vào nhanh hơn, vật nam tính nóng bỏng đã tới đỉnh điểm cuối cùng, hắn gầm hung tợn một tiếng rồi phóng thích tinh hoa của mình vào trong thân thể ấm áp mê người của cô.

Cô nháy mắt xụi lơ, ở nằm dưới thân hắn run rẩy không thôi. Cô mỉm cười yếu ớt, môi khê mấp máy "Đừng đi, tôi muốn nói cho anh biết một bí mật."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53

Cô đem thân mình mềm yếu tựa sát vào thân thể trần trụi trắng nõn rắn chắc của Mộ Dung Thiên Hàn, áp sát vào ngực hắn nghe rõ từng tiếng tim đập, khoe môi ưu nhã nâng lên nụ cười chế giễu.

Hắn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt nghi hoặc không thể rời khỏi nụ cười lạnh lẽo đến gai người của người ngọc. Chợt tim hắn gia tốc đập, giống như nó cảm nhận được điều cô sắp nói thật sự đặc biệt với chính mình.

"Theo như tôi biết, tôi không phải là người đầu tiên khiến anh động tâm đi?" Cô không trực tiếp nói thẳng vào bí mật mà cô sắp bật mí, chỉ thản nhiên dùng ngón tay thon dài xinh xắn vẽ từng vòng tròn trên ngực của Mộ Dung Thiên Hàn, nét cười trên môi càng thêm sâu.

Mộ Dung Thiên Hàn thoáng ngẩng ra, sau đó đỏ mặt gật đầu, thanh âm vì dư âm của kích tình mà khàn khàn mê người, chậm rãi trả lời "Năm tôi năm tuổi, một cô bé thật đáng yêu đã tặng tôi một cành hoa violet."

Cô cười khẽ, há miệng cắn đóa hồng mai phấn hồng trước ngực hắn, đến khi nghe thấy hắn khó khăn hít một ngụm khí lạnh cô mới buông ra.

"Đó là Hàn Tinh?"

Hắn đắm chìm trong giây lát, kì thực đến tận bây giờ hắn cũng không thể xác định rõ ràng cô bé đó có thật sự là Hàn Tinh hay không? Bởi vì sau này gặp lại, cô ta đã khác xưa rất nhiều, khiến hắn có chút không thể thích ứng.

"Tôi không biết." Nghĩ ngợi thật lâu hắn mới mở miệng nhỏ giọng trả lời, đối với lời nói của mình thật sự hồ thẹn. Hồ thẹn vì ngay cả người quan trọng nhất đối với mình cũng không thể nhận ra!

Lần này cô thu liễm lại nụ cười, khẽ ngẩng mặt quan sát biểu tình trên gương mặt tuấn tú của hắn, tức giận ngâm môi hắn dùng sức cắn, đến khi nếm được mùi vị huyết tinh mới ngừng lại.

Ngay cả Mộ Dung Thiên Hàn cũng ngây ra, yên lặng nén đau để cô cắn, trong lòng lại rồi rên không biết vì sao cô lại tức giận như thế.

"Người đầu tiên anh yêu mà cũng không nhận ra! Có phải anh quá vô dụng rồi hay không?" Cô cười lạnh, nội tâm đau xót không thôi, cô đau xót cho Hàn Tử Du nguyên bản, cô ấy yêu hắn như thế, đến khi lớn lên gặp lại vẫn không hề quên, vừa gặp liền nhận ra. Còn hắn thì sao? Hừ, nhận sai người, còn tàn nhẫn tổn thương cô!

Mộ Dung Thiên Hàn nháy mắt mím môi không nói, trong đôi mắt lại hiện lên tia tịch mịch nhân nhậ khiến người ta đau lòng.

"Chắc anh cũng biết tôi thực sự chán ghét anh?" Cô hít một hơi nén lại bất bình trong lòng, gương mặt nghiêm túc phủ một tầng sương mỏng ngược lên nhìn thẳng vào đôi mắt xám tro mê người của Mộ Dung Thiên Hàn.

Hắn lặng lẽ gật đầu.

"Có biết lí do là gì không?" Cô lại tiếp tục hỏi.

Hắn cũng lại gật đầu, chậm rãi liệt kê hành động "có mắt như mù" của mình lúc trước "Tôi không nên đối xử với em như thế, tôi khinh thường, hắt hủi em, thậm chí có lúc muốn trực tiếp giết chết em --"

"Chưa đủ!" Cô nở nụ cười châm chọc, đánh gãy lời nói của hắn, lại tốt bụng bỏ sung "Lí do lớn nhất chính là anh không nhận ra tôi là cô bé năm xưa! Anh thậm chí còn nhận lầm người, đem Hàn Tinh làm thành bảo vật, tùy lúc nghe lời của cô ta mà xem tôi như đồ vứt bỏ rách nát, còn không đáng để anh tận tay giết!"

Cô cả giận hét to, ủy khuất bao nhiêu năm tự mình lặng lẽ gánh lấy của Hàn Tử Du nguyên bản nhất thời không thể khống chế mà tuôn trào mạnh mẽ, nước mắt tràn ra không có cách nào kìm hãm.

Mộ Dung Thiên Hàn nghe đến hoa mắt tai ù, căn bản không thể nhanh như vậy tiếp thu tất cả. Cô nói cô là cô bé ngày trước? Là hắn nhận nhầm người?

Nhìn thấy cô khóc, tim hắn như bị ai hung hăng câu xé đến mức khó thở, tay chân cuống quýt đem cô khảm vào lòng, giọng nói run run khó khăn lắm mới thành lời.

"Thật xin lỗi --" Ngay lúc này hắn không biết mình còn có thể nói gì, chỉ biết xin lỗi, xin lỗi và xin lỗi. Xin lỗi vì mình đã khiến người mình yêu đau khổ nhiều như vậy, xin lỗi vì mình không xứng đáng để yêu cô.

Có trời mới biết giờ đây tâm tình của hắn có bao nhiêu hỗn tạp! Vừa vui mừng vì người khiến mình động tâm thủy chung chỉ có một người, nhưng cảm giác áy náy xấu hổ lại lấn át đi rất nhiều. Hắn hiện tại không biết nên đối mặt với cô như thế nào. Vậy mà ngày trước hắn lại mạnh mẽ nói mình yêu cô,

thực quá buồn cười rồi.

Đến khi kìm chế được xúc cảm của mình cô liền chống tay ở ngực hấn đẩy mạnh ra, dù cho thân thể vẫn còn hư nhược yếu ớt cũng kiên quyết vùng vẫy, tuy y phục đã ngoài ý muốn rách bươm nhưng vẫn đủ để che chắn, cô dứt khoát mặc vào, lại muốn rời khỏi phòng.

Mộ Dung Thiên Hàn ngây ngốc trong giây lát, rốt cuộc cũng choàng tỉnh trở lại, nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, kéo mạnh cô rơi vào lòng mình thêm một lần nữa, ở bên tai cô thấp giọng thăm thẳm thì "Xin em để tôi đền bù cho lỗi lầm của mình có được không? Tôi thật sự yêu em, không thể không có em!"

Cô vốn muốn cách xa hắn càng nhiều càng tốt, thẳng thừng tát hắn một cái thật mạnh rồi ném cho hắn một câu vô tình lạnh băng "Anh không xứng đáng để tôi tha thứ!". Nhưng đột nhiên có cảm giác ẩm ướt mát lạnh trên đầu vai khiến cô sững sốt, không khỏi trừng lớn mắt.

Hắn khóc?

Cô vội vàng nâng đầu hắn rời khỏi hõm vai của cô, phát hiện trên gương mặt tuấn tú trắng trẻo phỉếm một dòng lệ lấp lánh đặc biệt nổi bật.

Cô kinh hô há miệng, không có cách nào khép lại, rốt cuộc là hắn yêu cô bao nhiêu mà có thể tràn ra giọt nước mắt quý giá của nam nhân?

Nhìn thấy hắn rơi lệ, tâm cô ần ần đau, pha lẫn chua xót nồng đậm, nhưng vết thương sâu hoắm trong lòng cô không phải dễ dàng mà lành lặn, cô cắn môi dứt khoát đẩy hắn ra lần nữa, nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Huyền Úc suốt đêm canh giữ bên ngoài, nghe thấy tiếng động có người nhảy xuống, cô xoay người ngược mặt nhìn, cứ tưởng là anh chàng cực phẩm kia, nhưng không ngờ lại là chủ nhân quý hóa của cô -- Mị Anh!

Huyền Úc chưa kịp rạng rỡ cười thì đã âm thầm nuốt nước bọt, mười ngón tay lạnh ngắt đan xen vào nhau, sợ hãi chủ nhân sẽ trách phạt cô thế thảm.

"Huyền Úc!"

Chết chắc rồi!

"Chủ, chủ nhân . . ." Chân của Huyền Úc đã bắt đầu bủn rủn, nhưng lại thấy sắc mặt chủ nhân hồng hào, môi đỏ mọng có dấu vết bị giày vò, hơn nữa quần áo rách bươm, không che chắn nổi cảnh xuân quá lâu, cô khẽ bụm miệng cười khúc khích, nhất định ban nãy trong phòng là một trận chiến vô cùng kịch liệt!

"Cô còn dám cười!" Cô làm sao không phát hiện ra nét mặt gian tà của Huyền Úc, nhất thời không biết xử phạt cô ta như thế nào.

Cô biết Huyền Úc rất trung thành với cô, nói cách khác cô ấy xem cô như là một người em gái mà đối đãi rất tốt, chỉ bằng việc hôm nay cô gặp nạn, Huyền Úc liền vội vã tìm cách cứu cô, ầm ập bon chen vào tâm lạnh lẽo của cô, tay ngọc dần dần nâng lên.

Huyền Úc nhìn theo động tác của cô mà nín thở, vội vàng nhắm tịt mắt chờ đợi cái tát đầy uy lực rơi xuống mặt mình, nhưng rốt cuộc lại không có, chỉ có một bàn tay lạnh ngắt chậm rãi xoa má cô.

"Cảm ơn cô." Cô cười nhẹ, tiến đến ôm Huyền Úc, cô bắt giác thờ dài, may mắn cô tìm được người đối đãi cô thật lòng, còn hơn cả vị "em gái" Hàn Tinh, hừ, là một em gái cực kì yêu mến chị, giờ trò đùa tiện thể cô giải quyết cho đỡ buồn chán!

"Chủ nhân, cô đây rồi!" Đương lúc hai mỹ nhân tình thâm ôm nhau, Hắc Báo lại lớn tiếng xen ngang, bắt đắ dĩ tách hai người ra. Đột nhiên nhìn thấy quần áo của cô không được nguyên vẹn, mơ hồ thấy được da thịt trắng nõn nà, còn thấy vài dấu hôn xanh tím ẩn hiện, nhất thời đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn tiếp.

Cô bình tĩnh nhìn Hắc Báo cúi mặt, chợt nhớ đến nhiệm vụ mà cô đã giao cho hắn, liền hỏi "Sao rồi?"

Hắc Báo hắc hắc cười tự kiêu "Tôi làm việc luôn luôn làm cho chủ nhân hài lòng!"

Cô khinh thường hừ lạnh, lại nhướn mi bảo hắn nói tiếp, càng nhắc nhở không nói chuyện dư thừa.

"Khụ, tôi ở bên ngoài cẩn thận quan sát, Song Y không lâu sau đó đã trở về, vừa nhìn thấy thi thể của Song Nhi liền gào khóc thảm thiết, khi nhìn thấy vết cắt trên cổ của Song Nhi lập tức quệt nước mắt, ngửa mặt lên trời gầm lên "Tao sẽ giết mày, Hàn Từ Du!" "

Hắc Báo bị cô trừng mắt cảnh cáo liền hoảng hốt, gương mặt bên trong lòng sớm đã giàn giụa nước mắt, hẳn vì cô làm việc năng suất như vậy, vậy mà một câu khen ngợi cũng không có!

Nhưng rất nhanh đã đem nội tâm tổn thương nặng nề thu liễm đi, ho khan một tiếng, nghiêm túc báo cáo đầy đủ, không thiếu sót một chi tiết nhỏ nào.

Cô nghe xong chỉ thản nhiên nâng khóe miệng tạo thành nụ cười đẹp mắt, đẹp đến mức tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng! Muốn giết chết cô thì phải xem bản lĩnh của cô ta đến đâu!

"Vậy còn Hàn thị?" Hắc Báo vẫn không thấy cô đã động đến việc Hàn thị liền tốt bụng mở miệng nhắc nhở.

Cô buông xuống khóe môi đương nâng cao, "Tôi biết rồi.", cô đã suy tính hết tất cả, tuy là mạo hiểm nhưng hiện tại không có đủ thời gian để cô tìm ra biện pháp tốt hơn, đành dựa vào vận may rủi của bản thân cô.

Cô ám hiệu cho Huyền Úc, Huyền Úc nhanh nhạy lập tức hiểu ra, liền mang cô về phòng đưa cho cô bộ y phục khác, tiện thể giúp cô buộc cao mái tóc dài có chút rối loạn.

"Cô đang có kế hoạch gì?" Huyền Úc cảm thấy thật lo lắng cho cô, cảm thấy lần này cô đang muốn liều mạng của chính mình.

Huyền Úc rất thông minh, chỉ cần động não một chút liền biết suy tính của cô chính là mạo hiểm xông vào căn cứ của Boss để mang Hàn thị ra ngoài! Huyền Úc lúc nào cũng ngưỡng mộ và tin tưởng bản lĩnh cùng năng lực hơn người của cô, chỉ là hiện tại tình trạng sức khỏe cô thật không thích hợp, vừa trúng phải xuân dược, vừa mới triển miên không dứt, cơ thể căn bản vô cùng yếu ớt!

Cô hiểu Huyền Úc đang nghĩ cái gì, cơ thể của cô suy yếu tất nhiên cô là người biết rõ nhất, nhưng bây giờ cô không liều mạng là không được! Hàn thị rất có thể đã bị giết bịt đầu mối trong khi cô ngồi ở đây hồi phục sức khỏe! Hàn thị là manh mối duy nhất để cô tìm ra chân tướng sự thật, không thể để bà ta chết vô ích như vậy, càng không thể để Trình Hạo đắc ý.

"Cô biết rồi thì còn hỏi làm gì!" Cô cười khẽ, cẩn thận chỉnh lại y phục, sau đó nhướn mày nhìn gương mặt đã nhăn nhúm đến khó coi của Huyền Úc.

Tay Huyền Úc đã nắm chặt lại thành nắm đấm, cương quyết đứng lên "Đề tôi đi!"

Cô ngoài dự tính giật thót người, không nghĩ đến Huyền Úc lại quyết liệt muốn thay cô mạo hiểm như vậy, cô nở nụ cười âm áp như gió xuân, tay đặt lên hai vai gầy gò của Huyền Úc "Không cần, tôi đi là được, nhớ kỹ, qua ba tiếng đồng hồ không thấy tôi trở về liền biết tôi đã chết, Mị Ảnh bang giao lại cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Còn không kịp để Huyền Úc nói thêm lời nào cô đã mỉm cười quý dị, nhẹ nhàng động thân rời đi. Nhìn theo thân ảnh mảnh khảnh có chút gầy yếu của cô, Huyền Úc không khỏi đau lòng.

Chợt Huyền Úc nhớ đến tên nam nhân cực phẩm vừa giúp cô giải dược, hình như hắn còn ở trên lầu, vẫn chưa rời đi! Nhắc đến hắn cô lại cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Dựa theo những gì cô quan sát được, có thể khẳng định thân thủ của hắn không hề tầm thường, chẳng hạn như lúc hắn đánh gãy vòng vây của bọn thuộc hạ, mặc kệ bọn chúng có bao nhiêu đông đảo vẫn điềm nhiên mà xử trí!

Không hiểu vì sao cô lại lóe ra một đạo quang trên đầu, ngẫm nghĩ một chút, có lẽ hắn có thể lần nữa giúp đỡ chủ nhân Mị Ảnh đi!

Vừa nghĩ liền hành động, Huyền Úc không hề chần chừ thêm một giây phút nào, cô tức tốc mở cửa phòng chạy thẳng lên lầu tìm kiếm. Quả nhiên Mộ Dung Thiên Hàn vẫn còn ngồi trên mặt đất, tuy nhiên quần áo đã mặc vào khá chỉnh tề.

Cô thoáng nhìn hắn, sắc mặt âm trầm thống khổ, hai dòng lệ trên gò má tuấn mỹ còn chưa khô, nhìn qua đặc biệt chói mắt! Ô, lạnh lùng như hắn cũng có thể khóc sao? Là quá ủy khuất?

"Nè, mắt đi nhắm thân trong trắng liền ngồi khóc như vậy sao?" Huyền Úc do dự không biết có nên tiến lên phía trước hay không, nhìn hắn có vẻ không tốt cho lắm, lỡ như hắn giận quá quay qua giết chết cô cũng nên! Nhưng cái miệng vẫn luôn thẳng thừng như vậy, nghĩ gì liền nói ra cái đó!

Ngược lại dự tính của cô, hắn không hề giận dữ gầm lên, chỉ thản nhiên liếc cô một cái rồi trầm mặt, môi không chút mấp máy.

Cô khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, dường như phát giác khí chất lạnh lẽo của hắn không hề thua kém gì chủ nhân của cô, giống như sinh ra đã định là một cặp của nhau!

Vỗ trán một cái, cô nhẩn mày không ngừng mắng bản thân nhiều chuyện mà quên mất chuyện quan trọng trước mắt, e dè mở miệng lần nữa "Anh không sao chứ ? Có thể giúp chủ nhân của tôi thêm một lần nữa không ?"

Lần này Mộ Dung Thiên Hàn không còn ngồi bất động nữa, vừa nghe Huyền Úc nói xong liền ngẩng đầu nhìn cô, chân nhanh chóng bước tới chế trụ bả vai của cô, trừng mắt rít lên "Cô nói cái gì ? Cô ấy đang gặp nguy hiểm ?"

Huyền Úc khiếp đảm trước hành động đột ngột của hắn, không dám nhìn thẳng vào phượng mâu hăng lên tia máu kia.

"Phải, cô ấy muốn đột nhập vào bang của Boss!"

Mộ Dung Thiên Hàn chán kinh không thôi, trong giới Hắc đạo ai lại không biết tên tuổi cùng uy lực kinh người của Boss, nghe nói lão ta là một con cáo già thành tinh, hoạt động buôn bán thuốc phiện đã lâu lại an toàn qua mắt bọn cảnh sát, hơn thế, thể lực của ông ta mạnh hơn gấp trăm lần Mị Ảnh bang của cô.

Mà thân thể của cô vừa trải qua kích thích vì xuân dược, khó tránh khỏi mềm yếu kiệt sức, bắt lợi lại càng bất lợi hơn!

Mộ Dung Thiên Hàn không dám tưởng tượng hậu quả của cô khi bị Boss bắt lại, hắn siết chặt nắm đấm, bỏ mặc Huyền Úc đã bị hắn dọa cho hoa dung thất sắc, hướng theo cửa sổ phòng của cô mà vụt mắt dạng.

Đêm nay bầu trời đặc biệt tối đen, đưa tay cũng không thấy năm ngón tay, ở giữa sườn núi hoang tàn, vắng vẻ có một tòa biệt thự tráng lệ được canh phòng nghiêm ngặt.

Trong và ngoài biệt thự được thắp đèn sáng rực, khiến cho các địa phương xung quanh biệt thự sáng rõ như ban ngày. Các thủ hạ vận hắc y đeo tai nghe công nghệ cao đứng ở bên ngoài biệt thự, bọn chúng đi canh gác qua lại, mắt lạnh sắc bén cùng quan sát động tĩnh của bốn phía.

Lúc này, Trình Hạo ngồi trong đại sảnh nhân nhả uống từng ngụm rượu đỏ tươi, mắt hắn dõi theo từng chiếc tivi được kết nối với camera theo dõi độ nét cao trên vách tường, quan sát từng chuyển biến bên ngoài.

Hàn Tử Du không bởi vì vậy mà chùn bước, cô vẫn tự tin di chuyển từng bước chân nhanh nhẹn mà êm ái. Cô mất hơn mười phút để đánh giá xung quanh, cuối cùng lại phát hiện có một góc khuất của biệt thự không ai canh giữ, không nghĩ ngợi vì sao lại như vậy, cô nhảy lên cây đại thụ bên cạnh, bằng chiếc kính thiên văn hồng ngoại nhỏ bé tiên tiến nhất, quan sát toàn cảnh bên trong mấy lần.

Cô nhẹ nhàng nhảy xuống đất, thân thể linh động áp sát vào vách tường, nhanh chóng di chuyển đến vị trí tốt đã được vạch ra từ trước. Khi đến đích cô chờ năm giây, sau đó không chút do dự ấn vào chiếc vòng trên cổ tay phải, một sợi dây thép cường lực mỏng như sợi tóc trong nháy mắt bắn ra, bám chặt lên bờ tường cách chiếc cửa sổ tầng hai đang hé mở khoảng 10cm. Cô dựa vào sợi dây cường lực đu lên, sau đó bắt đầu trèo.

Lúc gần leo lên đến cửa sổ, cô dùng sức tì mạnh hai mũi chân vào bờ tường, nhào một vòng 360 độ, bật lên cao, tiến vào biệt thự một cách thuận lợi.

Cô rảo bước đi từng nơi ít người canh giữ nhất, lại không tìm thấy dấu vết của Hàn thị ở đâu, cô bắt đầu lo lắng, sợ rằng bà ta đã bị giết mất rồi.

Đột nhập được một lúc khá lâu cô mới bình tĩnh ngắm nghĩ, lực lượng thuộc hạ canh gác nhiều đến như vậy mà lại có chỗ không có một bóng người như thế này ?! Giống như --

Giống như tạo điều kiện cho cô thuận lợi đột nhập!

Chết tiệt, giờ phút này cô mới nghĩ ra, e là đã chậm trễ mất rồi! Cô vừa nghĩ xong, trên trần nhà liền xuất hiện một tấm lưới bạc đánh úp xuống thành công bắt lấy cô.

Cô vùng vẫy cố thoát nhưng kì lạ tấm lưới dường như có cấu tạo thiết kế vô cùng phức tạp, khiến cô không tài nào thoát ra.

"Hàn Tử Du, có dịp gặp qua." Bên tai cô vang lên tiếng cười trầm thấp của một người đàn ông, thanh âm của ông ta vừa lạnh nhạt lại vừa kích động.

Đột nhiên trước mắt cô tối sầm lại, không còn ý thức được nữa, trước khi ngất cô thầm mắng trong lòng, con mẹ nó!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Kì thực hôm qua nhà ta đột ngột mất điện, ta đành phải "nghỉ phép" một bữa, hôm nay mới mò lên đăng chương mới cho mọi người được, ngàn vạn lần xin lỗi a!

Lại nói đến Mộ Dung Thiên Hàn khi rời khỏi Mị Ảnh bang liền chạy trở về bang Devil của mình.

Tuy hấn quả thực gấp gáp lo lắng cho an nguy của cô, nhưng lý trí thanh tỉnh còn sót lại lại lôi kéo hấn trở về. Nếu nói một mình hấn, hoặc có thêm cô, dù là thân thù hai người bất phàm, nhưng bang của Boss lớn mạnh như thế, nhân lực nhiều không đếm xuể, cũng dễ dàng bị tóm gọn.

Cho nên hấn quyết định đem lực lượng của bang mình giải quyết đi phần nào bọn râu ria bên ngoài, để hấn có thể dốc toàn lực đối phó với Boss, mang cô an toàn trở về.

Nhưng khi hấn vừa đặt chân đến bang đã chạm mặt với Tống Ngạo Thiên, hấn ngồi trên ghế tựa nhàn nhạt uống rượu, dường như đã ngồi đây đợi rất lâu. Vừa nhìn thấy Mộ Dung Thiên Hàn, Tống Ngạo Thiên liền đặt ly rượu xuống bàn, không nhanh không chậm bước về phía Mộ Dung Thiên Hàn.

"Cậu đi đâu mà bây giờ mới đến ? Cậu tính cho tôi leo cây sao ?" Rõ ràng chính Mộ Dung Thiên Hàn đã hẹn hấn đến đây, mà thời gian ấn định là hơn ba tiếng trước! Giọng nói trầm khàn ẩn chứa bất mãn cùng hờn giận.

Mộ Dung Thiên Hàn không đủ thời gian để trả lời câu hỏi dư thừa của Tống Ngạo Thiên, lướt người đi qua hấn, lớn tiếng ra lệnh với Ảnh cùng Dạ ở bên ngoài.

"Tập trung tất cả, chuẩn bị vũ khí hành động!"

Mặc dù không biết nguyên do là gì nhưng nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng phủ sương của bang chủ, Ảnh cùng Dạ không dám hó hé nửa lời, trực tiếp đi thực hiện mệnh lệnh.

"Này, này, đây là có chuyện gì ?" Tống Ngạo Thiên là nhị bang chủ của bang, thế nhưng hấn không biết chuyện gì đang diễn ra, Mộ Dung Thiên Hàn tự ý quyết định, còn chưa có hỏi qua hấn, đã mất liền xẹt qua tia tức giận.

Mộ Dung Thiên Hàn không phải không biết Tống Ngạo Thiên đang nghĩ gì, thờ dài một hơi, đem hấn kéo đi lao ra ngoài, dùng tốc độ cực nhanh mà di chuyển "Mau đi, trên đường tôi sẽ giải thích rõ ràng!"

Tống Ngạo Thiên không tình nguyện đi theo hấn, đến khi nghe Mộ Dung Thiên Hàn đem lại lời của Huyền Úc toàn bộ kể lại, nháy mắt cả người thay đổi đến chóng mặt, sắc mặt biến đen, phượng mâu phát lên đạo quang lo lắng cực độ, gấp gáp đến mức di chuyển còn nhanh hơn cả Mộ Dung Thiên Hàn.

Mộ Dung Thiên Hàn nhìn bóng lưng thập phần gấp gáp của Tống Ngạo Thiên mà cười khổ, xem ra hấn yêu cô không hề thua kém mình, may mắn hấn vẫn chưa đem chuyện xảy ra trước đó kể cho Tống Ngạo Thiên nghe, nếu không sợ rằng Tống Ngạo Thiên sẽ bị đá kích đến phun máu tươi!

Không lâu sau khi ngắt xiú, cô ở trong tiềm thức vẫn ý thức được mình đang rơi vào hiểm cảnh, liền có thể chết bất cứ lúc nào, cho nên lý trí bức cô thức tỉnh càng nhanh càng tốt. Mắt đẹp vừa mở, khung cảnh xung quanh liền được thu vào tầm mắt.

Đây là một gian phòng rộng lớn sạch sẽ, có chút âm u đáng sợ, mà cô lại đang nằm trên một cái giường king size mềm mại, tứ chi đều bị trói buộc, muốn nhúc nhích một chút cũng khó. Tuyệt mâu liếc sang phía khác, bắt gặp một bóng lưng nam nhân cao to vững chãi đứng nhìn ra cửa sổ, dường như phát hiện được ánh mắt mang theo sương lạnh của cô đang nhìn mình, ông ta nhàn nhạt xoay lại, để cô thấy rõ dung mạo của mình.

Gương mặt anh tuấn góc cạnh, bắt quả trên mặt xuất hiện vài nếp nhăn nhỏ bé thâm trường, chứng tỏ ông ta đã ngoài tứ tuần, đôi ưng mâu sắc bén lãnh ngạo, lại thâm thúy như vực sâu không thấy đáy, khó mà đo lường tâm cơ của ông ta sâu bao nhiêu trọng!

Trình Hạo bước từng bước chậm rãi về phía cô, thản nhiên ngồi xuống giường cô đang nằm, đệm giường hồm xuống không ít, trong lòng cô lại nâng thêm một tầng phòng bị.

"Boss ? Hay nói đúng hơn là Trình Hạo ?!" Cô cẩn trọng dò xét sắc mặt của ông ta, hiện tại gương mặt lãnh tính không biểu hiện gì, cho nên cô quyết định mở miệng xác định thân phận của ông ta, cũng như muốn xem thái độ của ông ta sẽ chuyển biến như thế nào.

Ngoài dự đoán của cô, Trình Hạo không hề cả giận mà hành hạ cô, ông ta chỉ thản nhiên trầm giọng cười lạnh một tiếng, bàn tay to lớn nâng lên vỗ "bốp bốp" tán thưởng cô.

"Quả nhiên là con gái của Từ Lăng, thật sự rất thông minh!"

Đột nhiên ông ta vun móng vuốt đem mặt nạ bạc của cô đoạt đi, ném mạnh xuống sàn. Thanh âm chói tai của kim loại bị va chạm vang lên trong căn phòng u tối, muốn có bao nhiêu rợn người liền có bấy nhiêu!

Cô cắn răng, phần hận trùng mắt nhìn người đàn ông hồ ly trước mặt. Lại thấy ánh mắt vốn chất đầy hàn khí, khi vừa thấy gương mặt tinh xảo cực điểm của cô, nhất thời hàn ý tiêu tán đi, chỉ còn si mê cùng ưu thương!

Ông ta lại đem móng vuốt của mình đến gần cô, lần này là đem khuôn mặt xinh đẹp của cô vuốt ve không ngừng, khiến cô ở trong lòng không biết buồn nôn bao nhiêu lần, từng đợt da gà nổi lên rần rần.

"Tử Lãng . . ."

Cô ngày trước khi nhìn thấy bức ảnh giấu kĩ của Hàn Tử Du nguyên bản cũng giật mình kinh hãi, người phụ nữ chụp trong hình nếu không nhìn kĩ sẽ nghĩ rằng đó là cô! Thực chất đó lại là người mẹ hồng nhan bạc mệnh của mình, Tổng Tử Lãng!

Cô thừa hưởng hết tất cả nét đẹp tuyệt sắc của mẹ, cho nên vừa nhìn qua liền thấy hai người giống như chị em sinh đôi, bất quá chỉ là giống bảy phần, một phần khác giống Hàn Dục, còn lại hai phần là riêng biệt của chính cô!

Trình Hạo có biểu hiện này nhất định ông ta đã lầm tưởng cô là người thương xưa cũ của mình, nhất thời chìm đắm trong tình yêu mang đầy bi thống ưu thương.

Cô chán ghét nghiêng đầu đem bàn tay dơ bẩn của ông ta rời khỏi gương mặt của mình. Trình Hạo cũng chính vì hành động này của cô mà thức tỉnh, ngượng ngùng thu tay mình về, lại nhìn cô bằng đôi mắt lóe sáng dị thường.

"Hàn thị ở đâu ? Ông đã giết bà ta rồi ?" Cô chợt nhớ đến mục đích mà mình liều mạng đến đây, hiện tại lại oanh liệt rơi vào tay địch, không cần giấu giếm thêm nữa.

Hơn nữa, cô dám khẳng định Trình Hạo đã biết từ trước, cho nên mới bày sẵn bẫy để cô thiếu cẩn trọng mà rơi vào, quá hoàn chỉnh rồi!

"Vẫn còn!" Trình Hạo cười lạnh, châm một điếu thuốc lá, đặt bên môi hút một hơi dài, sau đó há miệng phả ra làn khói trắng toát.

Nhưng trong thâm tâm, cô lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bà ta không chết, tức là cô vẫn còn cơ hội giải oan cho mẹ!

"Nhưng rất nhanh sẽ phải xuống mồ!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Của Tam Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.